

Алекс Кош

Принципът на равновесието

Серия Адреналин книга 3

АЛЕКС КОШ
ПРИНЦИПЪТ НА
РАВНОВЕСИЕТО

Превод: Пламен Панайотов

chitanka.info

Клуб „Рижия дракон“ едва наскоро стана част от Рейтинга на най-добрите бойци в света, а ето че членовете му са вече без учител. Сенсеич е в кома, а момчетата ги чака тежка битка с много силен противник. С обучението им са се заели мистериозните брат и сестра — „бойната икономка“ Елена и суровият охранител Иван, а методите им на обучение могат да бъдат по-опасни дори от самите битки в Рейтинга. И най-важното — четиримата приятели ще трябва да решат кой от тях да отиде на смъртоносния двубой и да рискува живота си.

ЧАСТ ПЪРВА

БУРНО РАЗВИТИЕ

Още Сун Дзъ е казал: „Опознай врага и опознай себе си: тогава в хиляди битки няма да претърпиш поражение“. Кой би си помислил, че става дума не само за физически способности, но и за проклета психология. Защо вместо нормална тренировка трябва да медитирам с часове и да откривам причините за лошото си сутрешно настроение?! Мисля, че някъде ме измамиха...

Запис в дневника на
Алекс Селин

ГЛАВА 1

Алекс седеше и шокирано гледаше появилият се на екрана на телефона надпис: „Обаждането приключи“. Усещанията бяха толкова странни, че той просто не знаеше как да реагира на случилото се.

— Какво стана, той от покрива ли падна току-що?! — прозвуча старчески глас наблизко.

— Разбира се, бабо, направо от покрива — потвърди Димон. — Не се притеснявайте, ние тук снимаме филм, това е специално обучен каскадьор, обезопасен е.

Докато Димон разкарваше любопитната бабка, Алекс се изправи и се изгупа от праха. Главата му още звънеше, но той подозираше, че причината изобщо не е в скока от покрива.

От входа изскочи Тьома и се втурна към него.

— Наранен ли си? — притеснено попита той, оглеждайки Алекс от краката до главата.

— Много — честно отговори Алекс.

— Сигурен ли си, че не си си счупил краката? Може би трябва да те закараме в клиниката или да извикаме такси? Все пак е безплатно.

— Спокойно, с краката всичко е наред — махна с ръка Селин. — Говоря за друго. Машка току-що отказа да излезе на среща с мен.

Тьома се взираше удивено в приятеля си известно време.

— И как успяваш да правиш всичко? — каза той накрая със смесица от възхищение и недоволство. — И да скачаш от седмия етаж се научи, и Машка на среща покани.

— Само да отбележа, че всичко това е за около две-три минути — слабо се усмихна Алекс.

Стас се появи от входа и с енергична крачка тръгна право към момчетата.

— Жив си — с леко недоумение констатира той, след като разгледа дупките в асфалта и огледа преценяващо Алекс. — Но при третата ни среща няма да имаш този късмет.

Алекс се усмихна иронично в отговор.

— А може би ти няма да имаш късмет третия път.

— Аха — подсмихна се плешивият. — Мечтай си. По принцип вие не сте лоши момчета, но който излезе на двубой срещу мен, при всички случаи ще умре — той погледна Алекс в очите. — И ако си ти, по-добре приключи всички важни неща в живота си.

След като завърши патетичната си реч, мършавият младеж с огромна татуировка на дракон върху торса тръгна надолу по улицата, подсвирквайки си весела мелодия.

— За какво става дума? — заинтригувано попита Димон.

— За това защо никога няма да ти позволя да се присъединиш към Рейтинга — направи гримаса Алекс. — Един от нас трябва да се бие до смърт с този тип след седмица.

Димон се втренчи в приятеля си изненадано:

— Битка до смърт? И толкова спокойно си говорите с него?!

— Какво толкова? — сви рамене Алекс. — В момента така или иначе не можем да му направим нищо.

— При цялото ни желание — добави мрачно Тьома. — Ако пожелае, може да ни пребие и двамата без проблем.

Изпровождайки плешивия младеж с погледи, приятелите бавно се отправиха към мястото за събиране — настроението им да продължат Играта изчезна напълно. След кратко мълчание Димон отново се опита да разбере ситуацията:

— Чакайте, вие ще се биете до смърт? Това е нещо като „Mortal Kombat“^[1], нали?

— А защо веднага „Mortal Kombat“? — изведнъж се възмути Алекс. — Може да е „Street Fighter“^[2].

Като цяло на Алекс не му пукаше, той изобщо не харесваше бойните игри, предпочиташе RPG игрите пред тях, но падналото му дори по-ниско от пробития от собствените му крака асфалт настроение го караше да започне спор.

— Там нали се биеха до смърт? — със съмнение попита акробатът и веднага се опомни: — Стига, спри. Сега говорим за друго. Някой от вас ще се бие с човек, който е по-силен от двама ви заедно? И това е ваше съзнателно решение?!

Тьома и Алекс се спогледаха и свиха рамене.

— Да, може и така да се каже. Помолиха ни много настоятелно.

— Помолиха ви: идете и умрете от ръцете на това чудовище? — уточни Димон. — Наистина не разбирам. Може би ще е по-лесно да

откажете боя и да предадете този пич на полицията? Или, ако е толкова опасен, наемете някой още по-силен, за да му счупи краката преди боя!

И двамата ученици от клуб „Рижия дракон“ направиха гримаси като от зъбобол. Дори мисълта за толкова подла постъпка ги ядоса.

— Това е подло — навъсено отвърна русият паркурист. — Принципите на Рейтинга, а и най-важното — нашите собствени принципи, няма да ни позволят да направим подобно нещо.

— Значи предпочитате да умрете? — подсмихна се Димон.

Алекс не се замисли много.

— Да — отвърна и сам беше шокиран от отговора си. — По дяволите, това наистина е трудно за обяснение!

— Така са ни възпитали — предположи Тьома.

Като извади от джоба си вибриращия телефон, той прочете съобщението и бързо започна да пише отговор.

— Машка пита дали наистина си паднал от седмия етаж и дали всичко с теб е наред — обясни той на Алекс. — Притеснена е. Между другото, обясни най-накрая как стана това!

— Когато ме изхвърли от покрива, влязох в сатори, и тогава...

Русият паркурист махна с ръка.

— Не, за това — по-късно. Как покани Машка на среща!

— Звъннах ѝ и я поканих — смутено отговори Алекс. — Попитах я дали би искала да излезе на среща с мен. Какво е толкова сложно?

— Без обяснения? — уточни Тьома. — Просто едно изречение?!

Алекс започна да подозира, че нещо е пропуснал.

— Ами да.

Тьома се хвана невярващо за главата.

— Е, много щях да се изненадам, ако се беше съгласила.

— В смисъл?! — ококори се Алекс. — Ти сам каза, че трябва да го направя!

— И сега ти го казвам. Но си бил глупав твърде дълго, за да се съгласи тя просто така. Съжалявам, братле, но ще трябва да измислиш нещо по-добро от „здравей, десет години те гледах като приятел и днес изневиделица реших да те поканим на среща“. Не-е, трябва да ѝ докажеш сериозността си.

Алекс се почеса по тила.

— Сериозен ли си?

— Сега ще те перна по врата! — заплаши го Тьома.

— Шегувам се — криво се ухили Алекс. — Просто е странно, че точно ти ме учиш как да изграждам взаимоотношения. Никога не съм те виждал с момиче.

— Между другото, да — намеси се Димон, който през цялото време внимателно слушаше разговора на двамата приятели. — Тук само аз имам опит в хармоничните и дълготрайни отношения. Ако ще се съветвате, аз съм насреща!

Поглеждайки към приятеля си, Алекс завъртя пръст в слепоочието си:

— Срещате се от няколко месеца, а се надуваш — все едно вече отглеждате второ дете.

— Не спори, а по-добре кажи на великия гуру какъв е твоят проблем — невъзмутимо предложи Димон.

Алекс искаше да каже още няколко шегички, но като се замисли, реши наистина да изслуша какво има да каже Димон за настоящата ситуация, още повече че те с Машка вече се познаваха. Приятелите стигнаха до старта, взеха си нещата и седнаха в близкото кафене, където Алекс описа трудностите си.

— Е, какво да кажа, Вася е наш приятел, но истината е по-ценна — важно заяви акробатът, отпивайки от капучиното си. — Момичето има право да избере този от вас, към когото изпитва истински чувства. За теб най-важното сега е веднага да й кажеш какво чувстваш към нея, а не да се въртиш в кръг. Познавате се от хиляда години, не би трябвало да е проблем открито и честно да обсъдите всичко.

Тьома не може да се сдържи:

— Разбира се! Какъв е проблемът. Десет години си пудрят мозъците един друг, а после изведнъж открито ще обсъдят всичко като възрастни. Не става така!

— Ами ако става — неуверено каза Алекс.

— Аз вярвам в теб — проникновено каза Димон. — И още един важен момент! Има една поговорка: „Жените твърде дълго помнят всички рози, които не са им били подарени“. И ти очевидно й дължиш няколко камиона цветя. Затова започни с хубав букет.

— Сякаш сам нямаше да се сетя за това — недоволно се озъби Алекс.

— Разбира се, че не би се сетил — уверено заяви акробатът.

И тук Алекс беше принуден мислено да се съгласи с него, въпреки че никога нямаше да го признае на глас. И не само че никога не е бил истински специалист в ухаждането на момичета, просто след като падна от покрива изпитваше някакво вътрешно опустошение и не можеше да се съсредоточи върху разговора. Като отпускане след много силен прилив на адреналин, толкова силен, колкото никога не е изпитвал в живота си. И това наистина го дразнеше.

— Добре, сега за по-малко важното — реши Тьома, като видя, че Селин започва да се изнервя. — Как успя да паднеш от седмия етаж и да оцелееш? Получил си инсайт^[3] точно по време на падането?

На Алекс не му беше много комфортно да обсъжда личния си живот с приятелите, особено когато ставаше дума за Машка. Имаше чувството, че обсъжда момичето зад гърба ѝ. Затова, когато разговорът премина към магическото му падане от седмия етаж, той почувства облекчение и дори леко се ободри.

— Ох, хайде без тези модерни думички — помоли той с усмивка. — Сега, накъдето и да се обърнеш, навсякъде инсайти и лайфхакове. Аз просто скромно паднах от покрива и използвах освобождаване на вътрешна енергия, за да смекча падането.

Той много подробно описа разговора си с духовете пазители и всичките си усещания, свързани с използването на вътрешната енергия чи. Тьома вече имаше определена представа за тази част от бойните изкуства благодарение на техниката „желязна риза“, така че отлично разбираше за какво става дума, но Димон слушаше Алекс с отворена от изумление уста. За него всичко това беше истинска магия.

— Това не е ли секретна информация? — притеснено попита той, когато Алекс завърши краткия си разказ.

— Ние не сме таен орден — усмихна се Алекс. — Просто аз не искам ти да ставаш официален ученик и да участваш в боеве. Никой не ни забранява да споделяме знания.

— Не, пич, аз самият нямам намерение да се бия до смърт — направи гримаса Димон. — Извинете, разбира се, това трябва да се избие от всяка глава.

По принцип Алекс и сам разбираше, че желанието им да участват в боеве не е нещо много нормално. От друга страна, точно от такива хора и за такива хора беше създаден Рейтингът.

— Много хора смятат, че паркурът е занимание за отритнати — каза Тьома. — Въпросът всъщност е кое ти доставя удоволствие. За нас битката е начин да се почувстваме живи, да видим резултатите от тренировките и най-важното — възможност да преодолеем себе си.

— Колко красиво описа току-що желанието да удариш някой по муцуната — ухили се Алекс. — Но като цяло съм напълно съгласен с теб, не мога да си представя живота без всичко това.

— По дяволите, момчета, можете ли да покажете своите духове пазители, преди да ви убият в следващия дуел? — помоли се Димон. — Вие така или иначе ще умрете, а на мен ми е любопитно!

— Стига и ти — беззлобно изсумтя Алекс. — Нямаме намерение да умираме. Особено сега, когато получих... — той направи гримаса и буквално изплю думата: — ... инсайт и започнах да разбирам как да управлявам вътрешната си енергия.

След около половин час приятелите се сбогуваха и Тьома и Алекс се върнаха в тренировъчния център. Изненадващо, но Селин дори знаеше какви цветя обича Машка, въпреки че нямаше представа откъде има такава ценна информация в главата му. Затова той влезе във файла на „Рижия дракон“ с огромен букет божури в ръка.

За голямо недоумение на приятелите, на мястото на Иван седеше друг мъж, тъмнокос, слаб и с много тъжно изражение на лицето. А най-странното беше, че това лице беше познато на момчетата.

— Максим? — изненада се Алекс.

Точно този мъж от клуб „Костенурката на дъгата“ ги закара до клиниката след битката на Сенсеич.

— Добър ден — унило се усмихна мъжът. — Ако не помните, казвам се Максим. Сега ще работя в охраната на вашия тренировъчен център, а едновременно с това ще отговарям и за вашата безопасност — той тъжно въздъхна. — Можете да се обръщате към мен по всякакви въпроси.

— Съдейки по тона, това явно не е работата на мечтите ви — отбеляза Тьома.

— Да кажем така, нашият клуб плаща за случилото се на двубоя — тъжно отговори Максим. — Ние отговаряхме за сигурността и здраво се издънихме.

Момчетата биха искали да му съчувстват, но, разбира се, не го направиха. В крайна сметка, ако клуб „Костенурката на дъгата“ си

беше свършил добре работата, Сенсеич в момента нямаше да лежи в кома.

— И още как се издънихте — навъсено се съгласи Тьома, но не се задълбочи в допълнителни критики. — А често ли се случва в Рейтинга да се опитат да убият човек с огнестрелно оръжие по време на двубой?

Максим сви рамене.

— Случва се, но не мога да кажа нищо за това. По правило такива сериозни нарушения на правилата се наказват много бързо и строго, всички топ клубове се обединяват и намират извършителите за броени часове. И те изчезват безследно.

— И този, който стреля по нашия учител, ще изчезне?

— Ако още не са го хванали, ще го хванат много скоро — увери ги Максим. — Вие просто още не осъзнавате колко широко Рейтингът обхваща всички структури на Москва, а и на Русия като цяло. Ще открият кой, ще разберат защо и ще накажат всички замесени.

„Жалко, че това изобщо няма да помогне на Сенсеич“ — помисли си Алекс.

— Ако получа информация кой е стрелял по вашия учител, веднага ще ви информирам — обеща мъжът.

Оставяйки тъжния охранител на поста му, приятелите се качиха на втория етаж и се сблъскаха с Даня.

— О, привет, виждал ли си Машка? — веднага попита Алекс.

Върлинестият баскетболист погледна изненадано цветята в ръцете му, после и Тьома. Последният мълчаливо кимна в отговор на неизказания въпрос: да, цветята наистина са за нея.

— Излезе — съчувствено поклати глава Даня. — Излетя като куршум от стаята, скочи в колата и подкара с бясна скорост. Дори аз не карам толкова екстремно.

„По дяволите, какъв съм карък — помисли си Алекс разочаровано, въртейки букета в ръцете си. — И какво сега да го правя? Машка може да се върне чак сутринта.“

— Остави цветята в стаята й — предложи Даня, сякаш четеше мислите му.

— Логично — неохотно призна Алекс. — Тогава ще се покатеря през третия етаж...

Тьома го тупна по рамото.

— Ей, „катерачът“, стига с това катерене. Просто помоли Елена да оставиш букета в стаята, тя има ключ.

— Точно така — смутено се съгласи Алекс.

И наистина, Елена беше там и отвори вратата на Алекс, за да сложи букета цветя на леглото на Машка.

— Толкова е мило — усмихна се жената, гледайки изчервения се под погледа ѝ младеж. — Надявам се, че нямате нужда от лекция по сексуално възпитание? Знаете си всичко, нали?

Алекс просто завъртя очи в отговор и мълчаливо тръгна към стаята си.

— Иван насрочи обща тренировка за девет вечерта! — извика след него Елена. — И не обича закъсненията.

„Той всъщност нищо не обича освен таблета си и да троши кости — помисли си Алекс. — А аз трябва по някакъв начин да му открадна скутера, нали имам загубен облог.“

Тъй като Машка я нямаше и времето за вечерната тренировка все още не беше дошло, Алекс реши да се възползва от така наречения инсайт и отново да усети движението на вътрешната енергия в тялото си. Но се чувстваше толкова уморен, че четиридесет и осмата форма Чен този път му се удаваше много по-трудно от обикновено. Алекс едва сега започва да разбира истинското значение на тай чи цюан. Цялата тази плавност изобщо не беше ориентирана към работата на мускулите или отработване на движенията. Тоест и за това също, но на първо място — за потока вътрешна енергия. Само с много, много бавни движения, Алекс можеше съзнателно да контролира чи. Но правейки само част от комплекса с усещане за преноса на енергия, той почти падна на пода от умора. Уж нямаше физическо натоварване, но управлението на вътрешната енергия изискваше просто невероятна концентрация.

Селин опита още три пъти да завърши комплекса и всеки път падаше на пода от изтощение. Това беше много странна умора, не физическа, а по-скоро се усещаше като вътрешно емоционално и нервно опустошение. Осъзнавайки, че просто няма достатъчно сили за по-нататъшни упражнения, Алекс се настани в поза лотос на пода и се опита да насочи енергията си към татуировките на ръцете си. Искаше да поговори с духовете пазители, за да разбере какво точно се беше

случило в момента на падането от покрива. И най-удивителното беше, че го направи с лекота!

В стаята едновременно се появиха червен дракон и черен тигър, при това не в реалния свят, а отново в така наречения астрал.

— Уау, наистина ли сте се сприятелили? — изненада се Алекс.

— Не говори глупости — изсумтя Рон-Тиан. — Дракон не може да е приятел с проскубана котка. Просто решихме да дойдем заедно и да ти теглим едно конско, че толкова глупаво се изложи на опасност.

Като чу за „проскубаната котка“, тигърът пъргаво скочи и замахна към дракона с лапа, но той успя да излети към тавана и веднага се опита да изпържи Бяко Тен с огнена струя.

— Но сега ще ми помогнете и аз ще израсна като боец — оптимистично отбеляза Алекс, опитвайки се да не обръща внимание на закачките на тигъра и дракона.

— От къде на къде? — възмутено попита тигърът.

— Но вие ми помогнахте, когато паднах. Значи най-накрая станахте екип...

— И защо реши така? — драконът дори спря да бълва огън от изумление.

— Аз постигнах покой, разбрах какво искам — неуверено каза Алекс. — Усетих истинските си чувства към... момичето и постигнах вътрешно равновесие...

Сега, когато се опита да каже на глас всички тези неща за вътрешната хармония, прозвуча малко глупаво.

— Мислиш, че щом си разбрал коя женска харесваш, и веднага си постигнал дзен?! — някак обидно се захили драконът.

— Просто ти умираше и ние временно решихме да обединим усилия — спокойно обясни тигърът.

— И дума не може да става за каквото и да е сътрудничество с проскубана котка — отново повтори червеният дракон. — А това, дето го надрънка за равновесието, отдавна не бях чувал такива глупости.

— Нека си дрънка каквото иска, важното е, че носителят най-накрая успя да почувства вътрешната енергия — намеси се Бяко Тен, успявайки да скочи и да удари с лапа дракона така, че той прелетя през цялата стая и падна върху леглото. — Трябва да се радваш, иначе той в един прекрасен ден просто щеше да те изсмуче.

— В смисъл? — неразбиращо попита Алекс.

Драконът отново излетя във въздуха и яростно изкрещя:

— Защо си отваряш устата, където не трябва?!

— О, стига, какво толкова има за криене — измяука тигърът. — Ако носителят умре, това е тъжно, неприятно и дори малко позорно, но не е критично. Но от теб той би могъл спонтанно да изпомпи толкова много енергия, че ти просто ще умреш.

„Но по някаква причина и двата духа пазителя досега мълчаха за това — раздразнено си помисли Алекс. — Значи драконът е бил максимално заинтересован да ми помогне. Защо тогава се надуваше през цялото това време?“

— Той щеше да умре много по-рано от пренасищане или болка — някак не много уверено възрази драконът. — Така или иначе въпросът вече е решен — той ядосано погледна Алекс: — Запомни, ако не искаш да си изгориш каналите отново, не си и помисляй да се обръщаш към моята енергия.

— Не съм си го и помислял — честно си призна Алекс.

— И също така трябва да се научиш навреме да усещаш изчерпването на резервите си. Онзи момент, в който обръщането към чи вече няма да носи полза, а вреда — намеси се Бяко Тен. — Съдейки по състоянието ти, сега си се опитвал да движиш вътрешна енергия през тялото си. И това след скорошно пренапрягане! Глупаво!

— Точно така, никакви пренапрягания! — отново избухна драконът. — Ако изразходиш своето чи, може несъзнателно да посегнеш отново към моето.

— Как да разбера кога съм се изчерпал? — вяло попита Алекс.

— Просто си спомни сегашното си състояние — изсумтя Бяло Тен. — Това е. И като цяло, напразно си бърбим тук с теб, само засилваме умората ти. Това е. Днес само почивай, а утре някой от нас ще дойде да те провери, за да не направиш някоя глупост.

Драконът и тигърът изчезнаха, без дори да се сбогуват, а Алекс се почувства толкова уморен, че направо от поза лотос се килна на една страна и моментално заспа. Последната мисъл в сънението му мозък беше: „И все пак духовете пазители започнаха да работят заедно, не е ли това чудо?“

Събуди го чукане по вратата.

— Хей, Алекс, хайде към залата! — прозвуча гръмко гласът на Даня. — Иван вика всички на тренировка.

Изправяйки се с усилие, Алекс се протегна и се заслуша във вътрешните си усещания. Най-вече това приличаше на лека слабост след висока температура. Всъщност Селин не беше боледувал от десетгодишен, но споменът за лепкава слабост от настинка беше останал от детството и точно това сравнение му дойде наум сега.

„И защо просто няма скала за енергията или издръжливостта, като в компютърните игри? — раздразнено си помисли Алекс. — Колко по-лесно щеше да бъде да се следи състоянието на вътрешната енергия. А сега иди разбирай кога тренировката на чи е полезна и кога започва да те изстискава като лимон?“

— Да, идвам! — отговори той на приятеля си с леко съкрушен глас. — Само да се измия.

След като си изплакна лицето, за да дойде на себе си, той излезе от банята и хукна към тренировъчната зала.

Тьома, Даня и Машка вече стояха в стойка мирно пред Иван и, усещайки цялата сериозност на ситуацията, Алекс не посмя да отвори уста, а мълчаливо се присъедини към приятелите си. Миниатюрното момиче го изгледа някак ядосано или може би притеснено, и го заплаши с юмрук. Алекс я погледна недоумяващо, не разбирайки причината за толкова агресивен жест, но реши да остави въпросите за по-късно.

— Най-послед и последният слабак е тук — изръмжа Иван и хвърли намръщен поглед към четиримата ученици. — И така, дребосьци, отворете си добре ушите. Виктор временно е извън строя, охраната я поеха неудачниците от „Костенурката на дъгата“, така че сега мога сериозно да се заема с тренировките ви. И първото правило е: ще ме предизвиквате през всеки един ден до деня на двубоя. И ако всички успеете да преминете изпитанието, тогава по най-справедливия начин ще решим кой точно ще отиде на двубоя.

— Камък-ножица-хартия? — предположи Даня.

— Почти — ухили се мечкоподобния... сега вече треньор. — Ще се биете всеки срещу всички, докато на крака остане само един.

— Шегувате ли се? — навъсено попита Машка.

— Изобщо — спокойно отвърна Иван. — Особено след като така навреме получихте VIP карти. Благодарение на това уредих в нашия клуб постоянно да дежури специалист от клиниката — той

многообещаващо погледна Тьома. — И имам чувството, че той ще ви потрябва още днес...

---

[1] „Mortal Kombat“ (англ.) — „Смъртоносна битка“, серия от видеоигри, симулиращи турнир по бойни изкуства. — Б.пр. ↑

[2] „Street Fighter“ (англ.) — „Уличен боец“, японска серия от видеоигри. — Б.пр. ↑

[3] инсайт (англ.) — прозрение, вътрешно озарение (жарг.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Трудностите за учениците започнаха още със загревката.

— Наблюдавах вашите тренировки — каза Иван, наблягайки на последната дума. — И стигнах до извода, че им липсва състезателен дух. Това трябва да се поправи.

Той махна с ръка към стената до входа на залата.

— От днес там ще има табло, на което аз лично ще отбелязвам е-точките, които сте получили.

— Това някакви електронни точки ли са, като в пенсионната реформа? — уточни педантичният Тьома. — Но те ще бъдат написани на табло, какъв е смисълът?

Иван продължи, без дори да го погледне:

— Ще отчитам всеки ваш провал. И според резултатите този, който получи най-малко е-точки, ще се счита за главен ученик.

— И какво ще ни даде това? — подозрително попита Тьома.

— Честно казано, още не съм решил — призна здравенякът. — Но определено ще помогне за избора на боеца, който ще се бие с плешивото хлапе. Мисля, че финалната битка „всеки срещу всички“ също ще влезе в генералното класиране.

Приятелите се спогледаха и свиха рамене. Е, щом Иван иска да вкара малко жегга в тренировъчния процес, защо не? Самите те винаги са се състезавали помежду си, просто не са си водили отчет.

— О! Също така главният ученик ще може да тренира индивидуално с мен или с Елена — добави Иван.

Тук вече очите на Тьома светнаха, а останалите само изсумтяха скептично. Разбира се, паркуристът не би отказал индивидуални тренировки с Елена, но занимание с Иван... това едва ли изобщо можеше да се счита за награда.

— А сега относно загревката — продължи новият треньор. — Оттук нататък ще започваме всяка тренировка с една проста игра...

Играта, измислена от Иван, беше обичайното преодоляване на полосата с препятствия, но с едно малко изключение — сега в този процес участваха така омръзналите на Алекс тенис топки. Докато

някой от учениците скачаше по различните елементи като подвижни ръкохватки, колела, възета, хоризонтални пръти и въртящи се бъчви, останалите трябваше да хвърлят топки към него от различни страни с цел да го съборят.

— И имайте предвид — предупреди ги Иван, — ако не се стараете и жалите приятелите си, аз ще хвърлям топките още по-силно.

Алекс не обърна внимание на думата „още“, а трябваше. Защото, когато се яви първи на изпитанието, той бързо усети силата на „сдържаното“ хвърляне на Иван. Алекс в този момент тъкмо скачаше от една платформа на друга, когато топката го улучи в хълбока и го отнесе встрани. Като се превъртя във въздуха, той падна на дюшеците, опитвайки се конвулсивно да си поеме дъх със свитите от удара дробове. Все пак препятствията бяха разположени на височина от няколко метра, по подобие на популярното шоу „Руски нинджа“, само че вместо от вода, падането се омекотяваше от обикновени дюшеци.

— Ние хвърляхме с всички сили! — възмути се Машка.

Сърцето на Алекс леко се стопли. Кой-кой, но Машка винаги се тревожеше за него.

— Това беше слабото ми хвърляне — обясни Иван с непроницаемо лице. — Тренирайте вниманието си. Вие сами трябва да определите кои топки може да отклоните и кои трябва да избягвате. Подсказка: моите хвърляния по-добре да ги избягвате.

За Алекс единственият начин да премине полосата беше постоянно да използва сатори, но дори така не успяваше да видя абсолютно всички топки, защото нямаше очи на тила си. Машка, Даня и Тьома не се поколебаха и хвърляха с пълна сила, така че жълтите снаряди летяха с огромна скорост, при това — от различни посоки. Все пак той стигна до финала, но събра цяла колекция от синини и едва не изкълчи крака си.

— Десет минути и четиридесет секунди — обобщи Иван недоволно намръщен, когато Селин слезе от финалната платформа. — Много, много посредствено. А все още не слагам наказателни секунди за попадания.

— Ето този оток на лявата буза е от мен — веднага се включи Машка. — Ударих го и в рамото, в крака и един път го изхвърлих от мрежата.

Изглежда момичето получаваше искрено удоволствие от процеса, а Алекс изведнъж се почувства леко обиден. Разбира се, не заради успешните попадения на Машка, а защото тя отказа да излезе на среща с него и продължаваше да се преструва, че нищо не се случва между тях. От друга страна, самият той не си представяше много добре как биха могли да се променят техните взаимоотношения, ако наистина започнат да се срещат. И дори дълбоко в себе си се страхуваше от подобни промени.

Селин зависна за известно време, без да знае какво да отговори, но Тъома неочаквано му се притече на помощ.

— Така че подари на момичето цветя — саркастично отбеляза той, — за да може по-късно да получиш топка за тенис в окото. Ето я, черната женска благодарност.

Машка изобщо не се смути.

— Един истински боец не можеш да го подкупиш с цветя — тя замечтано мляска с устни, намигайки лукаво на Алекс. — Е, ако там имаше и „рафаелки“^[1]... Ау!

Момичето подскочи на място, след като получи топка в петата точка от тренъора.

— Тук не виждам нито един истински боец — саркастично отбеляза Иван. — Малката, твой ред е.

Машка недоволно изсумтя и, разтривайки удареното място, се отправи към полосата с препятствия.

Обратното броене започна.

За разлика от Алекс, който се опитваше да избегне всички снаряди, момичето нагло използва уменията за невидимо острие, разрязвайки някои топки наполовина. В първите секунди Селин се бореше с дилемата дали да хвърля топките с пълна сила или все пак да се опита да жали приятелката си. Но бързо се отърси от тези глупави мисли и дори не заради заплахата на Иван, а от уважение към приятелката си. Ако Алекс иска Машка да стане по-силна, той винаги трябва да се бие с нея с пълна сила. И честно да брои всички попадения. За себе си, а не за да се хвали после пред момичето, разбира се.

— Десет минути и четиридесет и девет секунди — съобщи Иван, когато момичето се върна от финалната платформа.

— По дяволите! — искрено възкликна Машка. — Малко не ми стигна.

— И плюс минута към крайното време за повреда на тренировъчен инвентар — добави Иван с непроницаемо лице.

Машка понечи да се възмути, но здравенякът вече нареждаше:

— Следващият!

Даня тръгна трети. Колкото и да е странно, той се движеше много по-бавно от Алекс и Машка, но показва чудеса от ловкост, отскачайки от траекторията на летящите към него топки, очевидно използвайки новопридобитите си умения за предсказване.

— Той мами! — възмути се Тьома.

— Не преувеличавай — не се съгласи Машка. — Просто трябва да хвърляме малко по-синхронно. Дори Даня да усети къде точно ще прелети топката, това не означава, че ще успее да я избегне.

И се оказа права. Даня все пак нямаше ловкостта на Алекс и Машка, за да избягва топките, летящи пред траекторията му или които го хващаха в момента на преодоляване на особено трудни препятствия. Но топките на здравеняка той старателно избягваше и успя да премине полосата за десет минути и двадесет секунди.

— И все пак той мами — измърмори Тьома, но по-скоро от лека приятелска завист, отколкото сериозно.

— Кой е най-добрият? Аз съм най-добрият! — доволно ухилен, изпя Даня. — Отсега нататък ме наричайте оракула!

Прас! И баскетболистът получи шамар във врата от Иван, но вместо да се възмути, той се взря шокирано в здравеняка и попита:

— Как?!

— Не усети никаква опасност, нали? — разбиращо попита Иван. — Много бойци са добри в скриването на намеренията си, така че не разчитай сляпо на своята способност. Учи се да контролираш заобикалящото пространство, както правят приятелите ти, и използвай предвиждането само като допълнителен инструмент, а не като основен.

Междувременно Тьома скочи на стартовата площадка:

— Мой ред е!

Той дори не успя да направи няколко крачки, за да скочи на катерушката, когато беше съборен от точно попадение на Иван.

— Страйк — пошегува се Даня.

А после започна много странен обстрел на русокосия паркурист: Иван го изхвърляше от всяка платформа, но не в момента на преминаване на препятствието, а между тях. Сякаш беше решил да докаже на Тьома и на всички, че с лекота може да ги събори дори в момента, когато не е необходимо да влагат енергия и внимание за самите препятствия. Тьома излиташе от платформите, падаше върху дюшеците, отново се качваше, напредваше няколко метра — и отново повтаряше падането. Останалите се стараеха да хвърлят топките още по-силно, за да не си помисли здравенякът, че мамят, но Иван това явно не го вълнуваше. Той просто методично събаряше паркуриста на дюшеците, сякаш получаваше някакво специално удоволствие от това.

— Седемнадесет минути и десет секунди — констатира накрая Иван, когато Тьома някак се добра до финала. — Най-лошият резултат.

Алекс усети, че Машка с нейното изострено чувство за справедливост сега ще се нахвърли на новия им треньор с юмруци и бързо я сграбчи за кръста:

— Стой!

— Какво?! — възмутено се дръпна момичето. — Той просто издевателстваше над Тьома! Ама че треньор се извъдил, майната му!

Алекс упорито се опитваше да задържи ритачното момиче, отбелязвайки някъде на ръба на съзнанието колко тънка е талията на Машка.

— Стига вече! — не издържа той. — Виж Тьома, той не изглежда ядосан или разстроен.

Самият Селин не разбираше защо, но едва влачещият се паркурист наистина се усмихваше щастливо.

— Цял ли си? — обърна се момичето към Тьома, когато най-накрая се измъкна от ръцете на Алекс. — Имаш ли нещо счупено?

— Всичко е нормално — увери я паркуристът. — Дори отлично. Ненаправно се занимавах с укрепване на тялото — знам как да издържам на удари.

Алекс дръпна приятеля си настрана:

— Това защото покани Елена на среща ли?

— Очевидно — съгласи се Тьома.

— А защо тогава си толкова щастлив?

— Ако здравенякът е толкова вбесен, значи наистина имам шанс — доволно обясни той. — Той познава сестра си и изводът е, че тя не

просто така се е съгласила да излезе на среща с мен.

Логика в това, разбира се, имаше, макар и доста пресилена.

— Дори да е така, сега ти предстои не просто да преминеш теста с Иван, а да преминеш теста с много ядосания ти Иван — напомни Алекс. — Мислиш ли, че това изобщо е възможно?

Тьома стисна юмруци и хвърли злобен поглед към здравеняка.

— Не мисля, че самоуважението ще му позволи да се бие с мен с пълна сила. Така че просто трябва да покажа максимума и да бъда като минимум по-добър от всички вас.

Алекс веднага се развесели.

— Не си го и мечтай!

Иван плесна с ръце.

— Така, да не се отпускаме. Тези ваши времена ще приемем за отправна точка. Сега ще повтаряме полосата с препятствия, докато не ги подобрите! Всичките!

Трябва ли да се пояснява, че в крайна сметка само Даня и Алекс успяха да подобрят времето си. Машка започна да губи, защото ѝ забраниха да реже топките, а Тьома... просто получаваше все повече и повече удари от Иван. Затова, когато вратата се отвори и Елена влезе в залата с голяма черна дъска, всички въздъгнаха с облекчение.

— Може би трябва да вземеш болкоуспокояващи? — попита Машка, гледайки притеснено Тьома.

Младежът наистина изглеждаше така, сякаш всеки момент ще изгуби съзнание. Изглежда дори уменията му с „желязната риза“ не издържаха на повишеното внимание на Иван.

— Ето, асистентката най-накрая донесе дъската — махна ѝ с ръка здравенякът. — Засега може да си починете.

Учениците уморено се строполиха на дюшеците, изкривени от болка на най-различни и понякога много неочаквани места.

— Сега ще видиш ти — заплаши го жената и хвърли към него дъската с размери два на един метра като своеобразно фризби. — Каква асистентка съм ти аз?

Днес „бойната икономка“ беше облечена в прилепнал черен спортен екип, който правеше фигурата ѝ още по-грациозна. И, ако се съди по изражението на лицето на Тьома, на него този ѝ вид действаше по-ефективно от всяко болкоуспокояващо.

— Най-добрата — увери я Иван, без изобщо да се смути, и с лекота улови импровизирания снаряд.

Изваждайки пирон от джоба си, здравенякът с щракване на пръсти го изстреля и заби в стената почти до главичката. Алекс не знаеше какво го изненада повече — лекотата, с която Иван проби бетонна стена с пирон, или самият факт на наличие на пирон в джоба на спортния екип на новия им треньор. По-скоро второто, тъй като в бойните умения на Иван той не изпитваше никакви съмнения.

Закачайки дъската на стената, мъжът взе парчето тебешир, което идваше с нея, и започна да чертае.

— И така, правим таблица с имената ви... Малката, Дългуча, Неудачника и Алекс.

— Защо да съм неудачник? — възмути се Тьома.

— И защо само Алекс е написан с нормално име?! — попитаха в един глас Машка и Даня.

Алекс, разбира се, се радваше, че не е получил прякор, но в същото време се чувстваше като човек, крачещ по блато. Здравенякът явно остави неговото име само защото беше поканил сестра му на среща. Кое, между другото, беше отделно главоболие за Селин — характерът на Иван беше просто ужасен, което се потвърди и от днешния тормоз над Тьома. Що за треньор си позволява да прави отстъпки на един ученик и откровено да тормози друг?

Разбира се, Иван по никакъв начин не реагира на претенциите им, само ентузиазирано записваше числа на таблото: Малката — 12, Дългуча — 14, Алекс — 16 и Неудачника — 48. Очевидно числата бяха броя на паданията на учениците по време на преминаване на полосата с препятствия. Колкото и да е странно, по някаква причина той не взе предвид времето за преминаване.

Междувременно Елена приближи до учениците и внимателно ги огледа, явно беше забелязала следите от топките и другите наранявания. Тьома огледа малко по-дълго от останалите, но пък и той изглеждаше доста по-пострадал.

— Какво си организираш тук още в първия ден? — обърна се тя към Иван.

Алекс неволно се зарадва, че здравенякът е на път да получи конско за своеволието. Очите на Машка също заблестяха, и тя явно

вече беше готова да излее всичко, което мисли за Иван и гаврата му с Тьома, но ситуацията изведнъж се обърка.

— Всичко, както го обсъдихме: полоса с препятствия, топки — сви рамене Иван. — Това беше твоя идея. Досега са направили само пет опита.

Приятелите се взряха ужасено в жената. Кой би си помислил, че тя е авторът на целия този тормоз!

— Толкова са пострадали на полосата с препятствия? — учуди се Елена. — Мислех, че децата са по-добре подготвени. Тогава за момента ще трябва да отложим пейнтболните оръжия. Нека първо се научат да се справят с топките.

„Тя е истинско чудовище!“ — ужасено си помисли Алекс.

— Стига загреване за днес, да преминем към следващата част от тренировката — продължи жената. — Към тухлите.

Тук вече приятелите се напрегнаха сериозно, защото да те ударят с тухла съвсем не е същото като с топка за тенис, дори и да е хвърлена с много висока скорост. Те проследиха много предпазливо как Иван и Елена изнасят палет тухли от задната стая. А той, между другото, тежеше повече от половин тон!

— Започваме с теорията. Вие вече, по един или друг начин, знаете как да управлявате вътрешната си енергия — започна Елена, крачейки пред учениците с ръце зад гърба. — И знаете, че ако увеличите скоростта ѝ, можете да влезете в състояние сатори. Но това далеч не е единственото приложение на чи. По-сложните варианти ще оставим за по-късно, но двете най-прости неща са за защита на тялото, като го покриете с чи, и за атака чрез изкарване на енергията извън тялото.

При последните думи Машка кимна разбиращо, нейните „невидими остриета“ бяха пример точно за такова приложение на чи.

— Както вече знаете, много раздели от съвременните бойни изкуства са кухо копиране на сложни техники без разбиране на техния смисъл. Това се случва с тай чи, което мнозина смятат за проста гимнастика, без да виждат и да усещат движението на енергията чи зад всяко движение на тялото. Така е и с техниката „киай“, която би трябвало да е атакуваща, но постепенно се е превърнала в празен атрибут на карате.

— Същото се случи и с тамишивари — намеси се Иван. — За тези, които не са приятели с главата и Уикипедия, това е чупенето на твърди предмети в карате. Първоначално с помощта на тамишивари са тренирали укрепване на ударните повърхности с чи, но постепенно вътрешното съдържание си е заминало и се е появило тъпото удряне на тухли с юмруци и длани, покрити с мазоли.

— Затова днес трябва да се научите да насочвате чи в юмрука, укрепвайки повърхността му — продължи Елена. — И това трябва да се направи не предварително, а възможно най-близо до момента на удара.

— Това ще е доста по-трудно — отбеляза Машка.

— Разбира се. Винаги трябва да имате предвид, че всяко действие с чи отнема от силата ви и в истинска битка е невъзможно постоянно да поддържате защитата на цялото тяло или дори на отделни негови части. Затова майсторите концентрират чи на нужните места само в момента на удара или блока. Освен това, колкото по-високо е майсторството на боеца, толкова по-кратък е периодът от време, в който той създава защитно покритие, и толкова по-здрово е то. И е по-добре да усвоите точковото управление на чи веднага, отколкото да го усвоявате отново по-късно.

— Това е като в комикса за Железния юмрук — прошепна Машка на Алекс, обвивайки ръка около врата му. — И излиза, че той е бил сериозен боец, щом е можел да насочва чи само в юмруците си и то точно преди да нанесе удар.

Алекс отново отбеляза за себе си, че не може да реши как да се държи с Машка сега, а тя явно го усещаше и постоянно го дразнеше.

— Така че вземайте тухлите и започвайте да тренирате. Всеки, който разкървави юмрука си, ще получи по... — Иван хвърли поглед към сестра си. — Ще получи наказателни точки.

Приятелите със стонове се надигнаха от дюшеците и започнаха да издигат планини от тухли за тренировката. Тук вече всеки се концентрира върху собствените си усещания, така че в залата се възцари почти пълна тишина, само от време на време прекъсвана от кратките пояснения на Иван или Елена.

Алекс имаше груба представа какво точно се изисква от него. Но първо трябваше да се концентрира, за да започне да усеща вътрешната си енергия, а за това най-добре му помагаше четиридесет и осмата

форма Чен. За съжаление, в момента Алекс без предварителна подготовка не би могъл да усети вътрешната енергия, още по-малко пък да я насочи към някаква част от тялото си. Все още не.

Започвайки плавни движения, той се концентрира върху желаното състояние, усети потока вътрешна енергия, внимателно я насочи в юмрука си и след това удари тухлата, разбивайки я на четири части.

— Е, ако се подготвяш толкова дълго за всеки удар, тогава не само противникът, но дори и тухлата ще има време да избяга от теб — коментира Иван успеха му.

В тази тренировка измамник се оказа вече Тьома. Благодарение на използваната от него „желязна риза“ той на практика не можеше да нарани юмрука си. Друго нещо е, че управлението на вътрешната енергия досега му се удаваше много по-трудно, отколкото на Алекс и Машка. От своя страна пък Машка изобщо не успяваше да използва чичо, за да защити юмрука си. Момичето с лекота можеше да разреже тухлата с невидимото си острие, а след това и да я натроши на ситно, но това беше просто безсмислено.

— Прекалено си свикнала да изстрелваш чичо на тънки порции — притече й се на помощ Елена. — А тук трябва да изнесеш на повърхността на тялото много енергия, но за много кратко време. Това е принципно различна задача. За начало се опитай да защитиш не целия юмрук, а например само кокалчетата на пръстите, и не бързай, насочвай енергията колкото се може по-бавно.

А Даня... не счупи нито една тухла. Той внимателно се подготвяше, прицелваше се, почти нанасяше удар, но спираше в последния момент.

— А ти какво стоиш? — недоволено попита Иван.

— Аз предвиждам, че ще си счупя юмрука. Какъв е смисълът да удрям? — сви рамене баскетболистът.

Иван го погледна като идиот:

— Ти чувал ли си за такова нещо като бойно намерение?

Даня кимна мълчаливо.

— И така, чичо също изисква вяра и твърдо намерение да я насочиш в правилното място. А ти отново разчиташ на чувството за предвиждане и поради това по подразбиране не можеш да създадеш защитно покритие.

— Разбрах — тъжно въздъхна Даня.

И след няколко минути вече скърцаше със зъби от болката в разкървавения юмрук.

През глухите удари на юмурици, удрящи в тухли, и тихите ругатни на учениците внезапно проби телефонно позвъняване. Това беше доста странно, тъй като основното правило на Сенсеич беше телефоните винаги да се оставят в съблекалнята.

— Да — спокойно отговори Иван на обаждането. — Кой е дошъл? Добре, пусни го в залата, защо не.

Момчетата наостриха уши, но така и не разбраха кой точно ще дойде. А когато в залата уверено влезе мускулест брадат мъж, им стана още по-любопитно, тъй като определено виждаха госта за първи път.

— Тук значи се е установил „Рижия дракон“, така ли? — попита той, като се огледа спокойно. — Не е зле.

— Кой си ти? — с вяло любопитство попита Иван.

— Казвам се Владимир и съм от клуб „Гръмотевичен юмрук“ — представи се мъжът. — Дойдох от любопитство и за да направя приятелски спаринг с местен майстор.

— Е, започна се — тихо прошепна Елена на момчетата. — Първата лястовица, така да се каже. Започват да ни тестват за сила, след като Виктор попадна в болницата.

Иван скептично погледна мъжа:

— „Гръмотевичен юмрук“? Той не е ли място двеста в Рейтинга? Не мислиш ли, че малко се надценяваш?

— И все пак. Предизвикателството си е предизвикателство — добродушно се усмихна Владимир.

— Е, ако така искаш — сви рамене Иван. — Защо не.

— Това ще бъде интересно — доволно потри ръце Даня.

Останалите момчета кимнаха в знак на съгласие и заинтригувано се вторачиха в двамата майстори. Все пак не толкова често им се удаваше възможност да гледат битки между истински професионалисти. Да не говорим, че никога не бяха виждали Иван да се бие с пълна сила.

Здравеният и майсторът от клуб „Гръмотевичен юмрук“ пристъпиха на татамито, застанаха един срещу друг на разстояние от пет крачки и се поклониха един на друг.

— Сега ще започне — прошепна Машка на Алекс, леко докосвайки ухото му с носа си, но той по никакъв начин не реагира на провокацията и по навик влезе в сатори, за да не пропусне нищо.

Както показваше практиката, битките на майстори от високо ниво не могат да бъдат оценени с помощта на обикновените възприятия, така че всички ученици оставиха тухлите и започнаха бързо да се настройват да гледат. Само Алекс можеше бързо да ускори възприятията си, на останалите им отнемаше известно време.

Бойците направиха крачка един към друг и застинаха в отпуснати пози, които по никакъв начин не приличаха на стойки от какъвто и да е вид бойни изкуства. Алекс вече беше свикнал с факта, че майсторите от това ниво пренебрегват всякакви канони на бойните изкуства, използвайки някакви свои собствени разработки, но майсторите продължаваха да стоят в спокойни пози една минута, две...

Момчетата напрегнато се взираха във фигурите им, страхувайки се да не пропуснат и най-малкото движение, но всичко беше напразно — двамата бойци стояха напълно неподвижни. Така минаха около пет минути, докато изведнъж учителят от „Гръмотевичен юмрук“ се отмести от мястото си, за да се поклони ниско на Иван:

— Благодаря за урока, майсторе.

И четиримата ученици го погледнаха с неразбиращи погледи.

— Няма ли да се бият? — озадачено попита Даня.

Иван кимна късо и се извърна от мъжа, сякаш никога не е бил там.

— Явно всичко вече се е случило — несигурно отговори Машка.

„Или дори в състояние сатори не можах да уловя нито един удар, или... — Алекс избърса потта от челото си. — Да, разбира се, чувал съм, че понякога е достатъчно майсторите да се погледнат в очите, за да определят победителя. Но до този момент в такива приказки никак наистина не вярвах.“

— Гордея се с теб — похвали брат си Елена. — Дори не го нарани.

— Какъв е смисълът? — сви рамене-скали Иван. — Този е дребна риба, явно някой го е подтикнал да дойде тук и да ни предизвика. Просто опипват силата ни. Предпочитам да изчакам да дойде някой по-сериозен, за да го унищожа демонстративно и пред свидетели, така че всички да разберат, че е по-добре да не ни закачат.

С всяка негова дума всички ученици, с изключение на Алекс, започнаха да изпитват чувство за опасност. Силното смъртоносно намерение буквално накара Машка и Тьома да се отдръпнат на десет крачки от Иван, а Даня дори се изстреля в другия край на залата. Оставен да седи сам на дюшеците, Алекс погледна изненадано приятелите си:

— Какво ви става?

— Трудно е да се диша — обясни Машка, като демонстративно изтри потта от челото си. — Добре ти е на теб, ти си безчувствен.

Алекс само се нацупи в отговор.

— Иван, спри да плашиш децата — сръза брат си Елена и обясни на учениците: — Всички тези идващи майстори са наш проблем, не им обръщайте внимание. Преди двубоя на Виктор те не можеха открито да го предизвикат на бой, а сега вече официално могат да тестват клуба. Няма да е за дълго...

— Да, до първата смърт — кръвожадно се ухили Иван.

Приятелите нямаха друг избор, освен да повярват на думите им. Връщайки се към тренировката, те работиха с тухли още два часа под стриктния надзор на Елена и Иван, така че накрая излязоха от залата с разкъравени юмруци. Дори Тьома успя да нарани сериозно ръцете си, а за другите — да не говорим. На всички обаче им дадоха бурканчета с много миризлив мехлем, който, според Елена, бил способен да лекува леки рани само за една нощ.

— Това е много скъпо и силно мазило — предупреди ги „бойната икономка“, — така че го използвайте пестеливо.

Вече излизайки от залата, Машка и Алекс, без да се наговарят, забавиха крачки, пропускайки приятелите си и треньорите напред.

— Трябва да поговорим — малко смутено каза Алекс.

— Мислиш ли? — насмешливо попита момичето.

Селин не подкрепи закачливото ѝ настроение.

— Сигурен съм.

Машка въздъхна.

— Добре, да поговорим.

---

[1] рафаелки (рус.) — разговорно название на бонбони Raffaello на италианската компания Ferrero. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Алекс беше сигурен, че имат какво да обсъждат, и дори грубо си представяше как да започне разговора. Но когато се стигна до дела, всичките му мисли се изпариха някъде. Той застина в нерешителност.

— И за какво искаше да говорим? — усмихна се момичето, докато се облягаше на рамката на вратата.

— За нас, разбира се — веднага отговори Алекс и сам се ужаси от това колко банално прозвуча това. — Ами, тоест за моето предложение да излезем на среща.

Машка се направи на изненадана:

— И какво стана с него?

Селин познаваше много добре характера на момичето и сега тя явно беше решила да го тормози. Можеше да го види в лукавия ѝ поглед и да го чуе в гласа ѝ. Дори характерното накланяне на главата ѝ показваше, че тя откровено се забавлява от настоящата ситуация.

— Защо отказа? — попита той предпазливо, сякаш се страхува да не предизвика снежна лавина.

— Ти забрави ли, че си имам гадже? — напомни Машка. — Твой приятел, между другото.

Разбира се, Алекс много добре знаеше за Вася, но, честно казано, се опитваше да не мисли за това. Все пак той се срещаше с Машка само от седмица, за каква сериозна връзка изобщо може да става дума? Затова пък момичето познаваше Алекс почти през целия си съзнателен живот! Така приблизително той се опитваше да успокои съвестта си.

— Да, не се получи добре — неохотно призна Алекс. — Това по начало си беше моя грешка.

Момичето присви опасно очи.

— Да ме каниш на среща?

— Не — бързо се поправи Селин. — Да гледам как се срещаш с друг и да мълча.

— Е, нали знаеш както казва китайската поговорка: „Докато едни са щастливи, други са неспокойни“ — изкиска се Машка.

Алекс внимателно погледна момичето в очите.

— А ти щастлива ли си?

— Това е много философски въпрос — уклончиво отговори Машка.

Усещайки, че разговорът отива някъде другаде, Алекс се опита да се върне към основната тема:

— Но съгласи се, че между нас има нещо. И това не е просто приятелство.

— Преди винаги беше именно то — напомни му Машка. — Нещо се е променило?

— Разбира се!

— Само защото ти така си решил? — лукаво се усмихна момичето.

Алекс озадачено замълча.

— Добре — съжали се Машка. — А ти сигурен ли си, че точно това искаш?

До този момент самият той постоянно си задаваше този въпрос. Не, Алекс знаеше със сигурност, че харесва Машка и като приятел, и като момиче. Но дали е готов да премине чертата и да рискува? И сега, застанал пред нея и гледайки я в очите, Селин ясно разбра, че е готов да рискува!

— Сигурен съм — каза той твърдо и хвана ръката на момичето. Трябваше да бъде много внимателен, защото кокалчетата ѝ, както и неговите, сега представляваха огромен подкожен кръвоизлив. — Изглежда през всичките тези години съм се държал като пълен глупак.

— Това е факт — съвсем сериозно се съгласи Машка, но не махна ръката си. — А какво ще кажеш за това, че си имам приятел?

И отново Селин замълча. Разбира се, много би искал да ѝ каже да зареже Василий, но щеше да прозвучи някак нахално и не много честно по отношение на приятеля му.

— Ох, добре, момчетата понякога сте толкова тъпоумни — каза Машка след няколко мига. — Може би в началото на разговора се изразих не съвсем точно, аз не имам, а имах гадже. Ние се разделихме.

— Кога? — изненада се Алекс, опитвайки се да скрие радостта си.

— Днес, точно преди тренировката, отидох при него да обсъдим всичко очи в очи.

— Значи вече си свободна!

Алекс се опита да я прегърне, но Машка с лекота се изплъзна.

— Да. Но раната в душата ми все още не е зараснала — видимо престорено въздъхна момичето. — Затова не мога веднага да хукна по срещи, а и не искам... — тя погледна замислено Селин. — Но с времето нещата могат да се променят.

Алекс едва се сдържа да не опита отново да прегърне момичето.

— Между другото, ако искаш кандидатурата ти да бъде разгледана, съветвам те да започнеш с доверието.

— С доверието?

— Ами да. Наскоро се обзаложи с мен на едно желание и все още не си го изпълнил — коварно му напомни момичето. — Как мога да изляза на среща с човек, който не държи на думата си?

„Изглежда иска смъртта ми — отчетливо осъзна Алекс. — Тренировките под ръководството на Иван и така са кошмар, а ако ме хване да му крада електрическия скутер, тогава дори дежурният лекар в «Небесната сфера» няма да ме събере.“

— Намекът е разбран — тежко въздъхна той.

— Ох, ама че си! — изкиска се момичето. — Той се мръщи. Не си ли чувал, че момичетата трябва да се завоюват? Ето, това ще е първият ти подвиг за мен — тя изведнъж толкова бързо приближи до Алекс, че той дори не успя да реагира. Или може би можеше, но не искаше. — А това е малък аванс.

Машка докосна устните му с устни и веднага се отдръпна:

— Лека нощ.

Алекс остана да стои на прага, гледайки удивено след момичето. Разговорът се оказа много, много странен, но в същото време резултатът не можеше да не го радва. А също и целувката... При среща те често се целуваха по бузата или дори по устните, мимолетно, по приятелски, и във физическо отношение тази целувка не беше много по-различна от другите. Но пък усещанията сега бяха съвсем други: сърцето му все още биеше толкова бързо, сякаш бе спринтирал на сто метра, а мислите в главата му бяха толкова объркани, че се затрудняваше да се фокусира върху нещо конкретно. Момичето го нямаше отдавна, а Алекс продължаваше да стои и да гледа в една точка. После няколко пъти се подсмихна, припомняйки си разговора и неочакваната целувка, и бавно се отправи към апартамента си. Утре му

предстоеше много тежък ден: той нямаше да отлага „подвига“ в името на своята дама на сърцето.

— Псст! — повика го Тьома, надниквайки от стаята си, когато Алекс се спусна на жилищния етаж. — Как приключи всичко?

— Ами как да ти кажа — замислено отвърна Алекс. — Всъщност разговорът приключи със сто петдесет и осми член от Наказателния кодекс.

Тьома се намръщи объркано:

— В смисъл?

— Тайно присвояване на чужда собственост — обясни Селин. — В най-добрия случай до две години затвор.

— А в най-лошия? — изгубил окончателно логическата нишка на разговора, по инерция попита Тьома.

— Дори не знам — почеса се Алекс по носа. — Какво може да направи Иван на този, който му открадне електрическия скутер?

Тьома погледна крадешком към камерата, висяща в ъгъла на коридора. Дори Иван да не отговаря вече за сигурността, но предпазливия, както е известно, и бог го пази. Затова той покри устата си с ръка, така че никой да не може да прочете думите по устните му, и уточни:

— А защо ще му крадеш скутера? Пари имаш — иди и си купи същия.

Алекс въздъхна и разказа на приятеля си историята за загубения облог.

— Така вече всичко е логично — произнесе присъдата Тьома. — Дамата изисква героични дела от своя рицар. Само че тук не да убиеш ужасния дракон, а да откраднеш електрическия му скутер.

— Не да крада, а временно да го скрия — поправи го Алекс. — Само на шега.

— За такова нещо той ще ти откъсне краката — ухили се Тьома. — Струва ми се, че чупенето и късането на крака по принцип му е фетиш.

— Ще ги откъсне, ако ме хване — уточни Алекс. — И въобще, ние сме дракони, щом ще отиваме докрай, а Иван... той си е просто Иван.

Тьома неволно докосна покритите с възстановяващ мехлем ребра.

— Иван е същество, много по-страшно от драконите. Но нищо, ние ще го победим. Ти виж, ако имаш нужда от помощ в тази изключително опасна работа, обади ми се, ще се радвам да му направя някоя гадост.

Алекс много внимателно, за да не причини болка нито на себе си, нито на приятеля си, го потупа по рамото:

— Тъй като загубих аз, ще го направя сам.

Тъома кимна с разбиране.

— Лека нощ тогава. Утре ще бъде тежък ден.

— Както всички предишни и всички следващи — съгласи се Алекс и радостно добави: — Но това е най-интересното!

В апартамента Селин бързо си взе душ и внимателно намаза всички синини с миризливия мехлем. Разбира се, учениците на Сенсеич имаха повишена регенерация, но с тренировките на Иван всеки бонус към възстановяването в никакъв случай не беше излишен. А юмруците на младежа бяха толкова силно наранени, че дори се наложи да ги увие в бинтове, за да не изцапа чаршафите с кръв. В същото време, колкото и да е странно, нямаше силни болки, сякаш самото тяло беше намалило чувствителността към болка наполовина.

След като рухна на леглото, известно време той се опитваше да измисли план за най-дръзката кражба на века, но всичките му мисли постоянно се връщаха към устните и целувката на Машка. И към гъвкавата ѝ фигура в прилепнал клин.

„За какво изобщо съм мислел преди? — зачуди се Алекс. — Тя е просто невероятна!“

С тези мисли той заспа.

* * *

Сутринта за момчетата премина по доста предсказуем график, станал привичен за тези няколко дни. Първо започваха с леко загаряване, което всеки правеше в стаята си. В по-голяма степен това дори не беше загарявка, а изследване на състоянието на тялото за наранявания и едва след това леко привеждане на мускулите в тонус. За голяма изненада и на четиримата, вчерашните наранявания бяха напълно излекувани, сякаш мехлемът, даден от Елена, се оказа

наистина вълшебен. Освен това всеки от тях почувства, че при сутрешната медитация управлението на енергията чи им се удава малко по-лесно от вчера. Разликата може би беше незначителна, но за тези, които съвсем наскоро са започнали да я тренират, това беше истински пробив.

Алекс стоеше в средата на стаята, изпълняваше комплекс от тай чи и се наслаждаваше на усещането за податливостта на вътрешната енергия. Колкото по-плавни и меки бяха движенията, толкова по-добре се усещаше чи. За съжаление опитите да ускори и да насочи импулс в юмрука, дори и да бяха успешни, в повечето случаи напълно нарушаваха концентрацията му и трябваше да започва отначало. Но принципът на действие най-накрая беше ясен и сега му оставаше само да тренира и пак да тренира, усъвършенствайки уменията си, а това Алекс обичаше и знаеше как да прави.

На закуска Селин опита да се държи с Машка както преди, но постоянно се улавяше, че я гледа твърде дълго. Погледът му буквално се залепяше за нея и упорито не искаше да се откъсне, особено след като именно днес момичето беше решило да се облече в плътно прилепнал спортен екип, който подчертаваше стройната ѝ фигура.

Елена беше приготвила кафе и закуска за момчетата, като този път не просто затопли готова храна, а сама изпържи овесени палачинки, бъркани яйца и зеленчуци. Заедно с порцията ядки и предварително приготвените капсули с витамини и различни макроелементи закуската се превърна в истински рай за него.

— Сега ще се погрижа да получите всички необходими хранителни вещества за бързо възстановяване — информира ги жената. — До боя не остава много време и ще трябва да работите усилено, за да се подготвите. Натоварването на тялото ще бъде просто огромно.

— Това магически китайски лекове ли са? — попита Даня, подушвайки белите капсули.

— Не, обичайно спортно хранене. Винаги е по-добре да се възстановиш по естествен път, тъй като всички силно действащи препарати имат странични ефекти. Дори мехлемът, благодарение на който всички се събудихте днес с излекувани юмруци, действа изключително върху вътрешните ви резерви.

— И какъв е рискът? — подозрително попита Машка.

— Ами, първо, след няколко седмици тялото ви ще свикне и ще спре да реагира на мехлема, и второ... после ще имате малък махмурлук, като от лек наркотик.

— Какво?! — изненадаха се всички.

— В светлината на важността на подготовката през тази седмица и половина, подобни странични ефекти могат да се считат за приемливи — успокой ги жената. — Затова бих ви посъветвала да не се страхувате от контузии на тренировките, но и да не ги получавате нарочно.

Сега приятелите погледнаха капсулите, дадени от Елена, още подозрително: какво ли друго тя може да смята за приемлив страничен ефект? Въпреки това всички „дракони“ в крайна сметка приеха капсулите. Защо? Защото Сенсеич беше избрал тези хора, което означаваше, че им се е доверил, поне по отношение на бойните изкуства.

— А какво е състоянието на Виктор Михайлович? — попита Машка. — Може би в магическата китайска медицина има нещо, което да му помогне и на него?

— С мозъчните увреждания е по-сложно — поклати глава Елена. — Тук никакъв мехлем няма да помогне. Но има малък шанс на аукциона на „Синия пламък“ да намерим някаква рядка съставка, която да ни помогне. Той ще се проведе след две седмици и половина, като дотогава се надявам да разбере от приятели, които практикуват традиционна китайска медицина, какво точно може да ни трябва.

— Значи има шанс? — уточни Тьома.

— Разбира се, винаги има шанс — кимна Елена. — Но трябва да имате предвид, че травмата на Виктор е много сериозна и едва ли ще бъде излекувана магически. Въпреки това, определено можем да увеличим шансовете за възстановяване, при условие че на аукциона има подходящи съставки и можем да ги купим.

Машка, Тьома и Даня се спогледаха.

— Те много скъпи ли са? Ако се наложи, ние имаме пари.

— Пф! — изсумтя Елена. — Дребните суми, които спечелихте, залагайки на двубоя, не се котират на аукциона. Цените на скъпите артикули могат да достигнат милиарди, но по-често се практикува размяна за други артикули или услуги. Поне така беше в Китай. Все още не съм била на местните аукциони на Рейтинга.

Изглежда, че поканата на „Стоманения тигър“ дойде много навреме. Въпреки че Алекс все още не разбираше що за аукцион ще е това.

— Но как тогава ще купим необходимите съставки, ако са толкова скъпи? — притеснено попита Машка.

— Виктор остави прилична сума пари в сметката на клуба, а освен това имам чувството, че някои негови познати ще се радват да ни спонсорират.

Момчетата изобщо не разбираха за кого точно говори, но пронизващ студ смрази костите на всички, освен на Алекс. По някаква причина възникна подозрението, че спонсорството може да не е съвсем доброволно.

След закуска приятелите се разпръснаха по залите, за да тренират със силите за сигурност. При това Алекс отново работеше в компанията на Машка, но сега се чувстваше малко не в стихията си, постоянно улавяше възхитените погледи на военните и полицаите към момичето. Странно, преди като че ли нищо подобно нямаше. Или просто той не е забелязвал? В резултат на това се наложи на няколко пъти да прибегва до дихателни упражнения, за да се успокои и да не нарани никого.

А веднага след вечерята Иван събра всички ученици в главната зала и радостно обяви:

— Поканих вашите стари познати от клуб „Диамантената котка“ на приятелски спаринг. Когато ви тренираше Виктор, представянето ви се получи доста посредствено. Надявам се, че сега ще можете да покажете най-добрия резултат.

— С лекота — усмихна се Тьома.

— Съгласна съм — кимна Машка. — Този път ще размажа любителката на чипс по татамито.

Изненадващо, но и четиримата вярваха, че наистина могат да победят. Въпреки че не беше минало много време, всеки от тях успя да постигне значителен напредък в тренировките. И приятелски спаринг с бойци от приблизително същото ниво можеше нагледно да покаже колко по-силни са станали.

— Не искам пак с онази малката да се бия! — възкликна Даня. — Да теглим нов жребий!

Иван се ухили.

— Никакъв жребий. Аз сам ще реша кой с кого ще прави спаринг.

Разбира се, всеки от загубилите искаше да вземе реванш от същия боец. Но никой не се реши да спори с Иван. Дори и поведението на здравеняка като учител да беше коренно различно от това на Сенсеич, „драконите“ така или иначе нямаха избор. Имаха късмет, че Иван изобщо се е заел с подготовката им.

— Ще дойдат след около пет минути, така че ви съветвам да се подготвите психически — милостиво им разреши здравенякът. — Медитирайте, настройте се за бой.

С това всички бяха съгласни и следващите няколко минути прекараха в загряване и медитация. И когато „котките“ се преоблякоха и се появиха в залата, Иван с жест ги покани да се наредят срещу учениците му: мускулестите Роман и Влад, пъргавата Соня и спокойната, като боа, Даша с пакет чипс в ръцете.

— Физкулт привет! — махна им с ръка Даня.

— Привет, дългуч! — веднага реагира малката Соня. — Днес определено ще те победи!

Този път косата ѝ беше боядисана не в червено, а в синьо, а спортното ѝ облекло заслепяваше очите с девствена белота.

— Мечтай си — недоволно се намръщи баскетболистът. Странно, но обикновено приятелски настроеният младеж реагираше на прекалено активното момиче с едва ли не откровена агресия.

Алекс погледна озадачено приятеля си. Той да не се е влюбил? Твърде нетипична му беше реакцията.

— Приветствам слабаците от приятелския клуб — изръмжа Иван, което накара „котките“ да се намръщят недоволно. — Днес ще се биете с моите слабаци. Не знам как при вас обикновено протичат „приятелските“ спаринги, но сега главното е победата. Разрешава ви се да използвате всякакви техники, които не водят до летален изход. А за най-крайни случаи ето там в онзи ъгъл стои представител на „Небесната сфера“, той ще съживява пострадалите.

Поглеждайки в посочената посока, момчетата видяха невзрачен мъж в бели дрехи, седнал на стол с отегчен вид.

— Кога е успял да се вмъкне там? — изненада се Алекс.

— Виталий е тук още от сутринта — отговори Даня. — Наистина ли не го видя?

— Не му беше до това — подкачи го Тьома и като цяло беше прав. Алекс през целия ден беше обсебен от мислите си, без особено да се оглежда. Разбира се, ако Машка не беше редом с него — тогава цялото му внимание беше насочено към нея.

— За моите ученици днес, както винаги, ще действа камшикът — продължи Иван. — По сто наказателни точки за загубилия. За гостите системата за стимулиране е обърната — по сто хиляди за всеки спечелен бой.

Роман погледна въпросително Алекс, но той само сви рамене в отговор. По всичко личеше, че „котките“ не са очаквали приятелските спаринги да се проведат в толкова суров формат.

— Как така? — възмути се Машка. — Защо за нас няма парични награди?

Иван се ухили.

— На вас мога да предложа само парични глоби.

— Не, не, да се спрем на вече обявените правила — припряно каза Тьома. — Устройват всички ни.

— Значи можем да използваме всякакви атакуващи техники? — заяви Роман. — Защото последният спаринг беше без тях.

Съмненията на младежа бяха разбираеми, тъй като на предишната среща „драконите“ загубиха дори в обикновени спаринги, а тук вече ставаше дума за използването на по-сериозни техники, базирани на чи.

— Да, правете каквото искате — потвърди Иван. — И да не сте си помисляли да ги жалите — той внимателно огледа „котките“, за да се увери, че са разбрали думите му. — А сега нека определим вашите противници. Ти ще се биеш с нея — започна да сочи с пръст Иван, — ти си с него...

В резултат по някакви свои си критерии той формира следните двойки: Машка и Соня, Алекс и Роман, Тьома и Влад, Даня и Даша.

Горкият баскетболист отначало се зарадва, че няма да се бие с пъргавото синекосо момиче, но радостта му не трая дълго.

— Защо пак съм с момиче? — възмути се той.

— Ти да не си шовинист? — насмешливо попита Соня. — Между другото, с възмущението си обиждаш Даша.

Въпросното момиче вдигна поглед от пакета с чипс и безизразно каза:

— На мен лично не ми пука.

— Ти като най-недоволен ще се биеш първи — заяви здравенякът на Даня. — Напред.

Баскетболистът унило стъпи на татамито.

— Както кажете.

Този път Даря не трябваше да бъде убеждавана да се бие. Явно обещаните от Иван пари за победа я направиха достатъчно сериозна. Момичето веднага атакува баскетболиста, без да изчака командата за начало. Но от известно време насам беше доста проблематично да изненадаш Даня. Направо беше невероятно как той за толкова кратко време успя да развие бойното предвиждане до такава степен: абсолютно всички удари на момичето бяха лесно блокирани.

— Е, за теб ще е по-лошо — измърмори Даря под нос, осъзнавайки, че по обичайния начин няма да победи младежа.

Даня пое следващия удар с ръка с твърд блок и едва удържа. Ръката над лакътя му стана безчувствена. И веднага след това момичето нанесе разсичащ удар с пръсти, сякаш възнамеряваше да разкъса хълбока на Даня. Той се извъртя, но все пак получи малка драскотина. Отскачайки настрана, Даня започна да тръска пострадалия крайник в опит да възстанови чувствителността си.

— Какво му направи на ръката? — тихо прошепна Машка на Алекс.

— Нямам представа — напрегнато отвърна Селин.

— Или е ударила болезнена точка, или е използвала чи, за да нанесе щети — предположи Тьома. — Елена каза, че с чи можеш не само да укрепваш ударната повърхност, но и да въздействаш върху чи на противника при удара. Изглежда Даня има сериозен проблем.

Даря явно беше решила да победи възможно най-бързо, така че продължи да атакува Даня. При това някои нейни удари нанесоха допълнителни щети, изваждайки мускулите му от строя за известно време. И по всичко личеше, че предвиждането на баскетболиста предсказваше само самите движения и не можеха да подскажат кой от ударите ще бъде специален. Затова периодично ръцете на Даня просто отказваха да докоснат момичето и той беше принуден да пропуска удари и да увеличава разстоянието, за да възстанови чувствителността в увредените си крайници. Нужни му бяха само десетина секунди, но по време на битката дори толкова малки периоди от време изглеждаха

като цяла вечност. Въпреки това той бързо се адаптира към този стил на бой, преминавайки към класическата стойка уин чун. Това предполагаше движение на ръцете и краката през средната линия и работа на близка дистанция, така че когато едната му ръка отказваше, той можеше за известно време успешно да се отбранява с другата ръка.

В един от тези моменти, когато лявата му ръка загуби чувствителност, той за пореден път премина в пасивна защита с дясната ръка. И в момента, когато Даря атакува, той изведнъж свободно се възползва от пострадалия крайник и ѝ нанесе удар в слънчевия сплит, като моментално я просна на татамито.

— Победа за... — Иван отново се запъна на името.

— Дългуча — любезно му подсказа Соня.

Иван хвърли недоволен поглед на момичето, лъхайки на опасност толкова силно, че Соня дори леко пребледня. Изглежда, според него, само той имаше право да обижда учениците.

— Какво беше това? — веднага се нахвърлиха на приятеля си момчетата. — Как блокираше ръцете ти?

— Нямам представа — честно призна Даня. — Ръката просто изведнъж губеше чувствителност.

— Как се справи тогава?

— Използвах същата защита като на вчерашната тренировка — обясни младежът. — Предугадох момента и покрих ръката си с вътрешна енергия. И усетих как нещо ѝ въздейства. После просто се престорих, че ръката ми е поразена, и ето ти победа.

— Не се възгордявай много — срязва го Иван. — Победил момиче. И като стана дума за момичета — той кимна на Машка: — Следващият бой е твой.

Боят със Соня се оказа истинско изпитание за Машка. Това беше първият път, когато се биеше с някой по-малък, по-пъргав и по-бърз от нея. Обикновено Машка подкачаше около противника, нанасяйки бързи и добре насочени удари, а тук самата тя стана цел на такива удари. Още повече, че Соня явно удряше твърде силно за толкова слабо момиче, използвайки чи, за да усилите ударите си. И ако Даря при контакт поразяваше мускулите, то Соня просто удряше малко по-силно, но постоянно.

— Аз съм по-бърза, аз съм по-бърза! — сякаш четеше мислите ѝ, повтаряше Соня, докато се въртеше около момичето.

След няколко минути на такъв побой Машка не издържа и сама премина в атака, въпреки че първоначално предпочете да избере защитна тактика. Сред „драконите“ момичето най-добре контролираше вътрешната енергия, така че да я задвижи до максималната достъпна скорост не беше проблем. И тогава изведнъж стана ясно, че Соня не се движи чак толкова бързо, във всеки случай Машка вече с лекота се справяше с всичките ѝ движения.

— Сега ще ти покажа какво е скорост! — доволно се усмихна Машка.

Може би, от гледна точка на Алекс, който владееше сатори по-добре от останалите, тя не ускори чак толкова много. Но на Соня и това ѝ беше достатъчно. Сега вече Машка подскачаше около нея, обсипвайки я с удари, и на нейния фон дребничкото момиче със синя коса започна да изглежда непохватно и бавно. Това беше чиста победа.

— Две на нула — весело обобщи Машка, показвайки с пръсти знака „V“.

Вместо да се разстрои или ядоса след поражението, Соня увисна на врата на Машка:

— Много си бърза! Искаш ли след тези скучни спаринги да се състезаваме по стената за катерене?

Момичетата напуснаха татамито, освобождавайки място за следващата двойка противници.

— Неудачника, твой ред е — извика Иван на намръщения от такова обръщение младеж.

Спарингът на Тьома се оказа най-кратък. Очевидно той ненапразно прекарваше времето си, тренирайки състоянието сатори на топките, а и беше успял да постигне известен успех в управлението на вътрешната енергия.

— Покажи всичко, на което си способен — каза Влад с нотка на превъзходство. Изобщо, от всички „котки“ той беше единственият, който се държеше арогантно и предизвикваше лека неприязън.

— С удоволствие — увери го Тьома.

След като си размениха няколко леки удара, те започнаха сериозна размяна на удари от средна дистанция. Влад използваше комбинация от техниките на Соня и Даря, като добавяше малко чии към всеки удар, за да го подсилва, и периодично нанасяше особено мощни удари, от които Тьома буквално биваше изхвърлян настрана. Но

паркуристът се хвърляше към противника си като танк, докато накрая успя да нанесе удар с юмрук, усилен значително с помощта на чи. Влад дори загуби съзнание за момент, но се свести сам и без последствия.

Когато дойде ред на Алекс, той отчетливо разбра, че не може да загуби. Ако иска да излезе на двубой със Стас, трябва да бъде не само не по-лош от приятелите си, но всъщност много по-добър.

Съдейки по всичко, от тази четворка Роман беше нещо като старши ученик, тоест на Алекс се падна най-трудния противник. Затова той веднага реши да рискува и да се настрои на предвиждане чрез психоматрицата на „зубрача“. Заедно със сатори и способността да укрепва ударната повърхност с помощта на чи, той имаше всички шансове да завърши битката само с няколко удара.

„Интересно, как ли е Корольова?“ — изведнъж се мярна в главата му частица от секундата преди началото на спаринга и в резултат едва не пропусна първия удар.

И все пак Тьома беше прав, когато каза, че от самото начало Алекс е организиран целия експеримент с психоматриците именно заради чувствата си към Машка. На него изобщо не му хареса факта, че образът на Корольова изведнъж се появи в главата му, но в това състояние не можеше да направи нищо по въпроса.

Избягвайки в последния момент нокаута, Алекс усети откъде ще дойде следващият удар и уверено го пое с предмишницата си. Роман веднага продължи атаката, нанасяйки още няколко удара с ръце и крака в серия, но Алекс успя да блокира всички.

— Много сте напреднали за това време — с изненада и дори с лека завист отбеляза Роман.

Сега Алекс не само се контролираше, но и се движеше много по-бързо от обикновен човек. В съчетание с предвиждането и умението да освобождава енергия чи, той беше наистина опасен противник.

— Ако искаш да живееш, се учиш бързо — отвърна Алекс.

Роман продължи да го атакува, предимно с удари с крак, очевидно ги подсилваше и с чи. Но Алекс не се и опитваше да поеме доста чувствителните удари с твърди блокове — стараяше се да ги отклони. Нали това беше смисълът на тай чи.

А след това с някаква невероятна лекота той отгатна момента и атакува с юмрук, подсилен с чи. А после още веднъж, и още веднъж. В

резултат на това Роман пропусна много удари, а и вече не можеше да направи нищо с Алекс. Селин уверено демонстрира пълно превъзходство над своя противник и в техника, и в скорост, и в сила.

Приключвайки боя с мек нокдаун, Селин бързо се върна към нормалното си състояние, усещайки как огнената чи на дракона преминава през вътрешните канали. За щастие той бе за кратко време в режим на потискане на емоциите, за да е извлякъл много енергия от Рон-Тиан. Издръжливостта на Алекс беше достатъчна, за да се справи с разрушителните мисли, нахлули за момент в него.

— И така, за моите ученици — разбор, останалите — свободни сте! — заповяда Иван.

„Котките“ спокойно се разпръснаха из залата, всеки се зае с нещо свое: Даря просто се настани на дюшеците с пакет чипс, Соня тръгна към стената за катерене, а Роман и Влад полугласно анализираха двубоите.

— Е, като цяло не беше зле — призна Иван.

Приятелите си размениха доволни погледи. Колкото и да е странно, в много отношения те спечелиха благодарение на уроците на Иван. Като цяло от предишните спаринги беше минало малко повече от седмица, но вече и четиримата се чувстваха много по-силни от „котките“.

— Макар че всеки от вас правеше една и съща отвратителна грешка от началото до края на своя бой — продължи здравенякът. — Всички вие позволихте на противниците си да наложат техния стил на бой. Ако те бяха малко по-силни, всички щяхте да загубите, преди да имате време да се приспособите и да намерите слабото им място. Истинският боец трябва да контролира битката от началото до края, като не позволява на противника си да се бие по неговите правила.

„Драконите“ леко се разстроиха, но не прекалено, защото и без това бяха сигурни, че Иван ще намери с какво да се заяде.

— Но вие все пак спечелихте — почти ги похвали треньорът. — И се надявам да се представите също толкова добре и тази неделя в двубоите от Рейтинга.

— Какви двубои?! — слисано попитаха учениците.

— Е, нали боят на Виктор мина. Ние приехме предизвикателство от плешивото момче, а главата на „Сребърния дракон“ потвърди официалния статус на боя — до смърт. По правилата на Рейтинга

другите клубове нямат право да ни предизвикват, докато този бой не приключи, и затова трябваше аз да предизвикам от ваше име онези маймуни, които се опитаха да нашарят нашата сграда с глупави надписи. Това ще бъде добра тренировка за вас.

— Клуб „Черната маймуна“? — уточни Алекс.

— Точно той — потвърди Иван. — Исках да предизвикам тези маймуни на смъртни двубои, но по някаква причина те отказаха. А толкова много говореха да отмъщават за другаря си! — здравенякът се намръщи. — Ако цялото им отмъщение са тези надписи по стените, значи не са никакви приятели или приятелят им не е бил цвете.

„Драконите“ за пореден път се шокираха от наглостта на здравеняка, както на думи, така и на действия. А Алекс отново се ужаси, че този отвратителен човек харесва сестра му.

— За вас има и други добри новини — продължи Иван. — Можете да заложите пари за своята победа и да спечелите малко. Освен това Малката ми даде отлична идея — да въведе система от глоби, и следователно скоро ще ви трябват пари.

Даня хвърли неодобрителен поглед на момичето.

— Не ме гледай така — веднага се възмути Машка. — Нищо подобно не съм предлагала.

След като приключиха спарингите, учениците прекараха още малко време в съвместна отработка на удари. А след края на тренировката приятелите, по общо решение, поканиха „котките“ в най-близкото кафене, за да им благодарят за спаринга и да се извинят за поведението на новия им треньор. Те вече донякъде бяха свикнали с маниера му на общуване, но четиримата гости явно останаха в лек шок.

— Въпреки грубостта, той наистина е добър треньор — каза Машка, сякаш се оправдаваше.

— Освен това след опита за покушение на нашия майстор, той и сестра му поеха всички дела на клуба и ни подкрепиха — подхвана Алекс.

— Не го харесвам — мрачно отбеляза Соня. — Усещането е, сякаш този човек си е поставил за цел да нарани всички присъстващи в залата.

Алекс си спомни начина на общуване на Иван и беше склонен да се съгласи със синекосото момиче. На здравеняка направо му

доставяше удоволствие да хвърля обиди наляво и надясно.

Събирайки няколко маси заедно, момчетата се настаниха в ъгъла на кафенето, поръчаха обяд и тихо започнаха да обсъждат последните новини на Рейтинга. Така се случи, че Машка седна сред момичетата, а Алекс се оказа от другата страна на масата с момчетата.

— Съболезнования за вашия майстор — каза първо Роман. — Всички си потрошиха краката да търсят стрелеца. Това е изключителен случай.

— Явно затова и няма да го намерят — каза Тьома.

— Нашият майстор каза същото — съгласи се Роман. — Такъв изстрел може да направи само истински професионалист. Възможно е отдавна вече да не е в тази страна, а може би — и в този свят. В такива високопоставени случаи поръчителите често се отърват от изпълнителите.

Обсъждането продължи по реда си, но темите бяха предимно повърхностни, никой не искаше да обсъжда бойните аспекти на спарингите. Най-вероятно просто не искаха да издават своите разработки и наблюдения. Само в аниметата героите си обясняват един на друг защо са спечелили или загубили битката, в реалния живот никой не би споделил такава информация просто така.

Алекс беше откъснат от разговора от звъна на телефона. Никога не е обичал обажданията от непознати номера. Не, спамърите не досаждаха на студентите, тъй като нямаше какво да вземат от тях, но и добри новини от хора извън списъка с контактите си никога не беше получавал.

— Ало.

— Селин?

Алекс замръзна от изненада.

— Да...

„Корольова?! Откъде ми има телефона и защо звъни?!“

— Трябва да говоря с теб, може ли да се срещнем?

— Ъ-ъ... дори не знам... — той неволно хвърли поглед към разговарящата с „котките“ Машка. — За какво става дума?

— Ще ти кажа всичко, когато се срещнем. Кажете къде да дойда и ще съм там след половин час.

Алекс все още беше леко объркан, но не можа да откаже на момичето и даде адреса на кафенето, в което сега седяха с „котките“.

— Скоро ще дойда — каза тя и затвори.
„Страхотно — озадачено си помисли Алекс. — И какво да правя сега?“

ГЛАВА 4

Алекс определено нямаше намерение да участва в ситуационна комедия. Затова той дръпна Машка настрана и ѝ разказа за обаждането на своята съученичка.

— И защо това трябва да ме вълнува? — с любопитство попита тя.

— Просто реших да кажа на момичето, което харесвам, за среща с позната. Съдейки по гласа ѝ, явно има някакви проблеми. Но ако не те интересува...

— А, не, ще остана да чуя какво толкова иска да ти каже, щом толкова бърза да се срещне с теб през половината Москва — изсумтя Машка, слагайки ръце на кръста.

Алекс сви рамене.

— Е, тя каза, че ще бъде тук след половин час, така че това не е половин Москва, а много по-близо.

Машка го заплаши с юмрук:

— Не ми се прави на умник.

Тъома приближи до тях:

— Ей, да се връщаме в залата, а? Роман предлага да поседим още малко или дори да се преместим в нощен клуб, но лично аз не искам.

— Трябва да се подготвяме за боя — съгласи се Машка с него. — Не ни е до купони.

— А и Иван никъде не ни е пускал, скоро е вечерната тренировка — напомни Алекс и направи гримаса. — Днес и с него ще имам спаринг... и нямам никакво желание, честно казано.

— Не ми напомняй — направи гримаса Тъома. — Но всеки опит е от полза. Имаме само седмица и половина за подготовка, ако не си забравил.

— Според мен Иван просто ни се подиграва, и най-вече на теб. Майната му на такъв опит — изсумтя Алекс. — Безполезна загуба на време и здраве.

Разбира се, Алекс никога не забравяше за боя със Стас и дори искрено вярваше, че точно той ще се бие с него. Но дали опитът от

битката до смърт с „рептилоида“ имаше ефект, или изменената психика работеше по този начин — в него нямаше страх и фанатично желание да тренира всяка секунда. Останалите също се стараеха да запазят спокойствие, но все пак усещаха силно напрежение. Това не означаваше, че Селин се влага на тренировките по-малко от другите, по-скоро точно обратното, но все пак смяташе ежедневните спаринги с Иван за истинска подигравка.

— Няма от какво да се притесняваш, ти си му любимец — пошегува се русокосият паркурист. — Така или иначе всички синини ще са за мен. Хайде да вървим, стига сме дрънкали.

— Вие вървете, ние малко ще се забавим — отговори Машка и за Алекс.

— Еха! — изненада се Тьома. — Романтичен обяд за двама?

— За трима — поправи го момичето. — Алекс реши да се обади на своята състудентка за пълнота.

Паркуристът примижа подозрително.

— Каква състудентка?

— Същата — многозначително отговори Машка.

За известно време Тьома онемя, гледайки шокирано ту нея, ту Алекс.

— Това сериозно ли?!

— Тя просто се нуждае от помощта ми — опита да се оправдае Селин.

„Във всеки случай аз поне така мисля — добави той мислено. — Гласът ѝ беше доста развълнуван или дори напрегнат. На среща не те канят точно така. А и защо би го направила?“

— Еха, това ще е срещата на века! — възхити се Тьома. — Определено няма да пропусна такова нещо. Чудя се дали тук продават пуканки?

— Ти си зъл — упрекна го Алекс.

— Пфу — изсумтя Тьома. — Поне да видим твоята... — той погледна косо към Машка — състудентка.

Момичето изсумтя.

— О, хайде без недомлъвки. Сякаш не знам, че Льошка съхне по това момиче през последните три години.

— Е, не точно съхна... — предпазливо се опита да възрази Алекс.

— Изкука — поправи се момичето, като предизвикателно и дори яростно завъртя пръст в слепоочието си. — Така по-добре ли е? И в буквален, и в преносен смисъл. Доколко трябва да си се побъркаш, че да се прехвърлиш в друг институт?

— Може би тя го е хипнотизирала? — предположи Тьома.

— Дори това би било по-реалистично обяснение, отколкото приказката за несподелената любов — недоволно каза Машка. — И между другото, чудя се как така всичко изведнъж се промени?

Тьома се ухили и отстъпи назад:

— Е, аз няма да ви безпокоя, ще отида да заема място на първия ред.

— И така, какво се промени? — повтори въпроса Машка.

Самият Алекс не можеше да отговори категорично. Ако се оставят настрана експериментите с психиката, може ли човек да харесва две момичета едновременно и по различен начин? Как в такъв случай нормалните хора правят избор? Едва ли пишат списъци с плюсовете и минусите на всяко от момичетата, щеше да е твърде пошло и някак „кинаджийско“. А в случая с Алекс би било напълно невъзможно да се създаде такъв списък, тъй като изкукването по Корольова беше в състояние „зубрач“, а самият той... всъщност не мислеше за връзка. Разхождаше се, забавляваше се, а когато се озоваваше в института, играеше на страдалец с несподелена любов. Играеше не като актьор, по-скоро това беше пресметнат акт на самохипноза, създаден от него, за да избяга от реалността, в която харесваше Машка. Вярно, че самият Алекс не можеше точно да си спомни кое беше първо — чувствата към спасеното момиче или създаването на психоматрицата на „зубрача“. От друга страна, това сега нямаше особено значение, тъй като той беше решил да се откаже и от едното, и от другото. Затова на въпроса на момичето Алекс отговори съвсем уверено:

— Аз се промених.

— Добър отговор — похвали го Машка. — Приема се.

Петнадесет минути по-късно „котките“ се сбогуваха с „драконите“ и си тръгнаха, а Тьома и Даня седнаха през една маса от Машка и Алекс и зачакаха появата на тайнственото момиче. Въпреки че много пъти бяха слушали за Корольова, все още не я бяха виждали лично. За щастие в кафенето нямаше много хора, така че приятелите

можеха да изберат удобно място, където спокойно да наблюдават предстоящото действие.

Момичето се появи в кафенето точно както беше обещала — след половин час. Още щом прекрачи прага, зеленооката блондинка привлече вниманието на всички присъстващи мъже, въпреки че беше облечена много скромно. Корольова сякаш нарочно беше облякла торбест суичър и широки панталони, но дори широките дрехи не можеха да скрият стройната ѝ фигура. Виждайки Алекс в компанията на красиво тъмнокосо момиче, тя замръзна на място, но след миг уверено тръгна към тях.

— Привет... Льоша — поздрави тя Алекс, като погледна предпазливо седящото до него момиче.

Изглежда първоначално съученичката му искаше по стар навик да го нарече по фамилия, но в тази ситуация щеше да прозвучи някак глупаво.

— Привет — Алекс стана от масата и издърпа стол на Настя. — Какво се е случило? Защо изведнъж поиска да се срещнем?

Той беше леко изнервен от едновременното присъствие на двете момичета, към които не беше безразличен. Освен това нямаше идея как да се държи с Корольова, нали тя познаваше Алексей Селин като съвсем различен човек.

— Имам нужда от твоята помощ, но... — Настя седна на масата и погледна изразително Машка. — Надявах се да поговорим насаме.

— Няма да стане — насмешливо заяви Машка.

И млъквайки, продължи да гледа блондинката с ироничен поглед. Тя не искаше да проявява открита агресия към момичето, което всъщност не беше направило нищо лошо на никого, но и не успяваше да сдържи язвителността си.

— Ами добре — въздъхна Корольова. — Казвам се Настя, аз съм съученичка на Льоша.

— Машка, приятелката на Льоша — представи се Машка в отговор, принуждавайки Алекс да замръзне от изненада. Със сигурност не беше очаквал подобен финт.

Седналите на съседната маса и усърдно подслушващи разговора Тьома и Даня в този момент издадоха приглушени звуци, смътно наподобяващи кашлица. Думите на Машка ги бяха изненадали дори повече, отколкото Алекс.

— Много ми е приятно — кимна Корольова. — Ще прозвучи малко странно, но... моят приятел наистина има нужда от помощта на Льоша.

Алекс погледна шокирано момичето.

— Стас Рогов?!

Въпросът прозвуча глупаво, сякаш момичето може да е имало няколко гаджета, но Алекс беше твърде изненадан, за да се въздържа да не попита.

— Да — потвърди Настя. — Сигурна съм, че сериозно е загази.

Едва в този момент Алекс забеляза, че гласът ѝ звучи напрегнато, а и ръцете ѝ леко трепереха от нерви.

— Но защо идваш за помощ при мен? — опитвайки се да не бъде твърде груб, попита Алекс. — С него определено не сме приятели. Трябваше да се обърнеш към Холин и Власов.

Момичето въздъхна.

— Те с нищо не могат да помогнат на Стас. А защо точно към теб... Стас ми каза за вашия... как се казва... Рейтинг?

Алекс и Машка напрегнато се спогледаха.

„А той откъде знае? — Алекс беше изненадан. — Въпреки че ако Стас тренира при Планинеца, би трябвало да има някаква информация. Или Планинеца го е просветил след сблъсъка с мен?“

— И какво точно ти каза? — полюбопитства Машка.

— Че има група хора, които тренират специфични техники от бойните изкуства. Че са разделени на кланове или нещо подобно и че ти принадлежиш към един от тях. Основно правило на такива кланове било да крият уменията си от обикновените хора и именно затова ти си се държал толкова... сдържано в института.

Тя погледна предпазливо към Машка, но като не видя никаква изненада в очите ѝ, заключи за себе си, че момичето също е свързано по някакъв начин с Рейтинга.

— Само не разбрах защо представителите на тези кланове трябва непрекъснато да се бият помежду си — продължи неуверено Корольова. — Останах с впечатлението, че това е единствената им цел... Но предполагам, че не е вярно. Най-вероятно ще става дума за влияние, власт и пари, нали?

Подобно описание на Рейтинга беше толкова опростено, че Алекс просто не знаеше как да обясни на Настя погрешността на

нейните съждения. Самият факт, че говори за Рейтинга със състудентката си, го объркваше! Беше някак нереално, и в момента му се искаше да се оцъпе в опит да се събуди.

— Колко повърхностно — тихо, но така, че всички да чуят, въздъхна Машка.

Тя добре осъзнаваше, че се държи не много учтиво, но това беше по-силно от нея. И така трябваше постоянно да си напомня, че момичето, което седи пред нея, дори не знае, че от няколко години е нейна потенциална съперница.

Ако Настя се смути от тази забележка, то не беше много... Може би защото беше твърде притеснена за приятеля си и изобщо не ѝ беше до заяжданията на непознатото момиче.

— Какво те кара да мислиш, че всичко това е истина? — предпазливо попита Алекс. — Звучи като сюжет на фантастичен роман за тийнейджъри. Аз не съм ученик в Хогуортс.

— Хогуортс или не Хогуортс, аз те видях как говориш с „дракон“ — намръщи се Настя. — Така че не ми беше толкова трудно да повярвам на Стас.

На Алекс му беше трудно да запази спокойствие.

— Къде видя това?

— В двора на института, след изпита по матанализ.

По принцип Алекс в онзи момент наистина се срещна с духа пазител, но това беше в астрала! Тоест Настя по никакъв начин не би могла да го види. Или би могла?

— И как изглеждаше този „дракон“?

— Ами, червен такъв — сви рамене момичето. — Малък, с големина на играчка. Той ти се нахвърли, а след това изчезна.

„О, Рон-Тиан трябваше да я чуе! — мярна се в главата на Алекс насмешлива мисъл. — Нали се смята за висше същество. Но как Настя го е видяла в астрала?! Или ни лъже?“

— Добре, да приемем като налудничава хипотеза, че всичко това е вярно — реши да продължи разговора Машка. — Но от каква точно помощ се нуждае гаджетото ти?

— Той реши да се присъедини към един от онези ваши кланове.

— Клубове — поправи я Машка, очевидно решавайки да спре да се преструва, че не разбира за какво става дума. — Е, браво на него, защо не...

— Дори и само защото тормози съучениците си дори без да знае вътрешни техники — остро се намеси Алекс. — Съмнявам се, че трябва да го учат на нещо по-сериозно — той премести поглед към Корольова: — Ако не знаеш — неговите приятелчета онзи ден за пореден път пребиха Смирнов.

— Няма да кажа нищо за действията на тези двамата, аз самата не ги харесвам — стисна устни в тънка линия момичето. — Но Стас не е толкова лош, колкото си мислиш — уверено заяви тя, което накара Алекс да я погледне скептично. — Фактът е, че преди два дни Стас отиде да премине изпитание в този... клуб и оттогава спря да отговаря на обаждания и съобщения. Вкъщи също не се е появявал.

Машка погледна момичето с доза съчувствие:

— А той няма ли навика да изчезва за няколко дни? Може би просто е отишъл някъде с приятели?

— Досега никога не се е случвало — поклати глава Настя. — Определено щеше да ме предупреди.

Алекс погледна Корольова и по никакъв начин не можа да разбере: тя наистина ли се притеснява толкова много за Стас или просто играе на жертва? И все пак поведението ѝ сега беше много различно от това, което той беше виждал в института. Обикновено момичето се държеше много по-уверено.

— Да, тъжно — въздъхна Машка съвсем искрено, но бързо се върна към подигравателния тон: — Това изпитание може да продължи и повече от два дни, а и това си е било негов личен избор. Какво искаш да направим?

— Защо „вие“? — предпазливо попита Корольова и хвърли поглед към Селин. — Моля за помощ само Льоша.

Алекс започна да усеща, че Машка някак много бързо прихваща нишката на разговора от него и се канеше да се намеси, но получи от нея болезнен ритник под масата.

— Льоша върви единствено в комплект с мен и другите ученици от нашия „Хогуортс“ — обясни Машка. — Това не е игра, всички участници в Рейтинга се бият истински и често до смърт. Ако твоят приятел е отишъл в някой от клубовете на Рейтинга, тогава вече не говорим за обикновено спортно мероприятие, тук всичко е много по-сериозно.

За съжаление, Машка дори нямаше нужда да преувеличава, защото беше точно така.

Настя кимна неуверено.

— Разбирам... вероятно. Но няма към кого друг да се обърна, полицията едва ли ще повярва на тази история, а да го търся сама е просто глупаво — момичето погледна Алекс в очите. — Затова ви моля да помогнете за намирането на Стас и да се уверите, че с него всичко е наред. Може би да отидете на мястото на срещата с онзи човек и да разберете всичко?

Разбира се, Алекс съчувстваше на Настя, но да спасява Рогов? Сериозно? А и Машка като цяло беше права: Стас сам е отишъл да го тестват в клуба, това си е негова отговорност.

— Моля ви — отново помоли Корольова.

За първи път от началото на разговора Алекс погледна в зелените очи на момичето и за момент просто замръзна, забравяйки дори да мига.

— Разбира се, ще ти помогнем — неочаквано емоционално увери той Настя. — Обещавам да направя всичко по силите си, за да намеря Стас.

Машка го погледна със съмнение, но не възрази.

— Кажй всичко, което знаеш, а ние по нашите канали ще се опитаме да разберем къде би могъл да е твоят приятел — с въздишка предложи тя и ощипа Алекс по ръката. — Но не обещаваме нищо.

За съжаление Настя не знаеше много. Очевидно самият Стас Рогов не бил сигурен, че отиването на изпитанието е добра идея, затова разказал на момичето за плановете си като един вид застраховка. Информацията беше оскъдна: само мястото за среща с представителите на клуба и името му — „Белия дракон“. Това вече ги смути, защото те със сигурност знаеха, че в Рейтинга има само два „драконови“ клуба, единият от които — „Сребърния“, а вторият — „Рижия“. Нямаше абсолютно никакви „Бели дракони“ в списъка.

Алекс обеща на Корольова, че непременно ще ѝ се обади, щом открие някаква информация за клуба, в който е ходил Стас. Въобще той се чувстваше така, сякаш е готов да премести планини в името на бедното момиче. Дори когато тя напусна кафенето, Алекс още известно време седеше и очаровано се взираше след нея.

— Момчета, всичко ли чухте? — обърна се Машка към наострилите уши приятели веднага щом Настя се скри зад вратата.

— Разбира се! — отговори Даня и скочи от масата. — Вие се срещате?! И мълчахте за това?!

— Стига, говоря за клуб „Белия дракон“ — завъртя очи момичето. — Това явно е някаква измама, в Рейтинга няма други „дракони“ освен нас и „Сребърния“. Нали?

— Със сигурност няма — потвърди думите ѝ Даня. — Току-що прегледах сайта на Рейтинга.

— Мислиш, че човекът вече е мъртъв? — тихо попита Тьома, като седна на масата им.

— Нямам представа — въздъхна Машка. — Но определено ще трябва да проверим. Дори като изключим факта, че е изчезнал съученик на Алекс и за помощ ни помоли тъжна блондинка, няма нищо хубаво в това някой да се заявява като „драконов“ клуб.

— Можем да се обадим на Планинеца, на „котките“ и да попитаме Иван и Елена — предложи Тьома. — Дори на „Сребърния дракон“ едва ли ще им хареса, че някой използва „драконовско“ име, за да заблуждава хората.

— И нашите нови охранители може да знаят нещо — добави Даня. — Макс въобще е страхотен, с радост ще помогне.

Алекс стисна юмруци.

— Това е напразна загуба на време. Трябва да отидем на мястото на тяхната среща и да обърнем всичко там. Веднага!

— Уау, уау, какво си се разкрещял? — озадачено попита Тьома. — Не плаши сервитьорките.

Машка много внимателно погледна в очите на Алекс:

— Лъошка, какво ти е на зениците?

Алекс раздражено попита:

— В смисъл?

— Свили са се до нула — момичето махна с ръка: — Хей, Тьома, ела да видиш!

Тьома заобиколи масата и погледна в лицето на приятеля си:

— Леле, сигурен ли си, че си добре? Или си омагьосан от един поглед на вълшебната приятелка от института?

Селин намръщено погледна приятелите си.

— Ако това е шега, то е много глупава.

— Глупчо, говорим сериозно — увери го Тьома. — Вземал ли си нещо?

Алекс посочи чайника със зелен чай.

— Същото като Машка.

Приятелите се увериха, че с момичето всичко е наред, но това не промени странния вид на очите на Алекс.

— Стига вече с тези глупости, обещахме на Настя да помогнем за намирането на гаджето ѝ — недоволно напомни Селин. — Засега вие може да се обадите на нашите познати от Рейтинга, а аз ще отида на адреса...

Тьома сложи ръка на рамото му.

— За какво се палиш? Първо трябва да съберем цялата информация и да се посъветваме с Иван. Сега той е наш треньор, без негово разрешение е по-добре да не се забъркваме в такива работи.

Алекс рязко си дръпна рамото.

— Не ме докосвай!

Посетителите на кафенето започнаха да шепнат неодобрително, гледайки момчетата. Сервитьорите също се напрегнаха, но засега стояха встрани.

— Дишай по-бавно — успокояващо го погали Машка по гърба. — Нещо явно не е наред с теб.

Странно, но именно докосването ѝ накара Алекс да дойде на себе си. И не защото усети нещо специално, а по-скоро обратното: на сутринта сякаш ток го удряше от пръстите на момичето, а сега Алекс не почувства абсолютно нищо. Дори фактът, че Машка на практика официално го нарече свое гадже, сега не предизвика никакви приятни емоции.

— Може би си права — неохотно призна той, затвори очи и си пое дълбоко въздух. — Не разбирам защо съм толкова нервен. Дайте ми минута.

Имайки известен опит в това да е под въздействието на яростта на огнения дракон, Алекс успя да почувства несвойствените за него желания. Първоначално не искаше особено да помага в издирването на Рогов, имаше си достатъчно собствени проблеми, но сега единственото, за което можеше да мисли, бяха тъжните очи на Корольова и необходимостта спешно да отиде на посочения адрес. И това определено не беше нормално.

— Мисля, че имам нужда от помощ — призна той, отваряйки
очи. — Не се контролирам.

ГЛАВА 5

Разбира се, не им оставаше нищо друго, освен по най-бързия начин да се върнат в клуба. Сега, вече осъзнавайки проблема, Алекс установи, че му е много по-лесно да контролира поривите си, въпреки че това все още му създаваше известно неудобство. И по-специално, всеки поглед към Машка го караше да изпитва изгаряща вина, сякаш подло е изневерил на жената, която обича. Звучеше налудничаво, но не можеше да опише това състояние по друг начин.

— Защо ме гледаш така, сякаш току-що съм удавила коте пред очите ти? — подозрително попита Машка.

Удивително колко точно винаги е забелязвала състоянието на Алекс.

— Не говори глупости — може би твърде грубо отвърна Селин.

„Дрънкам тук за всякакви глупости, вместо да изпълня обещанието си и да помогна на Настя да намери Рогов — раздразнено си помисли той и веднага се усети: — Стоп. Разбира се, струва си да се опитаме да помогнем на Корольова, но това определено не е приоритет за мен. Брр, не, не е така! Защо изобщо трябва да ѝ помагаме?“

— Може би тя е истинска вещица? — предположи Тьома. — Омагьосала те е още при първата среща. Помните ли, видяхме момиче в първите мачове на Рейтинга, което обработваше противника си с феромони? Каква е вероятността блондинката също да владее нещо подобно?

— Близка е до нула — изсумтя Машка. — По-скоро бих повярвала, че Лъшка сам си е направил това. Никога не съм харесвала експериментите му със самохипноза. За какво? Що за глупост изобщо?

— Е, да — съгласи се Тьома с нея. — И най-важното, какъв е смисълът в това? Няма бойна употреба за такива трансформации. Зубрач-трансформер, пълни простотии.

Алекс се намръщи.

— Хей, аз всъщност съм тук до вас!

— Толкова по-добре, слушай разсъжденията на умните хора и мълчи — срязва го Тьома. — Сега как си, желанието да изпълниш всяка

прищявка на блондинката не изчезна ли?

Селин се заслуша в усещанията си:

— Засега нищо не се е променило.

Решавайки да не губи време по пътя към учебния център, Алекс се обади на Планинеца и накратко разказа за изчезването на Рогов. Младежът дълго време псуваше, когато чу, че един от учениците от неговата секция е отишъл на изпитание в мним клуб от Рейтинга.

— Защо тези млади глупаци винаги искат всичко и веднага?! — изплака в слушалката Планинеца. — И не слушат стария и опитен наставник!

Всъщност той едва ли беше много по-голям от Стас Рогов, максимум година-две, така че старческото му мрънкане звучеше доста смешно. От друга страна, напълно вероятно беше майсторите в Рейтинга да са много по-добре запазени от обикновените хора и реалната възраст на Планинеца би могла да е доста по-различна от външната. Поне десетина години.

— Рогов поиска разрешение да премине към следващото ниво на тренировки, но аз реших, че все още не е готов — продължи Планинеца. — И явно се оказах прав. Но си мислех, че ще има достатъчно мозък да не ходи там, където не трябва, и да прояви търпение.

— Това явно не е от добродетелите на Рогов — усмихна се Алекс. — Ако изобщо има някакви добродетели. По-добре ми кажи как да го намеря сега? Жив ли е изобщо?

Тримата приятели наостриха уши и приближиха плътно до Алекс. Вярно, те и досега вървяха, държейки го в „кутия“, за да не реши случайно да избяга.

— Клубовете от Рейтинга наистина понякога провеждат тестове при приема на ученици. Но, първо, на тях канят конкретни и доказани бойци, и второ, Рогов вече е член на нашия клуб, просто е на ниво външен ученик.

— Външен?

— Всеки клуб тренира вътрешни членове, свързани с Рейтинга, и външни — обикновени спортисти, които най-често дори не знаят за Рейтинга, така да се каже, „за растеж“ — обясни майсторът от Рейтинга. — И като правило не е прието такива ученици да се

примамват в други клубове, това може да доведе до сериозни конфликти.

Ами да, така си го представяше и Алекс. Все пак те вече комуникираха с други членове на Рейтинга и успяха да си съставят груба картина на случващото се.

— Но нали клуб „Белия дракон“ не съществува — напомни той на Планинеца.

— Именно — съгласи се той. — Затова нямам никаква представа какво всъщност може да се случи на това изпитание и с каква цел са събрани тези бойци. Нека да потърся цялата възможна информация по моите си канали и да ти се обадя след половин или час.

Алекс отново усети, че адреналинът започва да го залива.

— Защо толкова дълго?! Сега е ценна всяка...

Тряс! Машка грабна телефона от ръката му и каза в слушалката:

— Много ти благодаря! Ако се появи информация, можеш да звъниш на мен или на Тьома. Алекс временно ще е недостъпен.

Приключвайки разговора, тя прибра телефона на Селин в джоба си.

— Обеща да се контролираш — напомни на Алекс с искрена загриженост в гласа.

Междувременно Тьома си пишеше по телефона с Роман от „Диамантената котка“ и той също обеща да събере цялата възможна информация за клуб „Белия дракон“, обещаващ обучение по тайни бойни техники, и за изпитанията за „обикновени“ хора.

— Ех, жалко, че Сенсеич не е с нас — тъжно въздъхна Машка, гледайки потръпващия в поредния пристъп на героизъм Алекс. — Бързо щеше да оправи мозъка на Льоха.

Тук Алекс беше напълно солидарен с нея. Сенсеич рядко даваше конкретни съвети, но след разговор с него винаги му ставаше по-леко на душата и се очертаваше поне една груба посока накъде си струва да продължи. Но, честно казано, Алекс подозираше, че Сенсеич умишлено се е самоотстранил, влизайки в болницата, или като просто е симулирал мозъчна травма, или като от самото начало е нагласил сцената с изстрела. Или не точно подозираше, а по-скоро много се надяваше? Приятелите не обсъждаха това, но всеки от тях вярваше, че учителят им не може да умре от някакъв си куршум в главата. Те дори

не обсъждаха състоянието му, страхувайки се да изплашат остатъците от вяра в учителя.

— Може би Иван ще ни помогне? — без особена увереност предположи Алекс. — А още по-добре, ако участва заедно с нас в търсенето... пфу, глупости!

Глупавото състояние, когато и сам не можеше да разбере откъде идват желанията му, изобщо не му харесваше. Доскоро той искрено вярваше, че сам контролира психиката си, а не обратното. И дори изблиците на ярост, провокирани от огнената енергия на дракона, бяха нещо разбираемо, лесно отделимо от собствената му личност.

— Е, той определено може да избие всички глупости от главата ти! — ухили се Даня.

— Не, по-добре да се обърнем за помощ към Елена — предложи Тьома. — Мисля, че психологията е по-близо до нея, отколкото до Иван. А и в нея има повече състрадание...

Алекс примижа неодобрително към своя приятел, готов да използва всеки предлог, за да прекара допълнителни минути до „бойната икономка“. Въпреки че ако трябваше да се избира между Елена и Иван, тя наистина вдъхваше много повече доверие.

— Изобщо не е трудно да си по-състрадателен от паве — изсумтя Машка. — Но ако ще избираме от тях, по-добре наистина да помолим за помощ Елена.

Уви, „бойната икономка“ не беше в тренировъчния център. Охранителят каза, че след закуска тя е излязла по работа и още не се е върнала. Приятелите трябваше да отидат да се молят на Иван, който вече ги чакаше в тренировъчната зала. Алекс имаше чувството, че ако преди здравенякът винаги можеше да го намериш на входа, сега той просто е преместил дежурното си място в главната зала.

— Поразходихте ли се? — посрещна той учениците. — Чудя се на спокойствието ви: след седмица и половина един от вас ще трябва да се бие до смърт, а вие спокойно си пиете кафе и хапвате чийзкейк. Надявам се, че това все пак е демонстрация на здрави нерви, а не на банална глупост?

— Почивката е неразделна част от тренировката — вече по навик отговори Даня. Това беше любимата му фраза още преди да разберат за Рейтинга.

— А къде е Елена? — припряно попита Машка. — Не можахме да я намерим никъде. Имаме нужда от нейната помощ по един въпрос.

Иван сви рамене.

— Търси снайпериста, който стреля по Виктор, къде другаде.

— Сама?! — възмутено попита Тьома.

„Ех, жалко, че я няма, Елена можеше да ни помогне да намерим Рогов — помисли си Алекс и едва се сдържа да не се удари в лицето. — Стига вече!“

— Разбира се, че сама — спокойно отговори Иван.

— Но ние бихме могли да ѝ помогнем! — присъедини се към русия паркуруист Машка.

Здравенякът насмешливо погледна момичето.

— Малката, ти вече помагаш с това, че си тук и не си взета за заложник. Нека засега спрем дотук.

Машка се намръщи, но не можа да намери достоен отговор.

— А с този какво се е случило, защо зениците му са толкова малки? — попита Иван, бегло поглеждайки Алекс. — Излезе нормален, доколкото по принцип е възможно за тийнейджъри, отгледани от Виктор. Да не си зобил нещо?

— Не, разбира се! — взмути се Селин. Той наистина не искаше да споделя подробности от личния си живот със здравеняка, но изглежда нямаше голям избор. — Затова търсихме Елена. Ще се опитам да обясня какво се случи...

— Давай, но много кратко — намръщено го предупреди здравенякът. — С две думи, а най-добре — с една.

— Да, направо без думи — намеси се Машка. — Телепатично. Нека се разберем: или ще ни помогнете, или по-добре да изчакаме завръщането на Елена.

Иван явно сериозно се замисли над предложението ѝ, но в резултат явно се сети, че като временен треньор трябва поне да се опита да помогне на един от учениците. Алекс също не гореше от желание да общува от сърце със здравеняка, но трябваше да разкаже за проблема си. Иван изслуша много внимателно разказа на Селин, а след това зададе сериозен и балансиран въпрос:

— И какво?

— Трябва да разберем какво се е случило с Алекс: това под влиянието на момичето ли е или той сам си е направил нещо? —

раздразнено каза Машка. — Не е нормално.

Мъжът се намръщи.

— Мразя психологията. Тази простотия определено не е за мен, но Виктор винаги е обичал такива неща. По дяволите, колко ненавременно хвана куршума!

„Аха, все едно можеш да хванеш куршум в главата навреме — отвлечено си помисли Алекс. — Не мисля, че може да има подходящ момент за това.“

— Вие сте нашият треньор — раздразнено напомни той на глас.

— Треньор, а не бавачка — изсумтя Иван. — И като цяло какво значение има кое точно е предизвикало това въздействие? По дяволите, духът е най-силната страна на един боец! Можете да отстъпвате в сила на някой, който се е подготвял по-дълго, а в техника — на някой, който е тренирал по-добре. Но духът на истинския боец е непохватим! А ти сега ми казваш, че не можеш да контролираш собствените си действия и желания? Веднага ти записвам плюс сто точки.

С тези думи здравенякът наистина отиде и поправи числото на таблото.

Алекс направи гримаса, но беше принуден да признае, че наистина има логика в думите на новия треньор. Просто от осъзнаването на този факт му стана още по-гадно, а неочакваните наказателни точки сериозно удариха по статистиката му.

— Ами „Белия дракон“ и изчезването на моя съученик? — навъсено попита той.

Искаше му се да плюе на всичко и да се втурне да търси Рогов, но разбираше, че това желание определено е неадекватно. А и нелогично, защото нямаше идея къде да търси гаджето на Корольова.

— Това не е наш проблем — веднага отвърна здравенякът. — Вие трябва да се подготвяте за боя, а не да тичате из града да търсите незнайно кой. Въпреки че... можете да го правите в свободното си от тренировки време. Едно хубаво сбиване дори ще ви е от полза.

— Но ние не знаем къде да ги търсим! — намеси се Тьома.

— Добре, добре. Ще се обадя на нашите познати от правоохранителните органи, може би те ще успеят да изровят нещо, а и аз ще помисля. А сега имаме тренировка — напомни Иван. — Вие тримата ще продължите да се занимавате с тухлите, имате още много работа за вършене, а ти — той хвърли недоволен поглед на Алекс —

иди в стаята за медитация и стой там, докато се върнеш към нормалното. За всеки час закъснение за тренировка — десет наказателни точки.

Алекс озадачено попита:

— Имаме стая за медитация?

— Зад басейна — сръга го с лакът Машка. — Ти какво?

— Вече съм добре — наежи се Алекс. — Не искам заради някаква дреболия да пропускам тренировка и да получавам наказателни точки.

— Похвално желание, но преценката е моя — сръга го здравенякът. — Вътрешната ти енергия е в абсолютно хаотично състояние. Просто не можеш да направиш нищо. Опитай, ако не ми вярваш.

След кратко замисляне Алекс наистина се съсредоточи върху четиридесет и осма форма и направи няколко движения, за да усети потока от вътрешна енергия. За съжаление все още му трябваше известно време, за да го направи. Случайно или не, но героите от китайските екшън филми също правеха нещо подобно: преди началото на битката те често правеха комплекс от движения, за да се настроят за работа с вътрешната енергия. И Алекс усети своето чи, но беше напълно невъзможно да го контролира, сякаш обичайният поток енергия се беше превърнал в непредсказуем водовъртеж.

Виждайки по лицето си, че опитът да контролира чи е неуспешен, Иван написа:

— Плюс пет точки за това, че не се доверяваш на всезнаещия учител. Виктор вероятно ви е учил на някакви техники за самоконтрол. Така че ги практикувай, а ако и това не помогне, то духовете пазители затова са ви дадени, за да решават подобни проблеми.

По принцип не си струваше да разчита на помощта на здравеняка, но той даде страхотна идея. Алекс напълно беше забравил за духовете пазители: те можеха да видят движението на неговата чи отвътре; може би и за психиката нещо щяха да го посъветват. Тигърът — със сигурност, нали точно той помогна на Алекс да разбере причината за изблиците на „драконова“ ярост.

— Времето тече — напомни му Иван.

И Алекс неохотно остави приятелите си, за да слезе до басейна и да намери незабележимата стая за медитация. Оказа се доста удобно

място: голямо помещение с дървен под и хартиени стени в японски или китайски стил. Алекс не беше много наясно с архитектурата, но подобни стени се виждаха предимно в японското аниме. Като цяло приятна обстановка, дори без медитация действаше успокояващо. А на Селин точно това му трябваше сега — поне малко да се успокои и да разбере какво изобщо се случва.

„Добре, може би наистина си струва да се заема с медитация и да разбере какво става с мен — реши той. — За начало ще се опитам да се справя без помощта на духовете пазители, те са прекалено суетни.“

Седнал на пода, Алекс започна дихателна практика, за да се настрои напълно за работа. Първата стъпка беше да намери ненужните емоции и желания, а след това някак да разберете причината и да се отърве от нея. Проста схема, но колко трудно беше да се направи! Каквото и да се случваше с него, Алекс така или иначе знаеше — молбата на Корольова подейства като спусък за чувствата му. Но откъде се взе толкова силна власт над него?

— Опитай с регресивна терапия — внезапно се раздаде глас до него.

Алекс едва се сдържа да не скочи на крака. Изглежда отново не забеляза как се е пренесъл в астрала.

— Бяко Тен?

Черният тигър седеше пред него като обикновена котка, с наклонена на една страна глава и си играеше с дългата опашка.

— Почувствах, че имаш проблеми, и реших да помогна.

— Кога си успял да овладееш психологията? — скептично попита Алекс.

— Ти самият мислиш за това — изсумтя тигърът. — Не забравяй, че мога да чета твоите мисли и някои от спомените ти.

Алекс въздъхна с известно облекчение.

— Тогава няма смисъл да казвам на глас какво ме притеснява. Какво ще ме посъветваш?

— Регресивната психология е чудесен избор: връщаш се назад във времето, намиращ проблема и го третиращ подходящо — Бяко Тен застина за миг. — Макар че, чакай малко, защо „третиращ“? Проблемите трябва да се решават, а не да се третират. Що за глупава дума?

— Така е прието да се казва — сви рамене Алекс.

— Глупаво. Толкова глупаво, колкото да правиш пълноценна тренировка и спаринг, въпреки че те посъветвахме да не използваш активно чи.

Тук Селин се смути:

— Честно казано, забравих...

— Глупости, помниш всичко! — изсумтя тигърът. — Просто не можа да се сдържиш. Ето че получих отговора.

— В смисъл?

— Наясно си, че чи не е само енергия, която може и трябва да бъде управлявана? Тя също те управлява. След падането от покрива ти сериозно се пренатовари и трябваше да почиваш поне няколко дни.

Алекс си представи как казва на Иван, че иска да разпусне за няколко дни, и се ужаси. Веднага щеше да получи милион наказателни точки!

— Но какво общо има пренатоварването с това, че Корольова ми въздейства хипнотично само с няколко думи? — усъмни се Алекс.

— Мисля, че ако беше в нормално състояние, нищо нямаше да ти се случи. Е, може би щеше малко повече да съжалиш момичето, но със сигурност нямаше да хукнеш да си трошиш главата, за да изпълниш молбата ѝ.

Да, в това Селин можеше да повярва. Той наистина от вчера се чувстваше малко опустошен.

— Това, че бях в отслабено състояние, го разбирам, но защо тя изобщо има такова влияние върху мен?

— Хайде да видим — предложи тигърът. — Знаеш, че мога да приема твоите мисли и спомени. Просто трябва да ти помогна да видиш и усетиш какво се е случило при вашата първа среща с това момиче. Може би отговорът се крие там.

Звучеше логично, но как духът пазител смяташе да го осъществи?

— Само че това е много енергоемко действие и може да се пренатовариш. Така окончателно ще отслабиш енергийните си канали. От друга страна, като се справиш с този проблем, ще можеш да подобриш състоянието си. И така, ще рискуваш ли?

Алекс се намръщи.

— Тогава благодаря, няма нужда. Скоро имам бой, всеки ден с тренировка е от значение. Ще преживея някак си и без тази

информация.

— Ако не разбереш причината, може никога да не възстановиш баланса на вътрешната си енергия.

Гледайки недоволено в тигъра, Алекс се замисли. Искаше, разбира се, да разбере какво се е случило, но да рискува ли? Не.

— Не виждам логиката. Първо ми забраняваш да използвам чи, а после сам предлагаш толкова рисков експеримент — подозрително отбеляза той.

— Защото е интересно — изсумтя тигърът. — Аз обичам експериментите. А за теб това може да е полезно.

— С какво?

— Намирайки причината за своята слабост, а това е именно слабост, ти ще можеш да приведеш в ред чи и да укрепиш вътрешните си канали. Всичко в тялото е взаимносвързано: само намирайки се в състояние на вътрешна цялост и спокойствие, боецът може да покаже всичко, на което е способен.

— Добре, убеди ме — въздъхна Алекс. — Да опитаме.

Разбира се, на него също му беше интересно да опита регресивна терапия в изпълнение на духа пазител. Звучеше дори по-фантастично от самия факт на съществуването на духа пазител. Зачуди се дали ще може да му помогне да погледне в минали животи?

— Не фантазирай! — изръмжа тигърът, четейки мислите му. — Ти все пак си в реалния свят, какви, по дяволите, минали животи? По-добре сядай и се съсредоточи. Имай предвид, че аз няма да бъда там, така че ще трябва сам да разбереш какво се случва с теб, но в регресията няма нищо сложно. Просто си припомни всички събития от деня, когато срещна това момиче, и наблюдавай за всякакви странни дреболии. Възможно е не веднага да се настроиш на точния момент, така че в началото може да прескачаш по различни спомени.

Беше оригинално — да медитираш, за да попаднеш в астрала, а после да медитираш вече в астрала, за да се задълбочиш в собствените си спомени. Просто „начало“ някакво...

— Ще имаш три опита да се настроиш на точния момент. Аз ще броя...

Едно.

Потапянето в спомените беше постепенно и вървеше в обратен ред. Първоначално Алекс кой знае защо видя случката в клуба, когато

Вася на шега каза, че ще покани Корольова на среща. Избликът на ярост, който го обзе, беше прекалено ненормален, той едва не нападна приятеля си, макар добре да знаеше, че Вася просто се шегува.

Две.

Сега той видя срещата с Корольова в метрото, месец след като я спаси. Щом видя смъртно познатото момиче, Алекс загуби ума и дума и я последва като зомби, чак до института. В този момент той искрено вярваше, че я обича. Честно казано, Алекс дори сега вярваше, че просто се е влюбил в спасеното момиче, и в същото време използва чувствата си към нея като котва, за да създаде психоматрицата на „зубрача“. А Тьома, напротив, го уверяваше, че Алекс от самото начало не изпитва нищо към нея и си е самовнушил тези чувства, защото се е страхувал да се сближи с Машка. Изглежда сега, връщайки се към първата среща с Корольова, той най-накрая ще разбере кой от тях е бил прав.

Три.

След миг Алекс изведнъж усети, че тича по покрива в надпревара с Димон. Една от първите вечери, посветени на паркура. Димон мрънкаше през целия път, че това е глупаво и опасно, а няколко дни по-късно вече от първия ред снимаше видео със скокове между сгради. И точно тази вечер Алекс се срещна с Настя Корольова.

Беше много необичайно. Усещаше как тялото му се движи, но не можеше да го контролира. Дори погледът му беше насочен само накъдето гледаше онази вечер. Но сега, когато не трябваше да се концентрира върху движенията, Алекс можеше да забележи дреболии, на които никога не би обърнал внимание в обикновения живот. Графити на стената, плъх, който пробягва малко вляво от десния му крак, бързо тракане на токчета някъде вдясно от гаражите. Да, изглежда, че именно там е бягала Корольова от наглите младежи. После падането на Димон в купчината боклук и вика на момичето...

Освен да наблюдава околното пространство, Алекс можеше откъснато да оценява и собствените си емоции. Вълнение, леко злорадство и насмешка към падналия приятел... а след това изненада и гняв. Виждайки разплаканото момиче и тримата младежи, които я преследваха с доста предвидима цел, Селин толкова се ядоса, че счупи ръката на единия. А Сенсеич строго им беше забранил да нараняват в улични битки.

Корольова дори разплакана изглеждаше много сладка, но не чак толкова, че да ти вземе ума само с вида си. А и мислите на Алекс в този момент бяха за нещо друго, той отбеляза само, че спасеното момиче „не е зле“, но това беше всичко. Тогава Алекс дори не взе телефонния ѝ номер. И нямаше никакви изблици на емоции, пеперуди в стомаха или дори банална похот.

„По дяволите, но защо?! — помисли си той раздражено. — Винаги съм бил сигурен, че съм се влюбил в нея от пръв поглед. Дори помнех тези събития малко по-различно.“

И тогава, някъде с крайчеца на очите, той забеляза нещо необичайно.

— Стоп! — заповяда рязко той и светът около него замръзна.

Първоначално Алекс не знаеше, че е възможно да направи това, и действаше по-скоро интуитивно. В момента, когато придружиха Корольова до вкъщи, на едно от дърветата проблесна тъмно оранжево петно.

Това е рижият дракон на Сенсеич! Но защо следеше Алекс?

Младежът беше объркан. Ако Сенсеич го следеше, защо не го наказва за счупената ръка? И най-важното, защо изобщо е трябвало да следи Алекс?

„Така, добре, майната му на дракона — изсумтя Селин. — В кой момент се появи толкова силни чувства към момиче, което видях само веднъж в живота си?“

Четири.

И изведнъж пред очите му отново притъмня и той се оказа в собственото си легло. Беше вечерта след спасяването на Корольова. Лягайки си да спи, той дори не помисли за това момиче. Вече затваряйки очи, той видя застаналият на масата до леглото риж дракон, който внимателно го гледаше в очите. Алекс едва успя да се изненада, когато очите на дракона проблеснаха и той тихо каза:

— Спи.

Алекс се събуди седнал в стаята за медитация, тоест в нейната астрална версия. Пред него лежеше, свит на кълбо, черният тигър.

— Откри ли нещо интересно? — попита той любопитно.

— Можеш да четеш мислите ми — раздражено отсече Алекс. — Какво питаш?

— Това се нарича добро възпитание. Поддържам разговора — измърка тигърът. — И, за да отговоря на неизказания ти въпрос, не знам дали рижият дракон би могъл да те накара да се влюбиш. Със сигурност нито аз, нито огненият дракон бихме могли да го направим.

— Дори и така? Защо успях да го видя сега, но не и тогава?

— Очевидно, драконът е бил призван в реалния свят от твоя учител и е бил напълно материален. Просто по това време ти не си бил достатъчно развит, за да го видиш, но преди лягане... Явно той просто е изтрил спомените ти за този момент.

Алекс потърка слепоочията си, опитвайки да се успокои.

— Но защо се появи в спалнята ми и веднага изтри спомените ми за себе си?

— Това не го знам. Във всеки случай основният принцип на психологията е: намери първопричината за проблема и вече си наполовина излекуван — каза тигърът. — Виждам, че вътрешната ти енергия вече се нормализира.

Едва ли под „първопричина“ психологията има предвид внушение от дух пазител. Но Алекс наистина се почувства много по-добре. Почти от три години той се измъчваше от странно влечение към момичето, дори опита да раздели личността си, за да не мисли за нея поне през една част от времето си. А сега се оказа, че всичко това е предизвикано от... Сенсеич? За какво?! В момента е в кома и не може да отговори на този въпрос, но драконът му...

— А не може ли ти или Рон-Тиан да попитате дракона на моя учител какво ми направи онази нощ?

— Аз определено не мога. Ние и драконите далеч не сме в приятелски отношения — неохотно отвърна тигърът. — А колкото до този безделник Рон-Тиан... Неговото дежурство е утре, ако го призовеш и успееш да го убедиш да помогне, значи има шанс.

— Дежурство?

— Ами да, решихме да си разделим работното време, така че хем да бъдеш наблюдаван, хем ние да имаме повече свобода. Днес аз съм твоята бавачка, а утре — Рон-Тиан.

Звучеше малко обидно, но в същото време и обнадеждаващо. Оставаше някак да се договори с вечно недоволния дракон. Само да не започна да се бие веднага след появата си.

Тогава Алекс си спомни неочакваната поява на Рон-Тиан в двора на института и зададе на тигъра въпроса, който го тревожеше след разговора с Корольова:

— Между другото, Бяко Тен, обикновен човек може ли да ви види, когато се появявате в астрала?

— Майсторите на бойните изкуства със сигурност ще могат — отговори тигърът след кратък размисъл. — Но ти определено не принадлежиш към тях.

— А обикновен човек?

— Ами, при определени условия... например да е използвал психотропни лекарства в точното време. Някои от вашите наркомани, без да знаят, виждат не халюцинации, а астралния свят.

Хм, едва ли Настя е вземала ЛСД.

— Тоест, когато ние с теб си говорим тук, обикновен човек не може да те види?

— Не, разбира се, че не — уверено отвърна тигърът. — Какви са тези странни мисли? Не вярвам това момиче изобщо да е видяла Рон-Тиан. И определено той не се е проявявал в реалния свят, ние не можем да го правим сами, без вашата помощ. А ти все още не си способен на това.

— Защо? — автоматично попита Алекс.

— Защото си посредствен — спокойно обясни тигърът. — За да се появим в реалния свят, трябва да се научиш да управляваш вътрешната си енергия както трябва и също да я споделяш доброволно.

И в случая Селин прие тези думи не като опит за обида, а само като критика. За разлика от дракона, Бяко Тен не се опитваше да се заяжда с него при всяка възможност, а мислеше и действаше много по-рационално.

— Добре, стига за днес. Знаем, че така или иначе няма да ме слушаш, но поне временно не използвай никакви техники, свързани с вътрешната енергия.

— Добре — съгласи се Алекс. — Ще се постарая.

Когато тигърът изчезна, Алекс се върна от астрала и известно време просто седеше, опитвайки се да разбере какво е научил благодарение на така наречената регресия. И картинката се очертаваше не особено приятна, изглежда Сенсеич по някаква причина беше принудил Алекс да се влюби в Корольова. Но защо? Пълни глупости.

Връщайки се в залата, той с изненада видя само празно помещение с изключено осветление. Със закъснение се сети да погледне часовника на телефона и осъзна, че е прекарал почти три часа в стаята за медитация. А вътрешното ми усещане беше за максимум двадесет минути.

Слизайки на жилищния етаж, той веднага се натъкна на Машка, сякаш тя специално го чакаше в коридора.

— О, върна се! — радостно възкликна момичето, но веднага спря пред него, като внимателно се взря в очите му.

— Не ме гледай така — смутено помоли Алекс. — Добре съм.

Той всъщност много се срамуваше от проявената слабост. Иван беше прав: истинският боец не трябва да позволява на никого и на нищо да му влияе.

— Сигурен ли си? Готов ли си да спасяваш своя състудент? — подозрително присви очи Машка. — Не знаем къде е, но не можем просто да седим със скръстени ръце. Тичай из нощния град, търси го.

— Аха, зарязвам всичко и хуквам — усмихна се Алекс.

— Дошъл си на себе си! — зарадва се Машка, от изблик на чувства дори го целуна по бузата. — Но всъщност научихме нещо за „Белия дракон“, ела да ти разкажа.

Алекс, леко нокаутиран от неочакваната целувка, последва момичето до трапезарията, където Даня вечеряше.

— О, върна се — поздрави го баскетболистът, дъвчейки шоколадова мъфина. — Намедитира ли се?

— Повече не мога — кимна мрачно Алекс. — А къде е Тьома?

— В болницата. Нищо страшно, само счупени ребра, обещаха да го върнат утре цял и здрав.

— Изпитанието на Иван? — уточни Алекс.

— Аха — потвърди Машка.

— Ама той... — възмутено започна Селин, но изведнъж усети опасност и рязко млъкна.

— Каза ли нещо? — раздаде се гласът на Иван зад гърба му.

— Аз говорех — бързо се намеси Даня. — Казвах му какво ни казаха „котките“ за „Белия дракон“.

— Любопитно — Иван се облегна на стената и махна с ръка. — И аз ще послушам. И може би дори ще добавя нещо от себе си, нашите

другари от правоприлагащите органи любезно споделиха малко информация.

— Колкото и да е странно, доста хора са чували за „Белия дракон“ — започна Даня. — Макар че това име няма много общо с Рейтинга. Казват, че „Белия дракон“ е едно от подразделенията на китайската мафия.

Машка се намеси:

— Аз лично не вярвам на тази част от историята. Триада? В Москва? Що за глупости?

— Малката, да не мислиш, че Москва е някакъв специален град? — насмешливо попита Иван. — Мафия има навсякъде, където има пари, а в столицата на Русия те са купища.

— Но триада? — присъедини се Алекс към съмненията на момичето. — Мислех, че тя е само във филмите.

— „Колко много прекрасни открития имаме“^[1] — изрецитира здравенякът. — Моите източници казват същото. И „Белия дракон“ се занимава с продажба на духовни стероиди.

— Какво, какво? — не разбра Алекс.

— Ами, има обикновени стероиди — инжектираш и укрепваш мускулите — започна да обяснява Даня. — А духовните стероиди временно усилват вътрешната енергия, увеличавайки за нейна сметка силата или скоростта, също така укрепват връзките... и много други работи.

Алекс изненадано подсвирна.

— Има и такива неща?

— Значи съществуването на дракони и мутирала хора не ви притеснява, а хапчета, които влияят на тялото, са просто чудо на чудесата — подсмихна се Иван. — Само не изпадайте във възторг. Не съществуват духовни стероиди без странични ефекти. Никой практикуващ бойни изкуства с ума си не би ги използвал, защото те запущват собственото чи, а след употребата им може да последва дълготрайно отслабване на тялото като цяло. Освен това водят до пристрастяване, като истинските наркотици, и дори по-бързо.

Алекс се намръщи.

— Но в ситуация, в която те грози смъртна опасност...

— Да, тогава е полезно да имаш няколко такива магически хапчета, но само в най-краен случай — съгласи се здравенякът. — Аз

винаги имам скрити две. Само имайте предвид, че те са много... не — МНОГО скъпи, и не могат да се използват в битки на Рейтинга, това се следи изключително внимателно. Да опиташ да използваш стероиди по време на официална битка е позор за цялата школа. За такова нещо боецът ще го убият неговите хора.

— И на моя съученик са му предложили такива хапчета безплатно? — каза със съмнение Алекс. — Иначе защо би отишъл в „Белия дракон“?

— Първата доза винаги е безплатна — с насмешка отговори Иван. — Но за следващите продавачът ще си поиска неговото. Освен това все още не е известно какво изпитание са измислили за леминги, търсещи безплатна сила. Във всеки случай, ако искате да намерите своя приятел, ще трябва да контактувате с мафията. Можете ли да избягвате куршуми?

Приятелите сериозно се стреснаха. Разбира се, те не можеха да избягват куршуми. Както се изясни наскоро, дори всемогъщият Сенсеич не всеки куршум може да избегне.

— Добре, ако се стигне до това, аз или Елена ще ви подсигурирам — неочаквано се смили Иван. — Но първо трябва някак да ги намерите. Проблемът е, че „Белия дракон“ много добре се крие.

— Но моят съученик някак ги е намерил — отбеляза Алекс. — Съмнявам се, че притежава някакви детективски умения или големи връзки с мафията.

— Мисля, че „Белия дракон“ сам го е намерил. Те са му направили предложение, на което момчето, искащо да стане по-силно, не е могло да откаже — Иван лукаво присви очи. — Може би, за да стигнем до триадата, просто трябва да намерим друг такъв глупак. Има ли изчезналият приятели-неудачници, които също се занимават с бойни изкуства?

— Да, но те нищо не са чували за „Белия дракон“ — намеси се Даня и на изненадания поглед на Алекс обясни: — Планинеца се обади и каза, че приятелите на Рогов от института са били на тренировка и са го уверили, че за никакъв „Бял дракон“ не са чували.

„Холин и Власов — осъзна Алекс. — Но не е сигурно, че са казали истината на Планинеца. Може би първото нещо, което ще направя утре, е да намеря тези двамата и да поговоря както трябва с тях. Крайно време беше да го направя.“

— Между другото, виждам, че вече си решил проблемите си — Иван потупа Алекс по рамото. — Тъй като пропусна общата подготовка, аз от добро сърце ще ти уредя индивидуална. Страхотно, нали?

Виждайки в очите на наставника си някакъв нездрав блясък, обещаващ множество наранявания, Алекс бързо изстреля:

— Хм... моят дух пазител ми забрани днес да извършвам каквито и да било действия с вътрешната енергия. Трябва да се възстановя до утре.

— Не виждам никакви проблеми — ухили се Иван. — Ще трошиш тухли без използването на чи, удрянето на твърди повърхности също е отлична тренировка. А след това и тренировъчен спаринг с мен, може би ще спечелиш по-малко наказателни е-точки от неудачника, лежащ в болницата.

---

[1] Как много нам откритий чудных (рус.) — леко променен цитат от А. С. Пушкин — Б.пр. ↑

ИНТЕРЛЮДИЯ 1

Младите „дракони“ вече бяха по стаите си и спяха, когато Елена се прибра в тренировъчния комплекс. По същия начин, по който и излизаше — през покрива. Едва забележимата сянка безшумно се плъзна по стрехите и след по-малко от минута тя вече беше в стаята си.

— Почти започнах да се изнервям — поздрави я брат й. — Прегладнях, а теб все те няма.

— Хей, не са ли ти казвали, че е невъзпитано да се промъкваш в чужди стаи? — недоволно попита жената.

— За пръв път го чувам — изсумтя здравенякът. — Знаеш, че обичам да вечерям само твоите манджи.

Елена свали малка черна раница от гърба си, изпъна цяло тяло и свали от колана ножница с тънко острие.

— Аз само стоплям готова храна.

— Тогава иди и я стопли — настоя Иван. — Тъкмо ще ми разкажеш как мина срещата с дамата от котешкото семейство.

Те се преместиха в трапезарията, където Елена демонстративно бавно извади от хладилника няколко кутии с храна и ги метна в микровълновата.

— Домакия — доволно коментира здравенякът.

Най-удивителното беше, че той дори не се присмиваше, а искрено се радваше, че сестра му затопля храна за него.

— Как са децата, още живи ли са? — попита Елена, докато си запарваше зелен чай до микровълновата.

— Засега да — след кратка пауза отговори Иван.

— Обеща да не си прекалено суров.

— Също така предупреждавах, че от мен учител не става — недоволно отговори Иван. — Единствените методи за обучение, които знам, са тези, с които обучавах нас.

— Само че степента на оцеляване в нашия тренировъчен лагер беше пет процента, и то в най-добрия месец — напомни сестра му. — Имай предвид, че всички ученици ни трябва живи, и без това са твърде малко.

Здравенякът се намръщи.

— Точно в това е сложността, налага се да използвам много по-облекчени версии на тренировките. За щастие малките наистина бързо схващат. Не знам как ги е подбирал Виктор и с какво ги е хранил, но те усвояват за един ден това, което ние учехме с месеци.

— Стига да не се пречупят. Обещах на Виктор, че нищо няма да им се случи. Със сигурност ще ни пита, когато се върне.

Здравенякът се облегна в стола си и се взря в тавана.

— Между другото, ти сигурна ли си, че той... ще се върне, за да ни пита?

— Аз дори не съм сигурна, че наистина е в кома, а не се преструва — сви рамене Елена. — Неслучайно наричаха Виктор Манипулатора.

— Само ти го наричаше така — напомни Иван. — И това беше преди нашата тълпа смъртници да се превърне в отряд на смъртта. Но да не говорим за миналото, по-добре ми кажи какво научи от Светлана?

Елена сложи топлите ястия пред брат си и седна от другата страна на масата.

— Тя твърди, че поръчката е дошла от Китай.

— А по-точно?

— Ще бъдеш много изненадан. Директно от Храма на дракона.

— Наистина?! Мислех, че те не се месят във външните работи, а дори и да го правят, то нали Виктор беше любимецът на настоятеля...

— Ти, както винаги, си пропуснал покрай ушите си всичко, което той каза — усмихна се Елена. — Когато Виктор се появил в храма, любимец на Син Ту Лонг е бил настоящият глава на „Сребърния дракон“.

— А после?

— После Манипулатора се намесил...

В този момент мобилният телефон на Иван иззвъня. Поглеждайки към екрана, той обясни:

— О, това е Надя от клиниката. Ти какво направи там?

— Всичко беше тихо — уверено отговори Елена. — Светлана разбра ситуацията и ме увери, че повече няма да посмее да копае под Виктор и неговите ученици. Аз ненапразно градих репутация десет години, сега тя работи за мен.

Иван постави телефона на високоговорител.

— Да, слушам.

— Привет. Тук, в клиниката, имахме инцидент...

Здравенякът погледна изразително сестра си, която сви рамене в отговор.

— Нещо с Виктор? — попита Иван.

— Не, той е добре, доколкото това изобщо е възможно в такова състояние. Но в коридора до стаята му беше открито тялото на Светлана Наумова, главата на клуб „Диамантената котка“. Отрязали са ѝ ръката, а след това и главата.

Елена направи жест на брат си, че е отрязала само ръката на жената, но определено не е докосвала главата.

— Какво показват камерите?

— На целия етаж са извън строя.

— Странно. Мислех, че при вас имате най-високо ниво на сигурност — недоволно отбеляза Иван.

Сестрата завъртя ръка, оценявайки охраната на болницата като много посредствена.

— VIP стаите са под специален контрол — увери го Надежда, на което Елена отново поклати глава. — Но за всеки случай ще преместим Виктор на друго място и само аз и още двама лекари ще знаем местонахождението му. Затова сега е най-добре посещенията да се ограничат.

Елена вдигна палец в знак на одобрение.

— Разбирам — съгласи се Иван. — Нещо друго?

— Просто исках да ви предупредя. Светлана дойде да посети Виктор и очевидно са я убили във връзка с това. Странно е само, че не са докоснали самия Виктор.

Братът и сестрата се спогледаха. Ако Виктор наистина се преструва, то неизвестният убиец просто не се е осмелил да се приближи до него или се е решил и е умрял със смъртта на глупавия, но смелия. Или може би самият Виктор е убил Светлана?

— Най-важното е да ни кажеш мястото, където криете Виктор, иначе по-късно няма да го намерим — пошегува се Иван. — И благодаря, че се грижиш за него.

— Това ми е работата.

След като приключи разговора, Иван погледна изразително сестра си.

— Не съм я убила — раздразнено повтори Елена.

— Вярвам ти — кимна Иван. — Повече ме интересува защо не си усетила момента на нейното убийство? Светлана очевидно е била убита веднага след като си я пуснала. Тя дори е нямала време да потърси помощ за отрязаната ръка.

Елена се намръщи.

— Явно е работа на професионалист. Още един. Надявам се той да не се насочи към нашите ученици. Може би засега да ги задържим в учебния център, а?

— Няма да стане — с хищна усмивка отговори Иван. — Очертава им се външна тренировка.

— С кого? — попита Елена, усещайки неприятности.

— С московския клон на триадата.

Жената бавно си пое дъх, за да се успокои, и тихо помоли:

— Оттук нататък давай по-подробно.

ГЛАВА 6

Все пак трябваше да отработи тренировката с Иван, а той изобщо не се шегуваше по повод чупенето на тухли без използване на чи. Но пък за всяка счупена тухла здравенякът реши благосклонно да приспада от наказателните точки и в резултат на това към края на занятиято Алекс си върна загубените позиции в клубната класация. Между другото, в момента ситуацията на дъската изглеждаше доста стабилна: Алекс — 43 точки, Дългуча — 45, Малката — 35 и Неудачника — 121. Иван все така упорито продължаваше да тормози Тьома и дори се смилане над Алекс най-вероятно само защото спонтанно му беше дал допълнителни наказателни точки и сега се опитваше да намери повод да оправи нещата. Според Алекс въвеждането на наказателни точки не бе много удачно и бързо се превърна в безполезен и напълно излишен спектакъл. Примерно по подобен начин изглеждаше неразбираемата система от поощрителни точки за факултетите в „Хари Потър“, които се даваха по всякакъв повод и дори без повод, често просто от глупост. На всеки беше ясно, че Иван може да намери грешка във всичко и да даде произволен брой точки, така че какъв беше смисълът да се напругаш и да следиш ситуацията на дъската?

Но така или иначе Алекс чупеше тухлите с такава свирепост, сякаш животът му зависи от това. За съжаление, за разлика от Тьома, той не владееше „желязната риза“ дори на най-елементарно ниво, така че когато напусна залата, Селин оставяше след себе си капки кръв от разкъравените си кокалчета. А след това с тези наранявания той трябваше да проведе и пробна битка с Иван. Тя се оказа много кратка и бързо завърши с нокдаун. Изглежда, че на самия Иван му писна да се занимава с един ученик и реши да не проточва битката, ограничавайки я само до няколко удара. Въпреки обещанието, че няма да използва вътрешна енергия и че спарингът ще бъде „честен“, само с чиста техника, Алекс загуби. Това беше разочароващо, защото Селин искрено вярваше, че уменията му в бойните изкуства не би трябвало да отстъпват много на уменията на Иван.

— Уау — посрещна приятеля си Машка на изхода от залата. — Усещам, че си победил всички тухли, а някои дори с лицето си.

Младежът изчака, докато Иван се отдалечи на достатъчно разстояние, и тихо отговори:

— Не всички, едната ме нокаутира.

— Три наказателни точки за глупави шеги! — извика здравенякът от долния етаж.

— По дяволите.

— В някои отношения е прав, шегата наистина беше неуместна — отбеляза момичето. — Хайде, ще ти сложа мехлем и превръзка на ръцете. Утре ще бъдеш като нов.

Но Машка явно целенасочено го чакаше от тренировката. Притесняваше се. За Алекс това беше доста ново усещане, необичайно и някак топло, както и докосването на момичето върху наранената му ръка. Макар самата Машка да уверяваше, че просто е искала да му върне конфискувания телефон, и двамата разбираха, че това е само част от истината.

„Толкова е приятно, когато някой се грижи за теб“ — неочаквано за себе си осъзна Алекс. Въпреки че в студентска възраст грижите по-често предизвикват негативни емоции, свързани с прекомерната родителска опека, той беше лишен от такова пристрастно отношение: второ дете в семейството, млади родители, които продължават да развиват собствените си кариери. Най-често го оставяха на грижите на по-голямата му сестра, а там вече и дума не можеше да става за грижи.

След като намаза наранените ръце с мехлем, Машка накара Алекс да обещае, че няма да се обажда на Корольова, целуна го по бузата и излетя от стаята, оставяйки го да седи на леглото и тъпо да гледа в една точка. Разбира се, Алекс искаше да я задържи и да я помоли да остане, но... интуицията му подсказваше, че Машка ще откаже. Особено след днешната сцена с Корольова, когато той напълно загуби контрол над себе си. След подобно нещо ще бъде доста трудно да си върне доверието ѝ...

Алекс замислено повъртя телефона в ръката си.

„Да звъня на Корольова? Защо бих?“

В момента изпитваше прекалено сложни емоции към своята съученичка. Появата на рижия дракон в историята за спасението ѝ изискваше сериозно осмисляне, за което сега той нямаше нито сили,

нито желание. А да споделя информацията, получен благодарение на регресията, с Машка и останалите Алекс засега нямаше намерение, включително и защото не беше сигурен в нейната стопроцентова достоверност. Може би само самият Сенсеич би могъл да изясни този въпрос, но той не обичаше да отговаря на директни въпроси, дори и когато не е в кома, а сега изобщо не си струваше да разчита на неговата помощ. Може би имаше смисъл утре да направи опит да убеди Рон-Тиан да намери рижия дракон на Сенсеич в своя свят и да го попита, но шансовете за положителен резултат също не бяха големи — вторият дух пазител помагаше много по-неохотно от тигъра.

Но самата Корольова не знаеше за трудностите на Алекс, така че той получи съобщение от нея веднага след като отключи телефона си. Момичето сякаш нарочно беше стояло и търпеливо изчаквало момента, в който той ще се появи онлайн.

„Привет. Извинявай, че те притеснявам, но исках да попитам има ли новини?“

Алекс имаше новини, но изобщо не искаше да ги споделя. А и едва ли на Настя ще ѝ стане по-леко, ако разбере, че Рогов се е забъркал с триадата и, макар и с духовни, но все пак наркотици.

Алекс дълго мисли какво да каже на своята съученичка.

„Попитахме всички, които познаваме, сега чакаме резултати“ — написа той накрая.

„Надявам се, че на търсенето няма да повлияе факта, че в института не бяхте много добри приятели със Стас?“

Алекс дори препрочете съобщението няколко пъти.

Не били много добри приятели? Тя изобщо в кой свят живее?

„Хайде. Аз изобщо не съм злопамятен“ — излъга той.

„Освен това си струва да спасим Рогов дори и само за да го просне после Смирнов на ринга — отмъстително си помисли Алекс. — Между другото, утре трябва да взема Игор със себе си, нека се порадва, когато избивам глупостите от приятелчетата на Стас.“

„Стас всъщност е добър — не спираше Корольова. — Просто хуморът му е малко специфичен.“

Алекс се намръщи. „Да, да, помня този хумор — да натъпче Смирнов в коша за боклук или да ми вземе записките, а после да ме кара пред всички да го моля на колене да ми ги върне. Но всъщност

Рогов наистина рядко собственоръчно участваше в побоищата, за разлика от своите приятели.

«Между другото, ти каза на срещата, че Холин и Власов по никакъв начин не могат да помогнат на Стас. Защо? Би трябвало да знаят къде е отишъл.»

«Женя и Игор не са толкова запалени по бойните изкуства като Стас. Освен това те изобщо не повярваха на разказа му за тези ваши клубове и супер способности.»

Хм, значи Стас все пак им е казал къде ще ходи. Идеята да разпита подобаващо Холин и Власов сега изглеждаше на Алекс все логична. А, честно казано, първоначално просто си мислеше, че е намерил подходящ повод да докопа тези двамата и им тегли по един бой.

«И самата аз нямаше да повярвам, ако не бях видяла призования от теб дракон. Между другото, как ги използвате? Те нещо като домашни любимци ли са?»

«Там нещата са малко по-сложни» — уклончиво отвърна Алекс.

«А ето и още един въпрос: има ли все пак някаква глобална цел този ваш Рейтинг? Например мир по целия свят или спасение от някакви космически нашественици? — продължи с въпросите момичето. — Или всички тези тренировки, битки, супер способности са самоцел?»

Алекс отново се намръщи. От устните на Корольова това звучеше някак пренебрежително и най-важното, което беше особено неприятно, доста логично. В играта «Mortal Kombat» бойците се бият, за да защитят земята от нашественици от друг свят, а и всеки филмов супер герой винаги има някакви глобални цели и врагове. В техния случай всички проблеми касаеха изключително клуб «Рижия дракон»... От друга страна, внимавайте какво си пожелавате, за да не се наложи впоследствие наистина да се борят с някакво глобално зло. Все пак съществуването на астрала и духовете пазители само по себе си наемкваше за факта, че светът около нас е изпълнен с много опасности, непознати за обикновените хора.

«Извинявай, но ни е забранено да разкриваме нашите тайни на непосветени» — избегна отговора Алекс, който знае защо се почувства малко обиден. — Появи ли се някаква информация, веднага ще ти пиша. А ти ми събщи, ако той се появи.»

Доскоро той щеше да е щастлив да размени дори само две съобщения с Корольова, а сега не знаеше как да се отърве от нея. Макар Алекс да разбираше, че момичето наистина се тревожи за гаджето си, и това безусловно вдъхваше уважение. Както, между другото, и фактът, че Рогов ѝ е казал за Рейтинга и за това къде смята да ходи. Това показваше определено ниво на откритост и доверие. Кой би си помислил, че самовлюбеният спортист въобще е способен на такова нещо. Въпреки че все пак е козел — кара момичето, което искрено го обича, да се тревожи за него, контактувайки с мафията и наркотиците. За какво?!

Спомняйки си наставленията на Бяко Тен, Алекс дори не започна вечерната тренировка за управление на вътрешната енергия, а се постара просто да заспи. Но се отнесе преди още да е започнал сериозно да опитва.

* * *

Закуската в кръга на... не семейството, но нещо много подобно, постепенно се превърна в традиция. Разбира се, Алекс далеч не беше Доминик Торето^[1], но той отдавна смяташе момчетата за нещо като братя и... Не-е, определено няма да нарече Машка своя сестра, още повече сега. Дори Костя, ако се замисли, можеше да бъде наречен нещо от рода на заблудено и глупаво по-малко братче, решило да си пробва силите във външния свят. Между другото, как ли е той там сега? С какви ли методи го тренират в „Сребърния дракон“ и докъде е напреднал?

Алекс бавно похапваше овесената каша с ядки и плодове и гледаше приятелите си. За ранно утро Тьома изглеждаше доста бодър: изглежда в клиниката не само го бяха закърпили, но и са му инжектирали сериозна доза нещо общоукрепващо. Даня, както винаги, гледаше някакъв видеоклип на телефона си, Машка обсъждаше с Елена спецификите при мятането на двуръчни мечове, а Иван мълчаливо се хранеше, демонстрирайки с целия си вид, че няма намерение да общува с никого извън тренировките. Идилия.

— Има ли новини за Виктор Михайлович? — унищожи цялата спокойна атмосфера Тьома.

— Няма промяна — отвърна Елена с тъжна въздишка. — Вчера бях при него.

— А може ли и ние... — започна Машка, но Иван веднага категорично я прекъсна:

— Определено не.

— Виктор беше преместен от основната сграда на клиниката от съображения за сигурност — спокойно обясни Елена. — Въпреки че снайперистът, който стреля по него, вече е неутрализиран, рискът все още остава.

Машка погледна жената със смесица от страх и възхищение:

— А „неутрализиран“ означава...

— Убит — отново се намеси Иван. — Елена го проследи, уби и накълца на парчета.

Жената се намръщи.

— Иван, как само се изразяваш. Ние не сме в Санкт Петербург.

— Извинявай. Просто го проследи и уби — поправи се Иван.

Даня се откъсна от телефона и попита:

— И говорите толкова спокойно за това на всеослушание?

— Тук всички сме свои — ухили се Иван. — Освен това трябва да свикнете с факта, че с влизането в света на Рейтинга животът става много по-опасен. Всеки от вас рано или късно ще се окаже в ситуация, в която ще трябва да убие или ще бъде убит — той със сила стисна огромния си юмрук и го вдигна пред учениците. — И в този момент не трябва да има никакви съмнения!

Елена успокояващо сложи ръка върху юмрука му и го свали надолу.

— Е, не е нужно да плашиш децата.

Приятелите я погледнаха с благодарност.

— Освен това съм сигурна, че Виктор ги е подготвил добре за подобни ситуации и всеки враг ще бъде унищожен без сянка на съмнение — завърши Елена.

Все пак те с кръвожадния си брат бяха твърде подобни — от смекчаването на формулировката смисълът на думите им не се промени особено. В този момент Алекс си спомни въпроса на Корольова защо изобщо им е всичко това — тренировките, битките до смърт, изучаването на мистични техники. Нима е само за да се

определи кой е най-силният? Е, и парите, разбира се, но все пак няма някаква по-висша цел.

— Може би ще задам много странен въпрос — каза той бавно и внимателно. — Но ето има духове пазители, астрал, променени хора, като „рептилоидите“, а има ли и някакви други създания?

— Какви например? — с насмешка попита Иван.

— Ами, някакви чудовища, от рода на върколаци, призраци...

Той искаше да попита дали има нещо, от което светът или поне хората да трябва да бъдат защитени, но не посмя да каже такова нещо на глас.

— Ти сериозно ли? — засмя се Даня, вдигайки за миг поглед от телефона. — Върколаци?

— Може би тогава и вампири? — присъедини се Машка към него.

Елена отговори на въпроса му неочаквано сериозно:

— Напразно се присмивате. Много хора, влезли в контакт с вътрешните стилове на бойните изкуства и още повече с духовете пазители, започват да се замислят какво друго от източната мистика има реална основа. Все пак вашите дракончета със самото си съществуване потвърждават едновременно две теории — за паралелните светове и за наличието на някакви духовни същности.

Алекс наостри уши.

— И?!

— Нито ние, нито нашите познати сме се срещали с призраци или с други същества, които не са били първоначално хора — огорчи го жената. — Виждали сме само малко... мутирали хора. Може би именно заради такива бойци, изменили себе си за повече сили, са се появили всякакви легенди за чудовища и демони. Често въздействието на енергията на духовете пазители може съществено да промени и самите бойци.

Машка веднага спря да хихика.

— А драконите? — притеснено попита тя. — Няма да се покрием с люспи, нали?

— Не се тревожи — успокой я Елена. — Без специални ритуали и тренировки нищо подобно няма да се случи.

Иван също спря да се усмихва и сериозно добави:

— Между другото, все още има школи по бойни изкуства, които практикуват поглъщането на жизнената енергия на други хора. Може би именно тях някога са наричали вампири. Вярно е, че подобни техники са забранени и всички хора, които ги практикуват, негласно са преследвани според негласния закон на Рейтинга.

Алекс леко се изненада от неочаквано разкритата информация.

— Но чудовища все пак не съществуват, нали? — уточни той.

— Всички противници, които може да срещнете на пътя си, са хора — увери го Елена. — Но хората в известен смисъл са по-лоши от чудовищата в приказките. Всъщност точно затова Рейтингът съществува — за да може по някакъв начин да се сложи ред в света на бойните изкуства, като не се позволява на околните да страдат от действията на бойците.

След закуската приятелите леко загряха, а след това започнаха тренировки със спец частите. По вече установена традиция Даня и Тьома се занимаваха с голямата група в основната зала, а Алекс и Машка тренираха напреднала група в малката зала. Колкото и да е странно, докато отработваше прости захвати и удари със своите доста по-възрастни ученици, Алекс същевременно можеше да тренира и себе си. Всичко, което трябваше да прави, беше да поддържа чувството за контрол върху циркулацията на вътрешната енергия, докато продължава да говори на глас и да прави различни упражнения. След час и половина тренировка той забеляза интересен ефект: мускулите му бяха много по-малко уморени, отколкото би трябвало, затова пък общото му състояние напомняше на изцеден лимон. Все едно е бил два часа на много скучна лекция.

— Защо си толкова блед? — попита го Машка в края на тренировката.

— Движех чи през цялото тяло — отвърна Алекс.

— През цялата тренировка?

— Ами да.

Момичето завъртя пръст в слепоочието си:

— Не бива да се претоварваш толкова. Прави почивки. Това е като във фитнеса, само че твоето упражнение е по-стресиращо за мозъка, отколкото за мускулите. Тренираш десет минути, след това също толкова време почиваш. Духовете пазители не ти ли казаха?

— Бяхме заети с други неща — призна Алекс. — Или лекувахме вътрешните канали, или решавахме въпроса с Корольова.

— И как е, между другото? — сякаш между другото се поинтересува момичето. Личеше си, че този въпрос много я вълнува, но тя беше успяла да се сдържи и да не се нахвърли на Алекс с въпроси още снощи. А и сега попита много внимателно, осъзнавайки деликатността на темата.

— Все още работим по въпроса — уклончиво отвърна Алекс. — Веднага щом разбера, непременно първо на теб ще кажа.

— Само обещаващ — изсумтя момичето и лукаво се усмихна. — Между другото, виждам, че скутерът на Иван все още е на паркинга до центъра.

— Значи все пак искаш смъртта ми — направи гримаса Алекс. — Признай си честно.

— Нищо не знам — изпя момичето. — Подвигът за дамата трябва да бъде извършен!

Алекс лукаво примижа.

— За целувка?

— Алексей. Имаш къса памет — престорено сериозно го упрекна Машка. — Това е наказание за загубен облог. Целувка тук може да получиш само като бонус за интересно и смело изпълнение. Дерзай!

На фона на останалите проблеми историята със скутера изглеждаше като дреболия. Но за Алекс беше трудно дори да си представи колко наказателни точки ще получи, ако Иван се досети кой точно временно е експроприирал превозното му средство. От друга страна, самият Селин се чудеше дали изобщо е възможно суровият наставник да бъде заблуден.

След работата като треньор дойде време за собствените им занимания с Иван.

— Днес ще продължим да унищожаваме строителни материали — с доволна усмивка съобщи здравенякът.

В ъгъла на залата още от сутринта стояха няколко палета, покрити с плат, и Иван се отправи към тях.

— Пак тухли? — обречено попита Алекс.

Благодарение на чудодейния мехлем раните по ръцете му вече бяха зараснали, но спомените за висящите от костите парчета месо

бяха пресни в паметта му.

— Все още не са доставили нови тухли — усмихна се Иван. — Днес ще преминем към друг материал от строителния сектор.

— Дърво? — предложи Алекс с надежда.

Той вече си мислеше кои от зрелищните тренировки на китайските майстори по бойни изкуства може да се използват за работа с вътрешна енергия. Чупенето на дъски с ръце и крака можеше да демонстрира укрепването на различни части на тялото с помощта на чи в момента на удара по тях. И той дори психически се подготви за нещо подобно, защото досега се бяха научили да обгръщат с вътрешна енергия само юмрука, и прилагането на тази техника върху други части на тялото беше напълно логично продължение на тренировката.

— Почти — ухили се здравенякът и дръпна покривалото. — Стоманени пръти.

— Какво?! — рязко попита Алекс, като веднага си представи, че железото се използва като ударен инструмент вместо дъските.

В палетите наистина имаше арматура, нарязана на пръти с дължина метър и половина.

— Надявам се да не се налага да удряме по тях — намръщи се Даня.

— Или още по-лошо, да ги избягваме — предположи Машка.

Тъома тъжно въздъхна.

— Току-що се върнах от клиниката. При такива темпове ще ми бъде по-лесно да се преселя там веднага.

— Харесва ми начина, по който разсъждавате, но не — усмихна се Иван. — Ще ги огъвате.

Приятелите с недоверие погледнаха стоманените пръти. В палетите имаше арматура с различна дебелина, от около сантиметър до три, което означаваше, че Иван говори напълно сериозно.

— Да ги огъваме с ръце? — скептично уточни Машка. — Е, момчетата може и да се справят, но аз определено не мога.

— Вие всички ще се справите — увери я Иван. — Да използвате чи за ускоряване на реакцията криво-ляво се научихте. Концепцията за предвиждане един от вас я усвои, може би дори твърде добре. Как да тренирате защитно покритие с чи също ви обясних. Днес ще се опитате да използвате вътрешната енергия за усилване на мускулите.

Машка направи рязко движение с ръка, щраквайки във въздуха.

— Добавянето на чи към удара за усилване вече го овладях доста добре.

— Малката, напълно си извън темата — изсумтя Иван. — Ти просто изстрелваш вътрешна енергия от юмрука си, това е частен случай на външно използване на чи. За всеки случай ще изредя как изобщо можете стандартно да използвате вътрешната енергия — Иван започна да свива пръсти. — Първо: плавно да я движите по външния кръг, така подхранвате тялото и му помагате да се справи с натоварванията, да премахва токсините и да подобрите възстановяването. Второ: да ускорите потока ѝ в тялото с цел засилване на възприятията — така нареченото сатори. Трето: да я кондензирате около тялото като цяло или около някои отделни негови части, за да се защитите. Четвърто: да изстреляте импулс, за да добавите сила към удара или да симулирате невидимо острие. И пето: да подсилите мускулите, за да подобрите движението като цяло.

Даня присви очи.

— Тоест мога да усиля мускулите си с помощта на чи, да отида да вдигна двеста килограма от гърди и да стана майстор на спорта? Никой допинг тест няма да засече чи.

— Можеш да усилиш мускулите си, но сухожилията ти просто няма да издържат голямо натоварване — пренебрежително се подсмихна Иван. — Въпреки че ако овладееш пълноценно „желязната риза“, тогава можеш да постигнеш по-голямо усилване. Но дори и без това, ако приложиш това умение, определено ще добавиш двадесетина килограма към вдигането от лежанка. Може би дори за първи път в живота си ще вдигнеш сто наведнъж.

Баскетболистът се възмути:

— Ей, аз и така мога да вдигна сто и двадесет...

— На никой не му пука колко вдигаш — прекъсна го Иван. — Запомнете главното: усилването на мускулите е много важно умение, но то трябва да се използва много внимателно. Ако процесът не се контролира, може да разкъсате всичките си мускули и връзки преди още да разберете какво изобщо се случва. Така че това трябва да се прави много плавно...

Според Иван процесът на усилване на мускулите бил дори полесен от предишното упражнение с трошенето на тухли. Достатъчно било просто да „загребеш“ чи в дан-тиан, а след това да го

концентрираш в онези мускули, които участват в движението. Ако това е удар, тогава в идеалния случай, за да се постигне максимална сила, трябваше да се усилят краката, гърба, рамото и ръката. Но дори с концентриране на чи само в мускулите на ръката можело да се постигне нелошо увеличаване на силата на удара.

— Не бързайте — отново ги предупреди Иван, сякаш наистина се притеснява за здравето на учениците. — Не искам от глупост да губите ден или дори два пълноценни тренировки.

Това никой от тях не го искаше, и особено Алекс, който вече беше пропуснал вчерашната тренировка.

В резултат на това самото занимание изглеждаше по следния начин: арматурните пръти бяха монтирани в предварително подготвени от Иван фиксатори, а учениците просто застанаха пред тях в стойка гонг бу^[2], опряха ръка в тях и започнаха да натискат, опитвайки се да ги огънат.

— Концентрирайте чи в мускулите много бавно — за пореден път повтори Иван. — Често съм виждал хора да усилват мускулите си прекалено и накрая от престараване просто чупеха собствените си кости.

Колкото и да е странно, и четиримата разбраха общия принцип на усилване на мускулите. И с лекота огънаха най-тънките арматури, но след това процесът спря.

— Когато се почувствате уверени, опитайте се да комбинирате усилването на мускулите със защитно покритие на дланта — посъветва Иван, виждайки напредъка им. — Докато тренировката е статична, можете по-добре да се съсредоточите върху контрола.

В почивките между опитите да огъне арматурата Алекс размишляваше върху това, което бяха научили напоследък за вътрешните техники. И така, използването на чи не беше супер оръжие и нещо толкова мощно, че да превърне обикновения човек в супермен. Малко по-добро възстановяване, малко по-бързи рефлекси, малко по-силна защита и леко усилване на мускулите. Всяко едно само по себе си не беше толкова яко, но заедно даваха огромно предимство пред обикновените хора, разбира се, ако говорим за ръкопашен бой. И всяко действие с вътрешна енергия изискваше концентрация и добре отработени умения. Дори комбинирането на защитно покритие на юмруците и усилването на удара на този етап се оказа невъзможна

задача. Всъщност за това трябваше да се контролират два различни потока вътрешна енергия, които носеха в себе си различни функции. Това е като да вземеш по един маркер във всяка ръка и да се опиташ да пишеш различни фрази на два листа хартия, при това с лявата ръка да пишеш на руски, а с дясната — на английски. Алекс никога не беше опитвал да се занимава с подобни глупости, но по някаква причина именно тази асоциация възникна в главата му.

За цялата двучасова тренировка нито един от учениците не успя да огъне втората по дебелина арматура, но пък и травми не получиха. Многократните предупреждения на Иван накараха „драконите“ да действат много предпазливо. В същото време Алекс определено усети, че с увеличаване на концентрацията на чи нещо се случва в мускулите, те сякаш ставаха по-горещи и по-тежки, но усилването им все още не беше достатъчно за победа над сантиметър и половина дебелината стоманена пръчка.

— Довечера ще имаме полоса с препятствия, гответе се — предупреди Иван. — Сега ще хвърлям топките много по-силно, а вие трябва да се опитате да ги избягвате или да ги блокирате с помощта на чи.

Нещо подсказваше на Алекс, че на полосата основното предимство пак ще е за Даня, тъй като само той можеше да предвиди точно къде ще удари топката. Останалите ще трябва да разчитат на концентрация и късмет. Вярно, Даня също имаше трудности: въпреки че знаеше точно къде ще попадне топката, засега той управляваше енергията чи значително по-лошо от останалите.

Графикът на тренировките в клуба беше съставен по такъв начин, че собствените тренировки на учениците се редуваха с работните. Затова след три часа безплодна борба с арматурата отново трябваше да тренират силите за сигурност. По същото време в залата се появи и Смирнов. Дебелакът изглеждаше изгубен, докато стоеше в ъгъла на залата и гледаше как младите хора в тъмнозелени униформи загряват. Алекс смяташе да посрещне Игор и да го заведе в малката зала, за да не травмира психиката му, гледайки военните, но Иван го изпревари.

— Пелменчето, а ти какво стоиш встрани? — извика му здравенякът. — Отивай в общата група.

Смирнов така пребледня, че Алекс го видя чак от другия край на залата.

— Но той още не е готов! — възмути се Алекс. — Не е за него да тренира с всички!

Иван само се усмихна в отговор.

— Ако искаш пелменчето да отстоява себе си, няма смисъл да пазиш психиката му. Нека тренира с всички и може би благодарение на това ще се превърне от безжизнено парче месо, увито в тесто, в нормален човек — здравенякът за миг се замисли. — А може би ще се научи и как да се бие.

Алекс сякаш искаше да спори, но в известен смисъл смяташе, че Иван е прав. Колкото по-дълбоко се потапяше в света на Рейтинга, толкова по-дребнави му се струваха проблемите на обикновените хора и по-специално на Смирнов. Страхът от най-безобидни ученически спаринги и преди му се беше струвал смешен. А вече сега, когато дори рутинните тренировки с Иван можеха да завършат с множество фрактури, страхът от няколко синини изглеждаше някак съвсем по детски.

— Иди да тренираш — окуражаващо кимна той на Смирнов и дебелакът обречено тръгна към групата ученици, които се подготвяха за обща загрявка.

Тази тренировка беше изцяло посветена на отработка на методи за задържане, тоест елементи от борбата и болезнени захвати. Тъма и Даня бяха отговорни за занятието, така че Алекс имаше време да провери телефона си. И много навреме — на екрана светеше пропуснато обаждане от Планинеца.

— Привет. Ти ли си звънял? — попита Алекс, веднага връщайки обаждането.

— Да. Разбрах се с Холин да дойде в клуба към шестнайсет часа и да ни каже всичко, което знае за изчезването на Рогов. Искаш ли да присъстваш?

— Разбира се! — отвърна Алекс. — Прати ми адреса, идвам веднага.

Леко го смути формулировката, все едно присъствието му дори не е задължително. Сякаш те помагат на Планинеца в търсенето, а не обратното. И защо прозвуча това странно „ни“, сякаш освен Планинеца ще има още някой?

Накани се да се обади на Иван, но бързо се спря. Те са свободни хора, по дяволите! Освен това следващата тренировка е чак вечерта...

Първоначално Алекс планираше да вземе Смирнов със себе си, но той сякаш се включи добре в общата тренировка и дори ентусиазирано обсъждаше нещо с един от учениците по време на отработването на хвърлянията.

„Добре, ще отида сам“ — реши той и се насочи към изхода на залата.

— Ти къде така тръгна? — подозрително попита Машка, като му препречи пътя.

— Планинеца е извикал моя съученик на разпит, колкото и странно да звучи това — отвърна той и събра длани в умолителен жест: — Пусни ме, моля те. Обещавам, че ще се държа добре.

— Не вярвам — заплаши го с пръст Машка. — Аз ще те закарам. И не смей да спориш.

Алекс сви рамене.

— И през ум не ми минава. Кой ще откаже да го вози красиво момиче в луксозна кола? Да тръгваме.

Тренировъчната база на „Стоманения юмрук“ изглеждаше като обикновен спортен център. Неголяма, много по-малка от сградата на „драконите“, и значително по-скромна. Вярно, имаше голяма вероятност това да не е основната сграда на клуба, а просто един от дъщерните филиали.

Планинеца ги посрещна на входа на сградата и изглеждаше леко нервен.

— Веднага казвам — никаква саморазправа — предупреди той Алекс. — Това е наш ученик и не мога да допусна насилие. Просто говорете с него, обяснете ситуацията и помолете за помощ.

— Разбира се, Женя ми е съученик, нямам намерение да го заплашвам — увери Алекс.

Глупости! Как не?! Сега дори с пръст ли да не го докосва?!

— И също така бих ви помолил да следите останалите участници в срещата, за да не си позволяват и те много.

— Защо ние? — озадачено попита Алекс.

— Защото вие имате много по-голямо влияние върху тях от мен... — Планинеца махна с ръка. — А, между другото, ето ги и тях.

Със силен рев, точно зад черната кола на Машка паркира яркосиня спортна кола, управлявана от познатия на Алекс синеок блондин, главния ученик на „Сребърния дракон“, а на седалката до него седеше самият Костя.

— А те какво правят тук? — възмути се Алекс.

Съдейки по краткия разговор преди битката на Сенсеич, блондинът се отличаваше с чудовищно високомерие и общуването с него не вещаеше нищо добро.

— Клуб „Сребърния дракон“ от много време търси достъп до триадата — леко виновно поясни Планинеца. — Като топ клуб в Рейтинга той има задължението да контролира циркулацията на забранени вещества в града, но досега „Белия дракон“ се криеше твърде добре. Така че когато започнах да се интересувам от тази тема, техните хора веднага дойдоха при мен и настоятелно предложиха своята помощ.

— Привет на всички! — малко смутено поздрави Костя, приближавайки към тях.

— Аха, не сме се виждали отдавна, предател — изсумтя Машка.

Блондинът само пренебрежително изсумтя, игнорирайки Алекс и Машка, и се обърна към Планинеца.

— Е, къде е хлапето, което има информация за „Белия дракон“? И имайте предвид — няма да си губя времето в уговорки, той ще ни каже всичко, което искаме, или оттук отива право в болницата.

„А може този младеж да не е чак толкова лош — помисли си Алекс с нотка на радост. — Много се надявам Холин да реши да показва характер.“

---

[1] Доминик Торето — героят на Вин Дизел от филма „Бързи и яростни“. — Б.пр. ↑

[2] гонг бу (кит.) — позиция „стрелец“ в ушу. ↑

ГЛАВА 7

Обикновено позитивният и самоуверен Планинец при появата на представителя на „Сребърния дракон“ сякаш се сви. Погледът му стана предпазлив и дори събраната в конска опашка дълга коса леко потрепваше от напрежение.

— Александър — късо се поклони той на блондина, — надявам се, че нашето споразумение никога да не пострада все още е в сила.

— Разбира се — увери го „драконът“. — Стига момчето да съдейства и да каже всичко, което знае — той погледна към Алекс и Машка: — А вие се чувствайте свободни, сега ние се заемаме с тази работа.

Машка пристъпи напред и застана пред Александър, гледайки го предизвикателно в очите:

— Вас никога не ви е викал.

— Всъщност Планинеца ни извика — намеси се Костя. — Триадата е нещо прекалено сериозно. По-добре стойте настрана от тази работа.

Тук вече не се сдържа Алекс.

— А ти, значи, си достатъчно добър за такива сериозни работи? Не ме размивай.

Костя изръмжа тихо в отговор и Алекс изведнъж усети лека вибрация в цялото си тяло. Тя буквално се излъчваше във всички посоки от Костя, причинявайки дискомфорт и дори лек зъбобол. И му се стори, сякаш очите на стария приятел за миг блеснаха с алена светлина.

— Успокой се — сопна му се блондинът и високомерно се усмихна: — Вие всички не сте достатъчно добри. Но той е под мое наблюдение, а за вас нямам намерение да отговарям.

Алекс и Машка си размениха кратки погледи и препречиха пътя му.

— Ще дойдем с вас — твърдо заяви Алекс. — Това е мой съученик, на мен ще ми е много по-лесно да говоря с него, отколкото на вас. Така че нека първо аз да говоря с него.

Александър се замисли за момент.

— Добре, можеш да опиташ, може би така ще е по-бързо. Но ако се провалиш, вие ще изчезнете и повече няма да ни се пречкате в краката.

Селин можеше само да се съгласи с блондина. Той изобщо не беше сигурен, че Холин ще бъде от полза, но тъй като обеща на Корольова да потърси Рогов, си струваше поне да се опита да изчисти съвестта си.

— Е, да отидем в нашата заседателна зала — предложи Планинеца.

И четиримата влязоха в сградата, минавайки през доста сериозна система за сигурност, и скоро се озоваха в малка зала с маса със столове за десетина души. Холин ги чакаше, седнал на един от столовете, и пиеше кафе.

— Владимир, все още не разбирам защо ме помолихте да дойда — започна да казва едрият младеж, но тогава видя Алекс. — Селин? Какво, по дяволите, правиш тук?!

Планинеца хвърли леко съчувствен поглед на Холин и обясни:

— Тези хора са тук, за да ти зададат няколко въпроса. Надявам се, че ще можеш да им помогнеш... за твое добро.

— Трябва да поговорим с теб за Рогов — веднага хвана бика за рогата Алекс. — Корольова ме помоли да го намеря.

— Корольова те е помолила? Какви изобщо ги дрънкаш? — Холин стана от стола. — Тръгвам си оттук.

— А ти се справяш отлично — изкоментира Александър, седна на един от столовете и кръстоса крака. — Мазния явно е готов да сътрудничи. Хайде, действай.

Алекс можеше само да стисне зъби от гняв и да впие поглед в съученика си:

— Женя, това не е шега. Не си идиот, трябва да разбираш, че Рогов се е забъркал в много опасна работа.

Холин замръзна до стола.

— За какво говориш? Него просто го поканиха в друга школа по бойни изкуства, а ръководителя на нашата секция — той погледна предпазливо към Планинеца, — не е доволен, че губи толкова силен боец, затова се опитва да го върне.

— И отивайки в друга секция, той е изчезнал от няколко дни? — скептично се усмихна Машка. — Имаш ли изобщо мозък?

— Спортен лагер — сви рамене Холин, поглеждайки озадачено към момичето, очевидно се чудеше коя е тя.

Алекс беше принуден да признае, че Холин все пак не е толкова глупав. Това обяснение звучеше много по-логично от фантастичната реалност.

— Според мен не се справяте много добре — отбеляза Александър. — Предлагам да се премине към заплахи и чупене на кости.

— Майната ви! — изсумтя раздразнено Холин, със скок заобиколи Алекс и се насочи към изхода.

— Стой! — изрева към него Костя и Холин беше буквално хвърлен към стената, а Алекс отново почувства силна вибрация във въздуха.

— Изглежда не разбираш колко сериозно е всичко — навъсено му каза Алекс, като погледна неодобрително Костя. — Просто ни кажи всичко, което знаеш за това къде е отишъл Рогов, и можеш да вървиш където си искаш. В противен случай ще имаш много сериозни проблеми.

— Например, счупени крака — ухили се Костя.

Селин отново улови в очите на предателя, както го нарече Машка, алени проблясъци. Все пак това беше доста странно, нали неговият дух пазител беше син дракон от елемента въздух, а не огън.

Холин погледна момчетата с неразбиращ поглед.

— Що за спектакъл въртите тук? Все още не вярвам да рискувате да ме нападнете тук, пред камери, пред очите на ръководителя на нашата школа.

— Действай — заповяда Александър, като хвърли предупредителен поглед към Планинеца, за да не му хрумне дори да се намесва.

Костя изсумтя и неочаквано заби крак в корема на Холин. Почточно се опита, но Алекс успя да блокира удара, като благоразумно влезе в сатори и ускори възприятията си.

— Дори не си го помисляй.

Честно казано, самият Алекс нямаше нищо против лично да обработи подобаващо дебелака, но в по-честен формат, а не когато

около Холин са застанали петима души и го притискат по всякакъв начин. И без сериозни травми — обикновения институтски хулиган определено не си струваше.

Костя се канеше да отблъсне Алекс, но получи шамар по врата от Машка.

— Какво си намислил?! — възмутено възкликна момичето. — Наистина ли искаш да счупиш краката на хлапето?

— Всъщност той е на нашата възраст — отвърна малко смутено Костя, като потърка тила си.

Александър демонстративно бавно се надигна от стола си.

— Добре, сам ще го направя.

Той започна да се движи толкова бързо, че Алекс, дори влизайки максимално в сатори, едва успя да реагира и да улови движението му. Но все пак успя, като го хвана за рамото и не му позволи да мине покрай него.

— Сериозно? — вдигна вежди синеокият „дракон“, като изразително погледна към ръката на Алекс на рамото си. — Мислиш, че можеш да ме спреш?

За Алекс беше необичайно да отстъпва пред когото и да било, особено поради осъзнаването на собственото си безсилие. Но той разбираше, че няма смисъл да задълбочава конфликта, и затова обузда агресията си.

— Не е нужно да влизаме в конфликт — каза той внимателно.

— Това не е конфликт — намръщи се Александър. — Същество от по-висш порядък не може да влезе в конфликт с обикновен слаб човек.

Протягайки ръка, той леко бутна Алекс и Селин усети неочаквано силен удар, сравним с добре нанесен директен удар с крак. Дори и сам не разбра как успя да реагира и запъне крака в пода, за да остане на място. Едновременно с това той усили мускулите на краката, гърба и рамото, за да издържат на натиска, и при това го направи многократно по-бързо и уверено, отколкото на тренировките. Дори тази сутрин му трябваша около пет минути подготовка, за да извърши точно същите действия с вътрешната енергия.

— Уау, интересно — леко се изненада блондинът. — Принуждаваш ме да бъда по-сериозен...

Той увеличи малко натиска и Селин се почувства така, сякаш кола се е блъснала в рамото му. Но той не се отказа и също така разпръсна чи по цялото тяло, укрепвайки целия мускулен корсет и същевременно създавайки защитно покритие от вътрешна енергия в точката на контакт с ръката на Александър. Когато усети, че краката му се плъзгат по пода, той инстинктивно се опита да насочи чи в краката си, за да се „хване“ за пода. Чу се силен пукот и подът под него започна да се пука, но Алекс упорито продължаваше да стои неподвижно, устоявайки на натиска на синеокия блондин.

Холин с някакво шесто чувство или по-скоро с петата си точка почувства, че всичко случващо се не е шега и опасността е съвсем реална, и бързо заговори:

— Добре, добре! Вие да не сте ненормални? Това е просто спорт. На Рогов му предложиха да премине специални тренировки в затворен клуб. Той обеща да се върне след няколко дни. Ние с Игор също бяхме поканени, но, разбира се, отказахме.

Алекс усети, че Александър започна да отслабва натиска, и след миг блондинът махна ръката си, но вместо облекчение Селин почувства ужасна болка, сякаш откъснаха парче кожа от него.

— Добре, да не се караме за нищо — усмихна се Александър, като погледна изразително Холин, когото определено смяташе за това „нищо“. — Казвай бързо всичко, което знаеш. И имай предвид, че винаги можем да те намерим, когато наоколо няма кой да се опита да те защити.

Алекс само като по чудо запази спокойно изражение на лицето, продължавайки да усеща най-дивата болка в рамото си. На напрегнатия поглед на Машка той отговори с успокояващо кимване, макар всъщност да беше сигурен, че „драконът“ му е нанесъл далеч не обичайна физическа травма.

Холин така и не разбра какво се случва пред него, защото и двата „дракона“ се движеха твърде бързо, а вдлъбнатината в пода не виждаше заради масата. Но все пак младежът се изплаши достатъчно, за да каже всичко, което знаеше. Оказа се, че Рогов отдавна търсел подходящ учител по форумите за бойни изкуства, разпитвал други бойци, но по някаква причина не могъл да се свърже с никого от Рейтинга. Кое то според Алекс беше изненадващо, тъй като клубовете не се криеха кой знае колко. От друга страна, и те самите, преди

Сенсеич да им каже, никога не бяха чували за бойци от такова ниво, въпреки че... може и да са чували, но просто да не са обръщали внимание, мислейки го или за измислица, или за силно преувеличение на хора, които не са запознати с бойните изкуства. Но Рогов вярвал, че такива бойци съществуват, и прекарал много време в търсенето им, без дори да подозира, че един от тях е негов съученик. И точно по време на състезанието, когато Алекс дойде да се разправи с него, Рогов разбрал, че Планинеца и Селин са част от тайното общество на майсторите на бойни изкуства. Разбира се, бил обиден, че някакъв си безполезен „зубрач“ се обучава за нещо, за което може само да мечтае.

— Пълни глупости! — нервно и някак неуверено се изсмя Холин. — Видях видео в мрежата с безконтактен бой и прочие простотии. Абсолютно несериозно.

Машка изсумтя и замахна с ръка, като с лекота разряза чашата на масата на две половини.

— И това ли е несериозно?

Холин замръзна, загледан в съсипаната чаша.

— Ка-ак? — промълви той.

— Безконтактен бой — усмихна се доволно момичето. — А ти продължавай, продължавай.

Все още в шок, Холин бавно и леко заеквайки продължи да разказва за митарствата на Рогов. Разбира се, първото нещо, което направил, било да се обърне за помощ към Планинеца, но той отказал да го учи, преценявайки, че младежът още не е готов. Както се казва, с голямата сила идва голямата отговорност и така нататък, а Рогов не му вдъхвал особено доверие. Това вече го обясни самият Планинец в хода на историята. Но именно в деня, когато Рогов спечелил първо място в студентските състезания, триадата го забелязала. Те улучили много подходящ момент, веднага след разговора му с Планинеца и неговия отказ да го обучава на вътрешни техники, така че Стас с радост се хванал за предложението на непознатия, още повече че той се оказал съвсем истински китаец.

— Между другото, той ни остави и телефона си — изведнъж си спомни Холин. — Не съм го записал, но Игор май го направи за всеки случай...

— И мълча за това през цялото време? — смразяващо попита Александър.

Алекс не беше чувствителен към психологически натиск, но интуитивно предположи, че сега от блондина се излъчва силно желание за убийство. Планинеца и Машка леко пребледняха, а Холин просто се свлече от стола на пода, губейки съзнание.

— Оу — отвратно погледна „драконът“ към лежащия на пода дебелак. — Прекалих.

— Но той наистина е идиот — прояви неочаквана солидарност Машка, като леко скрита дебелака в ребрата. — Защо веднага не ни даде телефонния номер на този китаец?

Свестиха Холин и го накараха да се обади на приятеля си. За щастие Власов наистина беше запазил номера.

— Обади се и поискай да те тренират — нареди Александър на дебелия.

— Но нали вие сам казахте, че е опасно! — нервно се възпротиви младежът.

По изражението на лицето на Александър Селин разбра, че здравето на дебелака, а може би и животът му, сега висят на косъм.

— Никой не те принуждава да отидеш, просто се обади и си уговори среща — бързо каза Алекс.

Холин погледна с надежда своя съученик:

— Обещавах ли?

— Разбира се — увери го Алекс.

Той наистина нямаше намерение да праща дебелака на толкова опасно място. Какъвто и задник да беше Холин, но да плаща за това с живота си би било прекалено. Оставаше някак си да убеди Александър в това.

Холин с трепереща ръка набра номера и включи на високоговорител.

— А, ти си онзи дебелия — каза мъжът с лек китайски акцент след обяснението му. — Какво пък, тъкмо не ни достигат няколко участника за... запълване на тренировъчната група. Събери си багаж за няколко дни и ела утре в два часа следобед в нашия спортен център. Ще ти изпратя адреса в съобщение.

Колкото и да е странно, след като получи адреса от дебелака, Александър наистина го пусна. Планинеца въздъхна с облекчение — през цялото време явно се беше притеснявал, че блондинът може да

навреди на момчето, а да тръгне срещу „Сребърния дракон“ той просто не можеше.

— И просто така ще го пуснем? — попита Костя, гледайки затварящата се зад Холин врата.

— Вече нямаме нужда от него — извърна се Александър и погледна Планинеца: — Както, между другото, и от теб. Можеш да си вървиш. Благодаря за съдействието.

В резултат бедният Планинец беше изгонен от собствената си заседателна зала.

— По принцип младежът е прав — продължи „драконът“, посочвайки Алекс. — Ще е по-добре, ако на срещата отиде наш човек.

Костя недоверчиво попита:

— Мислиш, че онзи човек няма да забележи разликата?

— О, той е китаец — изсумтя Александър. — За тях всички ние сме едно лице. Всеки от нас може да отиде — той хвърли поглед към Машка: — Е, освен нея.

— Аз ще отида! — едновременно казаха Костя и Алекс.

— Ти пък къде се пъхаш? — веднага се възмути Машка.

След като размени гневни погледи с Костя, Алекс каза:

— Трябва да намеря изчезналия си... познат, за който току-що говорихме. Ще е по-добре, ако там отида аз.

Алекс много добре помнеше думите на Иван за способността да се избягват куршуми, така че като цяло нямаше нищо против, ако Костя се хвърли на амбразурата. Но, от друга страна, тяхната цел беше да спасят Рогов, а не разправа с триадата, така че да пуска напред представителя на „Сребърния дракон“ не беше най-добрата идея.

— Съгласен съм, ти ще бъдеш стръвта — неочаквано лесно се съгласи Александър.

— Да?

— Разбира се. Константин сега е част от нашия клуб, не виждам нужда излишно да го подлагам на опасност. Във всеки случай ние ще бъдем там, просто няма да сме на показ, за разлика от теб.

Алекс озадачено се намръщи. Изглежда получи каквото искаше, но сега не изпитваше особена радост, въпреки че може би виновна беше силната болка в рамото.

— Китаецът нарече Холин дебелак — напомни Машка. — А Алекс определено не прилича на такъв.

— Този проблем ще го разрешим — махна с ръка Александър. — Има начини за временно увеличаване на масата на човек. Но първо трябва да обсъдим условията на нашето сътрудничество. По принцип нямам нищо против, ако ни помогнете да се справим с „Белия дракон“, но това ще изисква от вас изцяло да се подчинявате на заповедите ми.

— Защо да го правим? — възмути се Машка.

— Защото сте слабаци. Нищо неможещи безполезни мишоци. Но вашият учител е стар познат на нашия и по някаква причина е заинтересуван от развитието на вашия клуб. Така че, ако бъдете убити, искам да мога да му кажа, че съм направил всичко по силите си, за да ви запазя живи.

„Много странно — удивено си помисли Алекс. — Останах с впечатлението, че Музрутов се опитва да унищожи нашия клуб. Първо примами Костя, след това насочи плешивия Стас към нас, като преди това отвлече Машка... — той хвърли поглед към момичето. — Вярно, тя изобщо не беше наранена, но това едва ли е достатъчна причина да вярваме в добрите му намерения.“

— Ако ни обещаеш, че ще помогнеш да спасим нашия познат, който е попаднал в „Белия дракон“, то аз съм съгласен да съдействам — отговори Алекс след кратка пауза.

— Чудесно — Александър стана от стола си и се насочи към изхода, подхвърляйки през рамо: — Довечера ще се отбия при вас, за да обсъдим примерен план за действие. Довиждане дотогава.

Машка явно искаше да се възмути от подобна формулировка, но Костя и блондинът вече бяха напуснали стаята. Алекс веднага въздъхна с облекчение и се строполи на стола. Болката в рамото му беше толкова силна, че той само като по чудо продължаваше да стои на крака и да поддържа разговора, без да издава състоянието си.

— Какво ти е? — изненадано попита Машка.

— Не знам — честно отговори Алекс и вдигна тениската си.

— Е, не тук — неуверено се пошегува момичето, но после видя петното на рамото на Селин и изкрещя: — Какво е това?!

— Светлокосият някак ми въздейства на мястото на съприкосновение — скърцайки със зъби, обясни Алекс. — Усещането е, сякаш са ме залели с врящо масло.

Момичето се приближи и внимателно прокара пръст по наранената кожа.

— Ледено на допир. Като измръзване.

Планинеца надникна в стаята:

— О, извинете, прекъсвам ви...

— Стой! — Машка му посочи рамото на Алекс. — Погледни, някога виждал ли си нещо подобно? Какво му направи този белокосия?

Планинеца приближи и внимателно прегледа нараняването.

— Това е обичайно при въздействие на чуждо чи. Вярно, много силно. Нещо като синина от вътрешна енергия. Не е опасно, но би трябвало да е много болезнено.

— Така е — съгласи се Алекс. — И какво да правя с него?

— Явно ще трябва да търпиш — отвърна несигурно Планинеца. — Аз не съм лекар. Но, доколкото знам, тялото би трябвало само да се справи с подобни наранявания. Можеш единствено да ускориш този процес, ако в достатъчна степен чувстваш своето чи.

Алекс реши, че си струва да опита сам да се справи с това, но определено не тук, а в по-спокойната атмосфера в своя клуб. Още повече, че там дежуреше представител на „Небесната сфера“, който можеше да му помогне в това. Затова те с Машка бързо се натовариха в колата и потеглиха към спортния център.

— Много яко разряза чашата — спомняйки си, каза Алекс. — Не знаех, че си достигнала такова ниво.

— Не се заблуждавай — направи гримаса момичето. — Първо, с помощта на чи толкова лесно могат да се повредят само предмети, тъй като в жив човек, дори без да владее бойни изкуства, има някаква естествена защита. И второ, не всичко се реже толкова лесно. Желязото например мога най-много леко да го надраскам.

— И пак е много яко — повтори Алекс.

Известно време караха мълчаливо.

— Мислиш ли, че на този Александър може да се вярва? — попита Машка.

— Не, разбира се! — незабавно отвърна Селин. — Изобщо не вярвам на нито една негова дума. Главата на „Сребърния дракон“ искал да помогне на нашия клуб да се развива? Що за глупост?!

Момичето въздъхна с облекчение.

— Уф, слава богу, значи няма да настояваш да отидеш на срещата с този китаец? Предлагам да обсъдим всичко отново и да изпратим там Костя.

Алекс се намръщи.

— Но аз вече се съгласих.

— Както се съгласи, така и ще откажеш — сви рамене Машка. — Мисля, че това е абсолютно ненужен риск.

От една страна на Алекс му беше приятно, че момичето толкова се притеснява за него, но от друга — да дава заден пред високомерния блондин и Костя определено нямаше намерение.

— Ще видим — отвърна той уклончиво.

Може би това би могло да прерасне в първата им кавга, но момичето неочаквано отстъпи.

— Макар че ако успеем да убедим Елена да ни подсигурира, няма да е толкова лошо — каза тя замислено. — В краен... в най-крайния случай, може да помолим Иван.

Това, че Алекс не искаше да отстъпи, не означаваше, че ще откаже допълнителна застраховка. Когато се заемеш с рискован бизнес, винаги е по-добре, ако „бойната икономка“ се крие някъде в сенките зад рамото ти.

— И не забравяй, че не съм сам, ние сме четирима — напомни Алекс на момичето. — Едва ли Даня и Тьома ще откажат да участват.

Ех, само да знаеха какво ги чака.

В спортния център тренировките вече бяха приключили. Смирнов си беше тръгнал, без дори да напише съобщение до Алекс за това, че го е хвърлил да бъде изяден от военните. Селин опита да му звънне, за да разбере как е минало всичко, но дебелакът просто не вдигна телефона. Дали не е обиден?

От главната зала се чуваха глухи удари. Надниквайки вътре, Алекс и Машка хванаха края на спаринга между Иван и Тьома. Всъщност глухите удари — това беше Тьома, мятан се по матраците като мека играчка в зъбите на игриво куче. Изненадващо, но Иван съвсем сериозно блъскаше младежа в пода и той като по някакво чудо издържаше на тези удари.

— А, ето ви и вас — посрещна ги Иван, хвърляйки бедния Тьома в другия край на матраците. — Тъкмо навреме. Ваш ред е.

— Имаме важни новини — припряно каза Алекс.

След сблъсъка с „дракона“ на него изобщо не му харесваше идеята да участва в спаринг, освен това, въпреки че рамото спря да го боли, то все още беше травмирано.

— Всички разговори — след спаринга — отрязва го Иван.

— Аз съм готова! — веднага избухна Машка, хвърляйки кос поглед към замаяния Тьома, и стисна гневно устни.

Тя нямаше нужда от убеждаване. Откакто Иван започна да тормози Тьома, за момичето стана първостепенна цел да даде урок на така наречения треньор за отношението към своя ученик. Тя се втурна към Иван като разярена фурия, използвайки целия си арсенал от хладни оръжия, но всеки път губеше. Изненадващо, но здравенякът наистина ѝ позволяваше да използва каквото си иска хладно оръжие, но въпреки това тя така и не можеше дори да одраска кожата му. Така беше и този път.

— Само ти остана — подкани го Иван.

— Извинете, но не мога, имам... — Алекс вдигна тениската, за да покаже рамото си. — Травма.

Здравенякът го погледна скептично.

— Къде?

Поглеждайки със закъснение мястото, където доскоро имаше огромна синина, той видя само кожа със здрав цвят.

„Проклетата регенерация“ — раздражено си помисли Алекс.

— Тук беше — обречено въздъхна той. — Добре, спарингът си е спаринг.

След като събу обувките си, той стъпи на матраците и застана срещу треньора.

— Започваме — кимна здравенякът към Даня да включи хронометъра.

Първите десет секунди минаха, както обикновено, в максимално дълбоко сатори. Алекс вече знаеше, че може да се движи почти наравно с Иван, но губеше по останалите параметри — в силата и здравината на защитното покритие от чи. Иван специално използваше срещу учениците точно техниките, които сега изучаваха, така че Алекс имаше представа с какво ще се сблъска по време на спаринга. Удивително, но в момента той можеше да усилва мускулите и да създава защитни покрития много по-бързо и по-добре, отколкото при дневната тренировка. Не само това, мускулите му откликваха по-добре на усилването, позволявайки му дори да посрещне с твърд блок няколко удара на здравеняка. Това, което помогна на Алекс, беше онова „зацепване“ за повърхността с помощта на чи, което беше използвал

по време на конфликта с Александър. По лицето на Иван беше невъзможно да се разбере какво мисли, но Алекс беше почти сигурен, че здравенякът е изненадан.

— Три минути! — възхитено възкликна Даня, когато Алекс напълно изчерпа всичките си сили, изпадна от сатори и моментално получи удар в гърдите, който го изпрати на дюшеците да си припомни как работят белите дробове. — Това е рекорд!

— Не е лошо за такъв слабак — почти го похвали Иван. — И между другото, като говорим за новини, аз също имам добри новини за вас. Познатият ви капитан Уваров ми се обади днес и помоли за помощ за залавянето на банда „рептилоиди“.

— Най-накрая! — зарадва се Алекс.

— Целия утрешен ден ще патрулирате в района около една банка. Капитанът ще ви вземе в десет сутринта.

— Но ние вече имаме планове за утре — възрази Алекс и разказа на тренъора и приятелите си за разговора със своя съученик и споразумението със „Сребърния дракон“.

— Не виждам проблем — спокойно обобщи Иван. — Ти и Дългуча ще отидете да се оправяте с „Белия дракон“, а Неудачника и Малката ще се заемат с „рептилоидите“.

— А защо аз?! — възмути се Машка. — Искам да отида с Льошка!

— Защото там ще трябва да се бяга много бързо, включително и по покривите — направи гримаса Иван. — А всички видяхме на видеото в мрежата как „бяга“ Дългуча. А и съдейки по полосата с препятствия, той едва ли изобщо ще успее да настигне някого.

Да обсъждаш нещо и още повече да се опитваш да спориш с Иван се оказа абсолютно невъзможна задача.

— По-добре си починете както трябва и се подгответе за утре — посъветва ги здравенякът. — А за да ви стимулира и още нещо освен желанието да оцелеете и духът на приятелското съперничество, двойката, която постигне най-добър резултат, през цялата следващата седмица ще тренира с Елена.

Изражението на лицето на Тьома в този момент беше толкова мотивирано, че Алекс неволно съжали „рептилоидите“. В името на такава победа паркуруистът нямаше да се спре пред нищо.

ГЛАВА 8

Късно вечерта Александър наистина се появи в спортния център, но този път без Костя. Вероятно младежът просто се срамуваше да дойде в клуб „Рижия дракон“, след като го напусна, затръшвайки силно вратата. Охраната не спря блондина, въпреки че никой не я беше предупредил за пристигането му. Изглежда познаваха по лице главния ученик на най-силния клуб в Русия и просто не смееха да застанат на пътя му.

— Не е лошо тук при вас — каза блондинът, когато спокойно влезе в залата за тренировки. — Скромно, но като че ли има всичко необходимо.

И четиримата „дракони“ прекъснаха тренировката с арматурата и тръгнаха да посрещнат Александър, но той не успя да направи дори няколко крачки, когато пред него се появи Иван.

— Не бива да влизаш в чужда зала, без да изразиш уважението си — студено каза той.

Александър очевидно искаше да отговори с някаква подигравка, но изведнъж почувства толкова силен натиск, че езикът му буквално залепна за небцето, а челюстта му се сви в спазъм. С огромно усилие той събра ръце в „бао куан ли“^[1] и леко се поклони.

— Изразявам своите почитания — изхриптя той.

— Така е по-добре — подсмихна се Иван и внимателно погледна блондина в очите. — Не забравяй, че тук си гост, хлапе. Това, че си ученик на сериозен клуб, не те прави безсмъртен.

Разбира се, всички ученици получиха огромно удоволствие от унижението на Александър, особено Алекс и Машка, успели да общуват с него повече от останалите.

Иван напусна залата, явно не възнамеряваше да участва в обсъждането на предстоящата „операция“ и оставяше всичко на милостта на учениците. Александър бързо дойде на себе си, оправи модния си тъмносин костюм и се престори, че нищо не се е случило.

— Тренировка с арматури — каза той, внимателно заобикаляйки лежащите на пода парчета желязо. — Колко по варварски мило.

— При вас по различен начин ли тренирате? — поинтересува се Даня.

— Разбира се, имаме специални симулатори — изсумтя блондинът. — Те показват нарастването на натиска, така че човек да се научи да контролира усилването на мускулите. Вие тук с това ли се опитвате да тренирате?

Машка се усмихна и прошепна на Алекс достатъчно силно, така че гостът със сигурност да я чуе:

— Аха, но не опитва да критикува методите на тренировки на Иван в негово присъствие.

— Така, нямам време да си бърбям с такива като вас — повиши глас Александър. — Затова бързо ще обясня какво ще се случи утре. И така, адресът беше изпратен на телефона на дебелия. Проверихме, там не може да има никакъв спортен център. Мисля, че ще те посрещнат там и ще те заведат някъде другаде.

— И веднага щом стигнат до местоназначението си, вие ще ги нападнете? — попита Машка.

— Кои ние? — попита Александър. — С това се занимавам единствено аз. Е, и Константин.

За миг в очите на момичето проблесна объркване, преди да си спомни, че Константин е техният Костя. За приятелите той не се асоциираше с пълното си име.

— И смяташ сам да се справиш с цялата триада? — удивено попита Даня.

Александър демонстративно тежко въздъхна.

— Аз съм повече от достатъчен за тази задача. Това не е цялата триада, а просто група бандити, въртящи малък бизнес. Там не може да има силни бойци, иначе не биха могли да останат незабелязани в Москва толкова дълго.

Алекс се намръщи.

— Все още не съм съвсем наясно какво ми предстои.

— Трябва да се престориш, че се заинтересован от техните „тренировки“ — поясни Александър. — Макар че ако ще те тъпчат с някакви препарати, по-добре се въздържи. В самия тренировъчен център намери твоя познат и разбери какво и как. Ако е още жив, разбира се.

Машка явно започна да се ядосва.

— Да не сте решили да го изпратите там за седмица? — възмутено попита тя. — Той не е Джеймс Бонд.

Алекс би искал да поспори, но и сам не чувстваше в себе си сили, а и най-важното — умения да играе шпионин. От друга страна, ако се подходи сериозно към този въпрос, неговият опит в самохипнозата спокойно би му помогнал да се представи за обикновен студент. Само трябваше да отдели малко време, за да формулира базовите настройки за самовнушението.

— Не се напрягайте така, става дума най-много за един ден — увери я блондинът. — Мисля, че ще ти вземат телефона. Не можем да рискуваме да ви следваме от прекалено близко разстояние, така че за всеки случай ти подготвих предавател — той подаде на Алекс пластмасов предмет с размерите на монета. — Невъзможно е да се открие с детектор за метал, както и да се засече сигнал, докато не е включен.

Блондинът демонстрира как се включва устройството и продължи:

— Щом се озовеш в техния така наречен тренировъчен лагер, веднага включи това нещо и ние ще те намерим. Двойното натискане на бутона ще стартира сигнал „SOS“, така ще разберем, че спешно се нуждаеш от помощ.

Машка погледна със съмнение малкото пластмасово кръгче.

— И това е целият ви план? А ако там има стоманени стени или цялото помещение е под земята и сигналят не минава?

— Тогава ще трябва да излезе навън, някъде, откъдето сигналят може да бъде изпратен — изсумтя блондинът. — Всъщност цялата тази работа вие искахте да я направите сами, а сега искаш от мен гаранции за неговата безопасност, сериозно?

По принцип Александър беше напълно прав и Алекс така или иначе щеше да отиде да се срещне с този китаец и да се опита да стигне до Рогов. И не само защото обеща на Настя да го спаси, но и просто... от необяснимо желание да провери себе си, да разбере доколко новите му умения и способности могат да помогнат в реално опасна ситуация. Кой каквото ще да мисли, но намирането на истинско изпитание в Москва не е толкова лесно. Разбира се, може да излезеш и да вземеш волейболната топка от играещите в най-близкото училище,

но това вече е следващото ниво. Отначало си струваше да потренира на китайската триада.

— Всичко е ясно — уверено каза Алекс. — Ами моето телосложение? Как ще направиш дебелак от мен, при това за една вечер?

Александър кимна одобрително.

— Това е правилният подход. Прецених, че ще трябва да качиш двадесет килограма — той подаде малка кутийка на Алекс: — Тук има четири капсули. Трябва да легнеш във вана с вода и на всеки половин час да приемаш по една капсула.

— И какво ще стане? — подозрително попита Машка.

Оставаше впечатлението, че момичето се тревожи за предстоящото мероприятие повече от самия Алекс. Възможно е да беше точно така, тъй като в момента Селин беше фокусиран върху размишления за използването на самохипноза. Все пак той прекара цяла година в изучаване на този въпрос и едва сега имаше съвсем реална възможност да се възползва напълно от своите разработки.

— Тялото му ще абсорбира водата като гъба, примерно по пет литра на капсула.

— Значи просто ще ме наводни? — уточни Алекс. — Това веднага ще си проличи по подутото лице. И колко дълго ще продължи този ефект?

— Не, няма просто да те наводни — направи гримаса блондинът. — Това е сложен препарат, който временно променя структурата на мускулите и тъканите. За една нощ процесът ще приключи и ще изглеждаш като истински пауърлифтър, който се тъпче основно с домашни кнедли.

Алекс неволно прокара ръка по корема си. Не че преследваше добър външен вид, но стегнатите му мускули бяха заслужен бонус за постоянните тренировки. Изобщо не искаше да ги губи.

— И колко дълго ще продължи този ефект? — предпазливо попита той. — И какви са страничните ефекти?

— Ще мине след няколко дни — увери го Александър. — Колкото до страничните ефекти — нищо критично, просто ще дойде момент, в който ще трябва да ходиш много... МНОГО често до тоалетната по малка нужда.

Даня, която слушаше разговора им, възхитено уточни:

— Алекс ще стане дебелак?! Това трябва да го видя!

— Детска градина — направи гримаса Александър. — Коефициентът ми на интелигентност намалява само от това, че съм около вас — той хвърли твърд поглед към Алекс. — Утре ще те вземем в един следобед. Дръж телефона на дебелия наблизно, в случай че китаецът реши да се обади.

Алекс се подсмихна, като си спомни как лишиха бедния Холин от телефона, но компенсираха загубата и дори доплатиха в повече. „Сребърният дракон“ харчеше пари с лекота, запушвайки устите на пострадалите от техните действия. На Машка подариха цяла кола. Изненадващо защо, вместо да заплашва Холин, Александър просто не му предложи няколкостотин хиляди за информацията?

— А ако все пак нещо с „бръмбара“ не се получи? — настоя Машка. — Какво ще стане тогава? Няма ли резервен план?

Александър подигравателно погледна момичето:

— Толкова ли се притесняваш за гаджето си?

— Защо веднага „гаджето“? — смути се момичето. — Ние просто...

— Да, да, това никой не го интересува — махна с ръка младежът и очите му изведнъж блеснаха хищно. Той погледна Алекс, после момичето, и добави: — Добре, има един начин... Вас, глупаци, нали са ви учили да усещате агресията, насочена към вас?

— Разбира се — изсумтя Машка.

— Отлично, тогава ще разберете какво имам предвид — кимна Александър, приближи плътно до момичето и впи устни в нейните.

От изненада Машка изобщо не успя да реагира. Алекс замръзна за момент, а след това се хвърли към Александър в опит да го откъсне от момичето.

Но блондинът меко отскочи настрана, избягвайки ръцете на Алекс. А след това улови във въздуха и ножа, хвърлен от Машка. Реакцията на момичето, както винаги, беше без коментар.

— Скапан перверзник — каза Машка, гнусливо бършейки устните си с ръка, и извади още един нож.

— Ще те убия — тихо изсъска Алекс и потъна максимално в сатори.

Блондинът протегна ръце пред себе си.

— Спокойно, не искам да те осакатя преждевременно — насмешливо каза той. — Вие сами поискахте резервен вариант. Просто си спомнете този момент, в случай че нещо се обърка и те загубим от поглед. Такава силна агресия ще усетя от доста голямо разстояние.

Тьома и Даня бавно застанаха от двете страни на блондина.

— Все пак предлагам да го набием — предложи Тьома.

— Съгласен съм — съгласи се Даня.

Преди да успеят да атакуват, Александър се хвърли към тях и нанесе само два удара, нокаутирайки и двамата. Даня опита да се отдръпне, явно беше усетил опасността, но скоростта на блондина беше прекалено висока, и баскетболистът просто не успя. Все пак те все още не владееха достатъчно сатори, за да преминат в това състояние мигновено. Засега с подобно умение можеше да се похвали само Алекс.

— Колко сте глупави — раздражено изсъска блондинът. — Предупредих ви, че спаринги със слабаци не ме интересуват.

Алекс с огромно усилие успя да се овладее. Отрезви го откровено подигравателното изражение на лицето на Александър, сякаш очаква нападение, и лекотата, с която нокаутира Тьома и Даня. Може би е имал някаква причина да предизвика бой? Или просто му харесва да дразни хората? А може би и двете? Изглежда за него те наистина не бяха сериозни противници, но да се предава просто така...

— Маш, остави ме да се справя с него — процеди през зъби Алекс.

Яростта започна да го залива като всепоглъщащ огън. По тялото му пробяга гореща вълна, но изведнъж Машка го хвана за ръката и уверено кимна:

— Направи го.

Ето защо Алекс обичаше Машка — тя винаги беше на една вълна с него. Без да осъзнава, момичето го спаси от евентуален срыв. Яростта остана, но стана някак студена и осъзната, а не огнена, като силата на дракона. Ако не беше Машка, вероятно той отново щеше да загуби контрол и не се знаеше как щеше да свърши всичко, основно за него самия. Той отлично помнеше предупреждението на духовете пазители за риска да изгори собствените си енергийни канали и затова твърдо реши да направи всичко, за да изтрие това високомерно изражение от

лицето на блондина, но единствено със собствените си сили. Нека не победи, но поне да накаже подобаващо блондина за действията му.

— Подвиг за момичето? — подигравателно се изсмя блондинът. — Какво пък, можеш да опиташ. Май трябва да те оставя да усетиш колко голяма е разликата между нас. Нападай.

Той направи подканващ жест, но Алекс се хвърли напред част от секундата преди това. Блондинът блокира първия удар толкова твърдо, че Алекс моментално загуби ръката си и със закъснение осъзна, че да се бие със стандартни методи е безполезно. В допълнение към сатори той започна да обгръща ръцете и краката си със защитен слой от вътрешна енергия и следващата среща с Александър мина много по-леко. Едва когато се канеше да отдръпне ръката си след удара, тя изведнъж залепна за предмишницата на блондина. Моментното объркване костваше на Алекс пропуснат удар в хълбока, от силата на който беше отхвърлен на два метра. Съдейки по острата болка отстрани, може дори да имаше пукнатото ребро.

— Вие просто сте научили няколко трика и сте се почувствали истински бойци — направи пренебрежителна гримаса Александър. — Това е глупаво.

Отблъсквайки се от пода, той преодоля с един скок разстоянието, което ги разделяше. Алекс се претърколи настрани и скочи на крака, но блондинът промени посоката на скока във въздуха и се оказа пред него. Отново размяна на удари, но този път атакуваше Александър. Всеки негов удар беше три пъти по-тежък от удара на обикновен човек, и Алекс спешно трябваше да усилва мускулите си, за да не получи излишни фрактури. Сякаш те можеха да бъдат „не излишни“.

Получаваше му се, но не особено добре. Всяко действие с вътрешна енергия му се удаваше трудно, макар самият той да знаеше, че този процес трябва да бъде напълно естествен, като дишането. Затрудняваше се да следва модела на битката, като същевременно не забравя да слага навреме външна обвивка от чи и да усилва нужните мускули. Освен това, след като размени само няколко удара с Александър, Селин започна да усеща, че силите му го напускат. Най-вероятно ставаше дума именно за онази икономия на енергия, за която говореше Иван. Разбира се, Алекс не можеше да контролира количеството на защитното покритие, още по-малко да го създава точно в момента на контакт с противника. Единственото, което все още

му позволяваше да остане на крака, беше скоростта. Изглежда тренировките с Иван и топките не бяха напразни и ускорението на възприятията се беше увеличило достатъчно, за да се движи наравно дори с Александър. Или, въпреки всичките приказки, блондинът все още се съдържаше?

Размяната на удари ставаше толкова бързо, че за тридесет секунди противниците успяха да се докоснат повече от четиридесет пъти. И при всяко докосване Алекс изразходваше вътрешна енергия, за да не се нарани. Това се оказа прекалено голямо натоварване и скоро той почувства, че неговата чи е почти напълно изчерпана. За съжаление, в живота никой не показваше скала на вътрешната енергия, като в някаква компютърна игра, така че не можеше да определи точно колко още ще издържи. Но знаеше със сигурност, че не му остава много време, затова започна трескаво да търси възможност да нанесе на блондина поне един удар и в резултат на това самият той пропусна удар и отново се претърколи по пода.

„По дяволите, забравих основните принципи на тай чи, айкидо и другите бойни изкуства — изведнъж осъзна той, когато бързо се изправи на крака. — Там, където бутат, ти дърпай, където дърпат, ти бутай. Използвай енергията на противника срещу самия него. Кой каза, че говорим само за физическа сила? Със сигурност по същия начин може да се пренасочи и чужда вътрешна енергия!“

Може би Тьома все пак беше прав и за да започне да работи с главата си, Алекс наистина трябваше да бъде набит. Така или иначе следващият сблъсък с Александър премина по различен сценарий. Той все пак пропусна удар в рамото, като умишлено се поддаде на прост финт, но този път успя да укрепи мястото на удара и не получи сериозни щети. А получената инерция Алекс използва, за да отвърне на удара, като най-накрая удари Александър в лицето. Но усещането беше като че е забил юмрук в стената — блондинът явно се защити с покритие от чи.

Алекс трябваше да е щастлив, но всъщност той се опитваше не само да използва инерцията, но и да почувства чи на противника в момента на удара, така че желаният резултат все още не беше постигнат. Въпреки това той беше сигурен, че е усетил нещо различно от самия удар и при подходяща концентрация би могъл да се възползва от чуждата енергия.

— Не е зле — изненадано отбеляза блондинът. Алекс не го нарани дотолкова, че да остави следа по лицето му, но ударът все пак беше достатъчно силен. — Но ми писна да играя подобни игрички.

Сега Алекс беше сигурен, че на практика не му отстъпва по скорост, и Александър само потвърди тази мисъл. Въпреки че „стана сериозен“, Алекс успяваше да реагира на движенията му. Боят продължи, но сега Алекс всячески се стараеше да пести енергия, поставяйки защитата възможно най-близо до момента на удара.

„Изглежда в боеве от такова ниво не е достатъчно само да нанесеш удар, трябва още да го направиш по такъв начин, че противникът да няма време или да не може да изгради защита — осъзна Алекс. — Или просто да бъде пробита, но точно сега това определено не е моят вариант.“

Ако на мястото на Александър беше някой по-слаб, Алекс щеше да има всички шансове за победа, но блондинът неслучайно беше главен ученик на топ клуб. Алекс дори не осъзна какво се случи, когато обикновения удар с крак, посрещнат със солиден блок, просто го събори на земята.

Този път той се надигна с огромно усилие.

— Успокой ли се? — насмешливо попита блондинът.

— Майната ти! — изръмжа Алекс и отново се втурна напред.

Всъщност той вече напълно беше изчерпал вътрешната си енергия и тази атака беше последният му шанс. Разбираше, че вече не е в състояние да създаде защитно поле от чи или да усилва мускулите и рискува да получи травма, но така или иначе нямаше намерение да се отказва. Нещо повече, последният удар го доближи още повече до разбирането на принципа на приемане на чуждо чи и пренасочването му.

Александър явно реши да приключи боя и веднага да нанесе решителен удар, достатъчно силен, за да нокаутира противника, но не и да го травмира. Алекс почувства, че в летящия към лицето му юмрук има мощен заряд от вътрешна енергия. Поемайки ръката с длан, той позволи на енергията да премине през ръката му, но после по някаква причина всичко се разви не по план. Той просто искаше да използва това чи, за да усилва собствения си отговорен удар, но още щом чуждата енергия влезе в тялото му, вълна от студ премина през мускулите му, а главата му сякаш се освободи от всички ненужни мисли и емоции.

Подобно усещане Алекс имаше, когато превключваше към психоматрицата на „зубрача“. Пълна концентрация, никакви излишни мисли. Именно в това състояние той можеше да чете и веднага да разбира всяка тема, независимо дали е история или висша математика. Ето и сега той съвсем отчетливо разбра какво точно трябва да направи по-нататък, за да накаже блондина за действията му. В главата му се появи подробна картина на битката, сякаш Алекс можеше да предскаже всяко действие на противника. Отблъсквайки блондина от себе си с леко движение, той безизразно каза:

— Ще ти счупя и двете ръце.

Александър искаше да отговори с насмешлива подигравка, но видя нещо в лицето на противника си, което не му позволяваше да го приеме твърде лекомислено.

Алекс веднага премина в нападение, като при това не създаваше никаква защитна обвивка от чи върху ръцете и краката си. Но при всеки контакт с Александър той започна уверено да черпи енергия от него. И правеше това толкова уверено, сякаш го е тренирал месеци наред.

Само за няколко мига той бе натрупал достатъчно чуждо чи, за да обгърне напълно ръцете си. Тогава, вместо да блокира удара на блондина, той с лекота хвана предмишницата му и увеличи натиска на собствената си енергия, за да пробие защитното чи на младежа и със звучно „хряс“ да счупи ръката му.

— Едната е готова — все така студено каза Алекс.

Александър лесно се справи с болката, отблъсна с крак Алекс от себе си и увеличи дистанцията. Цялата му арогантност беше изчезнала някъде, отстъпвайки място на напрегната съсредоточеност.

— Льошка, стига! — раздаде се викът на Машка. — Не приличаш на себе си!

Алекс дори не се обърна към нея.

— Още не съм свършил. Остава да счупя и другата ръка.

— Не се надценявай — озъби се дошлият на себе си блондин. — Още една крачка в моята посока и няма да си в състояние да отидеш на утрешната среща.

— Не ми и трябва да правя крачки — отвърна Алекс и кръстоса ръце пред себе си.

Цялата събрана в тях тъмна енергия се кондензира в едно място в пресечната точка на предмишниците, а после се изстреля в лицето на Александър. Разбира се, той успя да реагира и се извърна настрана, след което веднага приближи към останалия без енергия Алекс. Този път блондинът не защити юмруците си с чи, за да попречи на Алекс отново да я всмуче, и нанесе мощен удар в лицето с юмрук. В последния момент Алекс наклони глава и използва останалите му трошици енергия, за да укрепя своята чи. Раздаде се хрущене на счупени кости и Селин беше сигурен, че се е спукала китката на блондина, а не неговият череп. Ударът обаче беше толкова силен, че той моментално загуби съзнание.

Целият свят потъна в мрак.

---

[1] „Длан-юмрук“ (кит.) — жест за поздрав. ↑

ЧАСТ ВТОРА

МРАК В СЪРЦЕТО

Всеки от нас си има своя тъмна страна. И тук не става дума за фундаментално зло, а за скритите мисли, желания, действия. Нещо, за което не говорим и понякога дори не мислим. Но тъмнината живее някъде там в дълбините и понякога изригва навън в най-неочаквани моменти.

Запис в дневника на
Алекс Селин

ГЛАВА 1

И в следващия момент Алекс рязко отвори очи и се отлепи от пода.

— Още не сме приключили!

— Извинявай, пич, но отдавна вече всичко приключихте — през смях каза Даня.

Оглеждайки се, Алекс осъзна, че седи на пода в залата, а Александър отдавна го няма.

— Той си тръгна преди двадесетина минути — каза му Машка и го погали успокоително по бузата.

— Нараних ли го? — попита Алекс с надежда.

— Нарани го, нарани го — усмихна се момичето.

— Дали го нарани? — попита Даня. — Ти му счупи и двете ръце! Изглеждаше много страшно: очите ти изведнъж почерняха, а гласът ти прозвуча не като човешки, а като компютърен, абсолютно без емоции! И също така хвърли... даркбол в него.

— Това по аналогия с файърбол ли? — каза Тьома. — Не е зле.

Разбира се, Алекс помнеше какво се случи. За разлика от пристъпа на ярост, свързан с огнената енергия на дракона, тук той напълно осъзнаваше и контролираше своите мисли и действия. Но от друга страна, всичките му емоции бяха отстъпили на заден план, а в него се настани такъв студ, сякаш току-що е изпъзлял от ледена дупка. И цялото му същество беше устремено към една конкретна цел — да накаже изрода, дръзнал да целуне Машка.

— Кога успя да научиш такива трикове? — нетърпеливо попита Даня.

— Никога — честно отвърна Селин. — Усвоих ги в движение. Много странно усещане, сякаш мозъкът анализира много варианти и избира най-оптималния практически без твоето участие...

— А ще можеш ли да го направиш отново? — с интерес попита Тьома.

— Не съм сигурен. А и може да бъде опасно — намръщи се Алекс. — Мисля, че това е някак свързано с втория ми дух пазител,

така че ще трябва да поговоря с него, преди да опитам отново.

Осъзнавайки изведнъж, че конфликтът с Александър може да сложи край на тяхното сътрудничество, Алекс напрегнато попита:

— А какво стана с Александър след това?

— Той толкова се ядоса, че едва не те уби — свивайки злобно устни, процеди Машка. — За щастие навреме си спомни, че все още има нужда от теб, и се въздържа. А после в залата неочаквано се появи Елена, такъв натиск лъхаше от нея, че блондинчето веднага падна на колене и започна да се извинява.

Алекс, намръщен, предпазливо докосна стомаха си. Ребрата като че ли бяха цели.

— Ех, жалко, че не видях това.

— Да, заслужаваше си да направим снимка и да я качим в мрежата — отмъстително изсумтя Машка. Тя продължаваше да гали Алекс по бузата, а след това нежно го придърпа към себе си и го целуна по устните. — Това е от момичето за теб — за подвига.

Тьома и Даня зяпнаха от изненада.

— Уау! Какво става!

— Е, това беше, настъпи краят на света, най-накрая започнаха да се срещат! — с някаква бащинска усмивка каза Тьома.

— О, стига! — изобщо не се смути Машка. — Няма нужда да се пришпорват събитията. Това е просто целувка.

Алекс кимна малко вяло в знак на съгласие:

— Да, просто приятелска целувка.

И веднага получи лек шамар по тила.

— Или все пак не е приятелска? — лукаво присви очи той.

— Ох, това беше! — махна с ръка момичето. — Просто реших да те прегърна, докато все още мога. Сега ще надебелееш и ще станеш съвсем необхватен.

Алекс въздъхна.

— Смяташ ли, че това е още актуално?

— Разбира се — успокои го Тьома. — Ако оставим настрана емоциите, резервният план на русокосия не беше чак толкова лош... — виждайки изражението на Алекс, той припряно добави: — Но той все пак си позволи твърде много и заслужено си го получи. Само бих искал да те посъветвам след този епизод да бъдеш по-внимателен с

него. Младежът вероятно е обиден, че толкова много пъти го унижават: и Иван, и ти, и Елена...

— Да, след такава вечер високомерният изрод може да се нуждае от помощта на психолог — изкиска се Машка.

След като с помощта на шеги свалиха малко напрежението, те се върнаха към сериозни теми и подробно обсъдиха последния бой. Алекс сподели своите усещания и заключения с приятелите си като единствения, който се е бил с няколко силни бойци от Рейтинга и може да сравни техните сили и умения. Излизаше, че победеният от него в първия официален двубой „рептилоид“ изобщо не знае как да използва вътрешна енергия. Да, той беше силен и як, но такова чувство на натиск при всеки удар, както от Александър, изобщо нямаше. Всички способности на „рептилоидите“ най-вероятно имаха само физическа основа. „Котките“ също не демонстрираха и една десета от уменията на Александър, което означаваше, че за тези няколко дни „драконите“ са успели напълно да ги надраснат. Алекс не се ласкаеше, знаейки много добре, че приятелите му по никакъв начин не му отстъпват като цяло, изоставаха само в овладяването на сатори. Те също можеха да прилагат защитни покрития от чи и да усилват мускулите, оставаше само непрекъснато да практикуват, усъвършенствайки тези умения. Но начинът, по който Алекс поглъща енергията на някой друг и я трансформира в тъмнина, беше нещо фундаментално ново.

После Машка накара Алекс да отиде в кабинета на специалист от „Небесната сфера“, да мине за всеки случай общ преглед. Изненадващо, Назим, така се казваше лекарят, изглежда притежаваше супер способност — да се изтрива от паметта на хората веднага щом се извърнат от него. Дори самото присъствие на нисичкия слаб мъж с азиатски черти практически не се усещаше. Прегледът не отне и пет минути, след което Назим увери Алекс, че е в перфектно състояние, като му препоръча единствено порядъчно да хапне и да поспи, като каза, че с тяхното ниво на подготовка храната и сънят са най-доброто лекарство.

Иван и Елена, сякаш нищо не се е случило, седяха в трапезарията и пиеха кафе, когато момчетата дружно нахлуха вътре.

— Е, деца, наиграхте ли се с приятелчето си? — саркастично попита Иван.

— Той определено не ни е приятел — гнусливо се намръщи Машка.

— Има различни приятелства — отбеляза Елена. — Виктор и главата на „Сребърния дракон“ също са имали трудни отношения, но винаги са се притичвали един друг на помощ. Така че можете да се смятате за законни наследници на завещанието на Виктор.

— Те са били приятели? — шокира се Данил. — Защо тогава той отвлече Машка и ни шантажира, принуждавайки ни да се бием със Стас?

— Хора като тях мислят различно от обикновените хора — отговори Иван. — Може да има много причини и цели, свързани с неговите действия. Освен това, както каза Лена, приятелството им е било много странно.

— Или може би Сергей го е направил просто от любопитство, без конкретна цел — добави Елена. — Решил е да ви сблъска със стар познат и да види какво ще се случи. В Рейтинга половината хора имат много специфични възгледи за живота, а една трета са направо с болни мозъци.

За съжаление, момчетата не успяха да измъкнат повече информация от двойката за миналото на Сенсеич и главата на „Сребърния дракон“. За обгърналата ръцете на Алекс тъмнина братът и сестрата също не можаха да кажат нищо.

— Всички сили, свързани с духовете пазители, са тайна, известна само на техните носители — обясни Елена. — Както и специалните умения, тренирани от отделните клубове. Ето защо ние ви учим само на класическите техники за работа с вътрешна енергия. За всичко останало ще трябва да говорите с Виктор, когато дойде в съзнание, или да ви помогнат духовете пазители.

— Аха, ще дочакаш помощ от тях, как не — раздражено изръмжа Тьома.

Вече ставаше късно, а на Алекс все още му предстоеше да прекара два часа във ваната, затова той вечеря набързо и веднага се отправи на сеанс „водна терапия“. Вярно, че първо все пак показва капсулите на Елена и уточни съществуват ли изобщо такива лекарства и дали главният ученик на „Сребърния дракон“ не иска просто да го отрови? Но Елена потвърди съществуването на подобни чудеса на

медицината и дори небрежно успя да определи, че капсулите от Александър определено не са отровни.

— А ако все пак нещо се случи с теб, аз ще го убия — увери го жената дали на шега, дали напълно сериозно.

— Това е много успокояващо — леко нервно се усмихна Алекс. — Но трябваше да му се каже преди да ми даде капсулите. Тогава шансовете да не бъда отровен щяха да са по-големи.

Шегата настрана, но Алекс беше сигурен, че никой няма да го отрови. Нямахше смисъл. Те не бяха чак такива врагове, а освен това арогантният младеж едва ли щеше да падне толкова ниско.

— Ако нещо се случи с Льошка, аз самата ще убия този изрод — заплашително каза Машка и очите ѝ блеснаха гневно. Според нея счупените ръце не бяха достатъчно наказание за действията на Александър и сега блондинът беше вписан в списъка ѝ с пожизнени лични врагове. Всъщност към момента в този списък имаше само един човек.

— Не се ласкай, малката — поклати глава Иван. — Блондинчето е по-силно от четиримата ви, взети заедно. Твоят бойфренд успя да му счупи ръцете само защото онзи по начало не прие битката на сериозно, просто искаше да тества нивото ви. И имайте предвид, че Алекс все пак загуби боя.

— Подценяването на врага е голяма грешка — важно кимна Даня.

— Хм, той всъщност във вас дори противници не видя — изсумтя здравенякът. — Алекс нямаше никакъв шанс за победа без неочакваното и, трябва да призная, много успешно използване на взетата назаем сила на неговия дух пазител. И дори тогава той изпадна в безсъзнание само от един удар.

— Но счупените ръце... — опита се да възрази Алекс.

— За него това изобщо не е пречка — махна с ръка Иван. — И подобна контузия при боец от неговото ниво ще заздравее напълно само за час и половина.

— А пък аз се чудя, ти изобщо помисли ли какво ще облечеш утре? — неочаквано попита Тьома, решавайки да смени темата. — Плюс двадесет килограма. Няма да се побереш в нито един от панталоните си.

— Ще му подберем нещо от дрехите на Иван — предложи Елена. — Едва ли ще му стоят добре, но поне ще може да отиде до най-близкия магазин. Наблизо има дрехи втора употреба, най-добре е да купите всичко оттам.

Честно казано, Елена изобщо не приличаше на човек, който купува дрехи от магазин втора употреба. Дори домашната пижама в нейния случай изглеждаше като купена в най-скъпия щанд на ЦУМ. От друга страна, ако наистина е била професионален убиец, би трябвало да подбира незабележими и семпли дрехи, за да се слива с тълпата.

— Ще ти намерим нещо утре сутринта — обеща му Машка и го побутна в гърба: — Хайде, не се туткай и върви да дебелееш вече.

Десет минути по-късно Алекс лежеше във ваната и изпи първата капсула. Предстояха му още два часа да не прави нищо, така че реши да се свърже с Рон-Тиан и да го помоли за помощ. Изненадващо, но той се отзова на призива веднага.

— Идиот — подхвърли вместо поздрав драконът, прочитайки веднага от мислите на Алекс какво прави, лежейки във ваната. — Не използвай подобни лекарства, без предварително да се консултираш с нас! Те могат да влязат в конфликт с това, което пиеш, за да прочистиш тялото си.

— Могат? — предпазливо попита Алекс. — Но не са?

— Този път имаш късмет — изсумтя драконът. — Но за в бъдеще никога не поемай такъв риск. Нас можеш да ни считаш за твои диетолози.

„Добър прогрес. Доскоро дори отказвах да говоря с мен, а сега и диетолози“ — помисли си Алекс с насмешка.

— А какво друго да правим, като си такъв бездарен носител — издиша малко огън драконът. — Налага се да те наглеждаме. Добре, какво искаш сега?

— Драконът на моя учител. Искам да го попиташ какво ми е направил преди две години...

Алекс не разбираше как духовете пазители разделят информацията в главата му на вече известна и такава, която трябва да бъде озвучена. Решавайки да експериментира с предаването на информация към духа пазител, той прогони от ума си всичко, което се случи по време на сеанса с регресия с тигъра.

— Аха, разбрах — каза драконът. — А името на рижия дракон?

— Мисля, че е Гаар — неуверено отвърна Алекс.

— Гаар? Дори и да исках, не бих могъл — веднага отговори Рон-Тиан. — Ние принадлежим към различни, така да се каже, социални класи. Представи си, все едно на теб да ти кажат да отидеш при президента на Америка, за да си говорите с него за живота.

— Толкова голяма ли е разликата? — попита Алекс.

— Разбира се! — увери го драконът. — Ние имаме ясно очертана класова йерархия, с която е просто невъзможно да се борим. Както, между другото, и с политиката на отношенията между храмовете. Дори и да исках, не бих могъл да си сътруднича с проскубаната котка.

— Но ти и Бяко Тен някак си успяхте да намерите общ език — отбеляза младежът. — А доколкото разбирам, храмовете ви очевидно не са в добри отношения.

— Само извън нашия свят — видимо не много охотно обясни драконът. — В нашия свят дори не бихме посмели да си говорим. Същото е и с дракона от кралското семейство: ако се срещнем във вашия свят, можем да говорим, но у дома не съм му равен. И, между другото, дори тук силно се съмнявам, че ще отговори на въпросите ти.

„Е, да, ако драконът избира носителя по някои общи характеристики, то Гаар също ще обича да нагнетява тайнственост по подобие на Сенсеич. От него определено няма да получа нормални отговори“ — раздразнено си помисли Алекс.

— Други въпроси имаш ли? — нетърпеливо попита драконът.

— Имам два, но основния, вероятно, не трябва да задавам на теб.

— За тъмната енергия ли? — уточни драконът.

— Именно.

— Да, това явно е нещо от уменията на проскубаната котка. Дори е странно, че още не се е появил, ако аз бях на неговото място, щях да ти дам да се разбереш за източване на енергия без разрешение. Кое то всъщност и направих навремето.

Алекс погледна със съмнение дракона.

— Мислиш, че се е случило същото, както при теб? Обърнал съм се към неговата енергия?

— Най-вероятно, но не мога да кажа със сигурност — драконът издуха тънка струйка дим от носа си. — Ако наистина знаех как работят способностите на тигъра, щях отдавна да съм го убил.

Думите на дракона изобщо не смутиха Алекс. Съдейки по поведението на духовете пазители, те се биеха повече формално, отколкото сериозно. Може би това се дължеше именно на политиката на клановете, която може да не се следва извън техния свят. Но ако бяха естествени врагове, то при среща там биха могли да се бият до смърт.

— И вторият въпрос — каза Алекс, като реши да не си пълни главата с излишни мисли. — Днес имах бой и много бързо се изчерпах, нямах достатъчно запаси от вътрешна енергия. Как мога да ги увелича?

— Максимално често прокарвай вътрешната енергия по цялото тяло — веднага отговори драконът. — По-често се раздавай докрай в тренировките. Не до изтощение, а до лека слабост. И преди сериозна битка, медитирай и уплътни в дан тиан максимални запаси от чи.

— Значи мога предварително да се запаса с повече енергия?

— Точно това казах — раздразнено отвърна Рон-Тиан. — Вярно, увеличаването на запасите чи ще бъде незначително, но в боя всяка капка сила е важна. Какво друго?

Алекс досади на дракона още малко, опитвайки се да намери отговори на въпроси, свързани с последния бой. Как да накараш ръката на противника да залепне за теб, което Александър направи с него днес? Как да се научи по-добре да икономисва енергия? И драконът дори го посъветва да практикува няколко упражнения, което беше доста неочаквано.

Когато драконът вече се канеше да изчезне, Алекс изведнъж си спомни, че в предстоящото мероприятие способността да предусеща опасност ще му бъде много полезна. За съжаление, тя беше тясно свързана с психоматрицата на „зубрача“ и използването ѝ заплашваше с откат и вътрешни наранявания от огнената енергия на дракона.

— Научи се да контролираш този процес — препоръча драконът. — Вече знаеш как да управляваш вътрешната си енергия, така че не си позволявай да я изтегляш от мен.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи — въздъхна Алекс.

— Тренирай — изсумтя драконът. — Нямам нищо против, стига да не се увлечеш прекалено. Главното е навреме да спреш изтичането

на моята енергия. Като цяло сега този процес е по-опасен за теб, отколкото за мен.

— А можеш ли все пак да ми помогнеш? — попита Алекс.

— Е, ставаш доста нахален! — възмути се Рон-Тиан. — Аз не съм птица и ти не си моето пиленце, та да ти сдъвквам всичко и да ти го слагам в устата. Оправяй се сам. Мога само да ти напомня, че двамата с теб сме свързани чрез татуировката на ръката ти, вече си се научил да усещаш тази връзка и да се обръщаш към мен чрез нея. Продължи да я изучаваш.

В резултат на дългия разговор с духа пазител, два часа по-късно Алекс се надигна от ваната не само по-дебел, но и малко по-мъдър. Огледалото отразяваше мъж, в когото той самия едва се разпознаваше: подуте бузи и очи, подуто тяло и пръсти-наденички.

— Леле! — неволно се изтръгна от него.

Макар Александър да каза, че до сутринта структурата на тялото ще се подобри, сега той изглеждаше като истински мях с вода.

В стаята на леглото вече го чакаха грижливо донесените от Елена дрехи и, разбира се, те се оказаха твърде големи за него. А пет минути по-късно в стаята нахлуха цялата тройца приятели, за да видят резултата от магическите хапчета.

— Откачено! — възхитено възкликна Даня.

Приближавайки до Алекс, той го сръга в хълбока, след това хвана подутите му пръсти и го щипна по бузата.

— Много натурално.

— Разбира се, че е натурално — намръщи се Алекс. — Това не е грим.

Машка приближи и се опита да го прегърне.

— Толкова си необятен и мек — с усилие сдържайки смеха си, каза тя. — Като голяма възглавница.

— По-скоро като воден матрак — въздъхна Алекс.

Дори гласът му беше станал по-глух, а да се движи му беше съвсем странно.

— Чудя се колко ще се промениш до сутринта — с любопитство каза Тьома. — Блондинът уверяваше, че тялото би трябвало да се адаптира към новата маса.

Честно казано, Алекс беше малко ужасен до каква степен се е променило тялото му. Той някак не се беше замислял до какво може да

доведе рязкото увеличаване на теглото с двадесет килограма. Дори да ходи му беше трудно, да не говорим за някаква физическа активност. Вярно, на следващия ден, както и Александър беше предупредил, телосложението му ще се промени значително.

Алекс обикновено полагаше усилия да стане сутрин, но в този ден се събуди още преди будилника и веднага хукна към огледалото, за да оцени настъпилите промени. Тялото му беше станало по-набито, сякаш мускулите бяха попили цялата вода. Сега той вече не приличаше на мях с вода, а се беше превърнал в здрав месест тежкоатлет. Това не е ли магия? И възникваше въпросът — защо такива лекарства не се използват в медицината? Във всеки случай поне Алекс никога не беше чувал за подобно нещо. От друга страна, как биха били сертифицирани такива капсули? От какво се състоят, дори да се мисли е страшно.

Решавайки да не тормози главата си с излишни мисли, Алекс бързо се изми и седна в средата на стаята, потъвайки в медитация. Преди всичко искаше да извика Бяко Тен, за да поговорят за странната черна енергия. Уви, на всички опити да се свърже с него духът пазител отговаряше с тотално игнориране. Или още спеше, или просто беше зает с нещо по-важно.

„Е, добре — изобщо не се разстрои Алекс. — Грях е да се оплаквам, те и така помагат доста добре. А засега ще се опитам да се справя сам.“

Той вече беше мислил над това преди да заспи и можеше да предположи, че странното състояние на студена откъснатост е свързано с изтеглянето на чужда вътрешна енергия. В същото време имаше немалка вероятност иницирането на процеса да е в пряка зависимост от това, че самият той в онзи момент беше напълно опустошен. Може би, ако имаше повече свободно време тази сутрин, би си струвало да направи няколко експеримента, но сега беше по-важно да свикне с новата си физика и да реши как да настрои вътрешното си състояние преди операцията. Какво може да му помогне да приспи бдителността на китайците? При условие, че не може напълно да се върне към психоматрицата на „зубрача“, защото тогава отново ще започне да черпи огнена енергия от дракона. От друга страна, само в това състояние той можеше предварително да почувства опасност, а това умение в подобна ситуация беше по-

актуално от всякога. Можеше да го спаси ако не от изстрели, то поне от самия факт на приближаващо нападение.

„В най-краен случай мога за кратко да вляза в психоматрицата на «зубрача» — помисли си Алекс. — Но бих искал да се науча на предвиждане без подобни патерици. Само да знаех с какво точно от целия набор от методи на самовнушение е свързана появата на толкова силно предвиждане.“

Преди да започне да изучава този въпрос, той, по съвета на дракона, се опита да усети по-добре връзката с духа пазител чрез татуировката. Съвсем логично, че именно чрез тази връзка към него се предаваше енергията на дракона. Нямахше да е лошо принудително да прекъсне този процес и да разреши проблема веднъж завинаги, но за начало трябваше поне да го почувства. И именно краткосрочните преходи към психоматрицата на „зубрача“ помогнаха на Алекс да се справи с тази задача. Той дори успя да определи, че енергията на дракона далеч не веднага започва да тече през татуировката. Оказа се, че разполага с неголям запас от време, позволяващо му да използва уменията за предвиждане без последствия. Само три минути, но и това не беше малко!

Увлечен от изследователския процес, той дори не разбра веднага, че вече са минали няколко часа. Излизайки от медитация, той погледна часовника и се ужаси — беше девет сутринта!

„Машка и Тьома всеки момент ще тръгнат на лов за «рептилоиди»!“ — спомни си той.

Да, и на самия него му беше време да се подготвя за пристигането на Александър, а дори още не си беше купил нови дрехи. За щастие, веднага щом изскочи от стаята, той намери до вратата пакет с неща, грижливо купени от Елена, и бележка: „Реших да не прекъсвам тренировката ти и подбрах дрехи по мой вкус“.

Е, вкусът на „бойната икономка“ се оказа по-добър от този на самия Алекс. Затова дебелакът започна да изглежда дори по-добре, отколкото в нормалното си състояние. След като се преоблече, Селин побърза към трапезарията, където вече се бяха събрали останалите ученици.

— Привет, пухчо! — през смях го поздрави Тьома.

Машка се ограничи с кимване, явно не беше в най-добро настроение. Алекс дори замръзна за миг, без да знае дали да се

приблѳжи и да я прегърне, или, напротив, да не я докосва изобщо.

Даня дотича и го потупа по корема:

— Трудѳв мазол!

— Боен — с усмивка отвърна Алекс. — Може би, ако не друго, поне от удари ще предпази.

— О, на теб това определено ще ти е полезно след вчера — съгласи се паркуристът с усмивка. — Кой знае какво ще му хрумне на Александър, когато се озовете на достатъчно разстояние от нашия клуб.

Разбира се, Тъома беше абсолютно прав, самият Алекс си го беше помислил. Доколко му беше ядосан блондинът след сблъсъка? Въпреки че всъщност само той и Машка имаха право да се ядосват.

— Нека само да опита — мрачно каза момичето. — Ще му откъсна топките.

Тогава Алекс разбра защо момичето е в лошо настроение. Машка просто се страхуваше за него!

— Ще се справим — увери я Алекс, приблѳжи и сложи ръка на рамото ѳ.

— Постарайте се — малко се отпусна момичето и леко се усмихна. — В противен случай аз самата ще ви сритам.

Машка и Тъома тръгнаха петнадесет минути по-късно с полицейски мерцедес. Алекс дори не знаеше, че има подобни превозни средства в държавните служби.

Иван ги напътстваше почти като баща:

— Ако някой от вас се върне с травма, ще получи наказателни точки, а като допълнително наказание ще забраня на нашия лекар да ви лекува. „Рептилоидите“ за вас сега изобщо не са противници.

— И бъдете по-внимателни — помоли ги Алекс и, като не можа да се сдържи, прегърна Машка и я целуна по бузата.

— Не се тревожи, пухчо, с нас ще има тълпа полицаи — напомни му момичето. — Но виж ти не рискувай излишно. Ако ситуацията стане твърде опасна, просто бягайте.

— Ами да, аз сега съм такъв бегач — ухили се в отговор Алекс. — Спокойно, ще се справим някак.

След като ги изпрати, Алекс побърза към основната зала, за да потренира малко и да свикне с променените тегло и обем на тялото. За начало той изпълни няколко серии тай чи, след което мина през

полосата с препятствия. Изненадващо, но дори центърът на тежестта му се беше изместил леко, така че акробатичните номера се получаваха не много добре и на няколко пъти той дори се приземи лошо, като едва не изкълчи крака си.

— Сега от нас двамата аз съм най-добрият паркурист — подразни го Даня, който през цялото това време му оказваше морална подкрепа.

Алекс му отговори с не особено приличен жест.

— Пробвай сам да качиш двадесет килограма за една нощ и после да скочиш салто!

— Сякаш си нямам друга работа. И не говоря само за натрупване на маса, но и за салта — отказа баскетболистът.

„Драконите“ дойдоха за Алекс малко преди един следобед и Александър отново беше в спортната си кола, явно не предназначена за пасажери. Даня и Алекс излязоха да ги посрещнат, придружени от Елена и Иван.

— Леле, колко много си качил! — избухна в смях Костя веднага щом видя Алекс. — Дебеланко.

Алекс напълно го игнорира, гледайки с интерес Александър:

— Е, привет.

— А ти си доста здрав — каза Александър вместо поздрав. — Бях сигурен, че съм ти счупил няколко ребра.

— Предлагам просто да се ръкуваме в знак на помирение и да забравим за този инцидент — не можа да устои Алекс. — Ако, разбира се, ръката ти вече е зараснала.

Александър криво се усмихна в отговор.

— Такива дребни наранявания дори не си струва да се споменават.

— Децата са толкова сладки, когато се ежат като възрастни — с умиление каза Елена на брат си, а след това се обърна към Александър със съвсем различен тон: — Имай предвид, че ако нещо се случи с нашите ученици, ще питам теб.

— Аз не съм бавачка — направи гримаса Александър, старайки се да не гледа Елена в очите.

— Разбира се, че не си — съгласи се жената. — Но ако разбере, че дори косвено си се опитал да им навредиш, ще дойда за теб.

И тук Алекс съжали, че точно в този момент е решил да тества Александър с помощта на своето придвиждане. Въпреки че убийственото намерение да беше насочено директно към блондина, Алекс също беше засегнат. Само с невероятно усилие той успя да запази спокойно изражение на лицето и да не падне, когато краката му се подкосиха от слабост.

Александър от своя страна пое основния удар и беше принуден да се облегне на колата си, за да се задържи на крака.

— Дори не съм си го помислял — увери той жената с леко треперещ глас.

В този момент Алекс почувства чувството на опасност, излъчвано от Александър. Но не това, което е преди нападение, а малко по-размито. Сякаш блондинът не възнамерява да го нарани точно сега, но в най-близко време.

„Той определено ще се опита да ме прецака — отчетливо разбра Селин. — Но ще видим кой кого.“

ИНТЕРЛЮДИЯ 2

Елена седеше в трапезарията, пиеше кафе и прелистваше тетрадка, изписана със смесица от китайски йероглифи и някаква съвсем незнайна писменост.

— Наистина ли няма да ходиш никъде? — попита я Иван, като се паркира на стола срещу нея.

— Не — без да вдига глава, отвърна жената.

— И как се вписва това с факта, че наскоро ми каза да бъда по-мек с тях? — озадачено попита едрият мъж. — Изпращането на едните да се справят с триадата, а другите — да тичат по покривите след престъпници явно ще е по-опасно.

Елена затвори тетрадката и я хвърли на масата.

— Така е, но има подозрения, че Виктор от самото начало е планирал за учениците си екстремни тренировки на границата между живота и смъртта. Без това те просто не могат да се развият.

— Това си беше ясно още когато ни повика за помощ — ухили се Иван.

— Шегите са си шегите, но Виктор умишлено е оказвал натиск върху психиката на момчетата и непрекъснато ги е държал на ръба. Вярвал е, че това е единственият начин да отключи пълния им потенциал и, честно казано, започвам да го вярвам.

— Защо така изведнъж?

— Снощи гледах как Алекс се бие с този блондин. Уменията му започнаха да нарастват значително по-бързо, отколкото на тренировките. И не забравяй, че той все пак успя да счупи ръцете на главния ученик на клуб от върха на Рейтинга.

Иван изсумтя пренебрежително.

— Просто имаше късмет.

— Съгласна съм — Елена кимна към тетрадката на масата. — Но в офиса на Виктор намерих старите бележки на Каролина, там има малко информация за методите, които са разработили за подготовка на бойци.

— И той просто така е оставил тази информация? — Иван беше изненадан.

— Първо, не просто така, а в сейф, и второ, Виктор просто не може да унищожи тази тетрадка.

— В нейна памет — разбиращо кимна здравенякът.

— Точно така — съгласи се Елена. — Не, аз от самото начало знаех за подхода му към тренировките на момчетата, просто не разбирах степента на екстремност. Според Виктор и Каролина момчетата трябва постоянно да бъдат поставяни в положение, в което животът им виси на косъм, а психиката им трябва да се разтърсва по всякакъв начин. Именно въз основа на тази концепция доскоро не им беше казвано нищо за Рейтинга и по никакъв начин не бяха подготвяни за ситуации, в които животът им ще бъде в реална опасност.

— Разпознавам отгласи от това, което се случваше в нашия „адски котел“.

Иван и Елена не познаваха толкова добре Каролина, но бяха чували много за нейната работа в тренировъчния лагер. Момичето пристигна с третата и последна вълна от ученици, когато братът и сестрата на практика вече можеха да се считат за завършили. Каролина бързо се превърна от обект за изследване в един от изследователите, на тази основа те с Виктор се сблизиха. След това всеки тръгна по своя си път: Елена и Иван продължиха да си сътрудничат с военните, а Виктор се заинтересува от бойните изкуства, увеличайки в тази тема и Каролина. След това той отиде в Китай, в Храма на дракона, където добави към теоретичните изчисления тайните методи на монасите и секретите на китайската медицина. Но Елена и Иван не видяха подробности от работата му, а само резултатите от нея — учениците от клуб „Рижия дракон“.

— И си решила напълно да се довериш на тази безумна методика? — скептично уточни Иван.

— Е, не напълно — направи гримаса Елена. — Нямам намерение умишлено да им създавам проблеми. Но ако се забъркат в нещо, нека се оправят сами. В края на краищата ние не сме им бавачки.

— Сигурна ли си, че не трябва да ги подсигуририм? — продължи да упорства Иван.

Отстрани здравенякът винаги се държеше и изглеждаше като безчувствен човек, неспособен на съчувствие, но явно се тревожеше за

момчетата много повече от сестра си.

— Това е просто руска триада — изсумтя жената. — Ти самият трябва да си наясно, че там не може да има силни бойци, те просто нямат какво да правят тук. Освен това с тях е този русокосия Александър, ненапразно той е главният ученик на „Сребърния дракон“.

Здравенякът кимна.

— Добре, а ловът на „рептилоидите“?

— Второстепенен клуб — гнусливо каза жената. — Какво има да говорим? Освен това те работят с полицията, момчетата там са опитни.

Точно тогава телефоните на Елена и Иван звъннаха едновременно.

— А, ето ги и тях, между другото — напрегна се Иван. Щом чу звука на телефона, той отчетливо усети, че новините определено няма да са добри.

Братът и сестрата отговориха на обажданията.

— Мария, как мина всичко? — попита Елена.

— Простреляха Тьома! — раздаде се нервният глас на момичето. — Пое целия откос от автомата! Имаше просто море от кръв. Полицията вече извика линейка, а аз се обадох в „Небесната сфера“, но се страхувам, че може да не дойдат навреме!

— Неудачника, а ти защо се обаждаш? — недоволно попита Иван, докато надаваше ухо към крясъците в слушалката на Елена.

— Загубихме Алекс — с изненадващо спокоен глас събщи Даня. — „Бръмбарът“ не работи, телефонът също. Ние просто стоим в полето и не знаем накъде да тръгнем.

— А Александър?

— Той беше... убит. Тук сме само аз и Костя.

— Прекрасно — изсумтя Иван, чувствайки дори известно облекчение, и погледна изразително сестра си: — Е, справиха ли се с проблемите? Гордееш ли се с нашите ученици?

ГЛАВА 2

Смирнов с огромни усилия отвори очи и веднага ги затвори, почувствал прорязваща болка от яркото слънце. Изстена, но веднага ужасено млъкна — главата му едва не се пръсна от толкова гръмкия звук.

„Как се оказах у дома? — много бавно формулира той мисъл. — И защо съм в такова състояние?“

След като изгуби десет минути, за да стане от леглото и да се добере до кухнята, той изпи на екс три чаши вода и най-накрая се почувства като човек.

— Събуди се — констатира строг женски глас.

Обръщайки се, Игор срещна погледа на майка си — слаба елегантна жена, която дори вкъщи предпочиташе да носи рокли, а не по-удобни дрехи като леки панталони или, боже опази, анцуг. Валерия Семьоновна работеше като учител на средните класове в елитно училище и професията ѝ оказваше доста сериозен отпечатък на общуването със сина ѝ.

— Ти вкъщи ли си? — успя само да измърмори Смирнов в отговор, като бързо сведе очи към пода.

— Първо, днес имам почивен ден, и второ, вече е четири часа следобед — студено произнесе жената. — А ти какво ще кажеш за свое оправдание?

Игор се опита да събере мислите си.

— Имаше... рожден ден? — неуверено предположи той.

— Мислиш ли, че това е достатъчна причина да се напиеш така? — вдигна вежди Валерия Семьоновна.

„Засега не мисля нищо — с усилие формулира за себе си Игор. — Прекалено много боли.“

— Добре, на масата има ибупрофен. Изпий две хапчета и се върни в стаята, за да не виждам навъсеното ти лице. А най-добре поспи още, докато не дойдеш на себе си.

Игор послушно изпи хапчетата, мислено благодари на майка си, взе цяла гарафа вода и се върна в стаята. А когато му стана малко по-

леко, той се опита да събере мислите си и да си спомни събитията от вчера. И така, Алекс го остави сам, а страховитият звероподобен треньор го изпрати да тренира с тълпа мъже в тъмнозелени спортни униформи. Въпреки че не, освен мъжете имаше и момичета, но Игор не ги забеляза веднага, тъй като женските фигури в широки панталони изглеждаха почти същите като мъжките. Може би някои от представителките на нежния пол се оказаха дори по-силни от половината мъже. И, разбира се, пълничкият младеж с румено, по детски пухкаво лице в такава среда изглеждаше като извънземен елемент.

— Ти от кои си? — веднага приближи към него слаб, но много жилив младеж на около двацет и пет.

— „Кои“? — неразбиращо повтори Игор.

— Съдейки по външния вид, някой от учените? — предположи друг мъж. Висок почти два метра, с гъста черна брада и огромни ръчища. От него лъхаше някаква спокойна и сякаш добра сила. Игор си помисли, че вероятно така са изглеждали руските богатири от приказките.

— Икономист — предпазливо отговори Игор, осъзнавайки, че въпреки неговото не много, или по-скоро „много не“ атлетично телосложение, го приемаха за свой.

— А, разбирам — потупа го по рамото жиливият. — Може би е единственият младеж в целия отдел, останалите — старци и лелки. И е нямало голям избор кого да изпратят.

Смирнов само разпери ръце в отговор. Не умееше да лъже, затова беше по-лесно да премълчи.

— Аз съм от отдел „К“ — каза огромният брадатко. — Казвам се Бурий^[1]. Това е Олег, а още и онази сладурана с късата прическа е с нас. Танюха. Те и двамата са от ФСБ.

Игор се обърна и видя широкоплещесто момиче, което го гледаше с любопитство. Изглеждаше не по-слаба от жиливия Олег, а може би и малко по-мощна. Със заоблени като топки рамене, стегнати коремни мускули и татуировка от някаква келтска лигатура, спускаща се надолу по корема.

„Отдел «К»? — изненадано си помисли Смирнов. — Това е отделът, разследващ ИТ престъпления. Но този здравеняк не прилича на програмист.“

— Не се шашкай — прегърна го през раменете момичето, което го накара да трепне от изненада. — Ние ще ти помогнем, ако има нужда. А ако някой те тормози, веднага викай Бурий.

— А защо Бурий? — успя само да попита дебелакът.

— Фамилия — лаконично отговори брадатият.

— Ами да, а мечешката му външност няма абсолютно нищо общо с това — намигна Олег.

Докато Игор се запознаваше с тази необичайна компания, дойде техен ред за полосата с препятствия. Смирнов беше видял с каква лекота я преминаха Алекс и приятелите му, и военните доста им отстъпваха. Те често падаха под дюдюканията на другарите си, изпускаха се от катерушките с различни форми и дебелина, плъзгаха се от подвижните платформи. Но дори преминаването на най-слабия от тях изглеждаше много по-добре, отколкото самият Игор би могъл да го направи.

— Главното е да не бързаш — посъветва го Олег. — Гледай, сега бавно ще премина препятствията по най-простия начин, а ти просто се опитай да повториш движенията ми.

По-лесно е да се каже, отколкото да се направи. Смирнов без проблем запомни преминаването на полосата, но да го повтори се оказа твърде сложно. Но той честно се стараше, доколкото можеше. Предел на усилията на дебелака стана преминаването на една катерушка и две нестабилни платформи. И това бяха точно две препятствия повече, отколкото първоначално очакваше.

— Не е зле за първи път — похвали го Бурий.

Самият здравеняк със своя ръст и мускули преодоля катерушките само с няколко движения, а платформите прескачаше през една. И, разбира се, без никакви проблеми премина цялата полоса.

Смирнов реши да не се позори повече, вярвайки, че и така вече е постигнал най-добрия си резултат, а силите си трябва да запази за основната тренировка. И се оказа прав, защото Тьома реши да посвети това занимание на борбата, в която дебелакът нямаше абсолютно никакъв опит. Вярно, той и в бойните изкуства като цяло не можеше да се похвали с кой знае какви умения, но поне за ударите знаеше някои неща. Но как да се държи при борба и особено в партер, изобщо нямаше представа. В същото време цялата група бързо се раздели на двойки и започна да практикува техниките, показвани от Тьома.

Смирнов остана да стои с изгубен вид, без да знае къде да се дене, но неочаквано на помощ му се притече Олег.

— Нека ти обясня какво се изисква от теб — предложи той.

И колкото и да е странно, скоро Игор се включи в процеса. Вярно, оказа се, че в борбата рязкост се изисква дори повече, отколкото в ударите, макар отстрани винаги да му се беше струвало, че това е бавен спорт. А с рязкостта той винаги беше имал проблеми.

— Не бързай — отново го посъветва Олег. — Ударна техника може да се развие доста добре, като блъскаш боксова круша и практикуваш бой със сянка. В борбата цялата работа е единствено с партньор. Затова трябва да се научиш да усещаш движенията на противника, неговия център на тежестта и поне малко да разбираш от анатомия.

Това, което показваше светлокосият приятел на Алекс, явно беше предназначено за напреднали бойци, затова специално за Игор Олег показваше значително опростени версии и му даваше самите основи.

— Извинявай, че те откъсвам от тренировката — виновно каза Игор. — Мога просто да гледам, за да не те разсейвам, това явно изобщо не е моето ниво.

— О, не се притеснявай — махна с ръка младежът. — За мен е лесно. Всички в някакъв момент сме били начинаещи.

Честно казано, Смирнов изобщо не очакваше подобно отношение от хора от този тип. Всъщност всички изглеждаха доста агресивни, сякаш постоянно са почти на ръба. Подобно на хищници, те бяха готови във всеки един момент да скочат и да предизвикат конфликт, но в същото време лично към него се отнасяха изненадващо добродушно. И ставаше дума не само за тези тримата, с които той успя да се запознае, но и за останалите мъже и жени. Въпреки че, може би, те, подобно на хищниците в дивата природа — просто не чувстваха в него съперник и затова не проявяваха никаква агресия.

След известно време мястото на Олег зае Бурий, за да даде възможност на приятеля си да тренира сериозно, а след това — Татяна. С нея Смирнов изобщо не знаеше къде да си държи ръцете, за да не се хване случайно за някои интересни части от тялото.

— Не се притеснявай — ехидно се усмихна момичето. — Сега просто отработваме движенията, ние сме партньори.

Зачервена от тренировката, тя изглеждаше много сладка, което още по-силно смути младежа.

Впрочем, дори и да искаше да хване това момиче за някаква част от тялото, нямаше да успее. Таня го мятеше по матраците като тесто за празничен пай.

Като цяло за Игор тренировката премина доста интересно, но беше наистина тежко. Дотолкова, че накрая той едва можеше да движи краката си. И като капак ме беше леко срамно, че тримата му нови познати са загубили половината си време да се занимават с него.

След тренировката Игор метна суичъра на раменете си, канейки се да отиде в съблекалнята, но Олег неочаквано го спря:

— Съдейки по суичъра, играеш на „Дота“^[2]?

Разбира се, един от героите на любимата му игра, червенокожият орк Акс, се кипреше върху дрехата на Смирнов.

Игор изненадано се втренчи в полицая:

— Играя, разбира се. И какво?

— Какъв ти е индивидуалният рейтинг?

— Шест хиляди и сто — отвърна Смирнов с известна доза гордост, още по-удивен от това колко навътре е полицаят в темата.

Олег сръга Таня с лакът:

— Чу ли?

— Не е чудо — направи пренебрежителна гримаса момичето. — Но е по-добре от нищо.

Игор дори се обиди от подобно отношение. За да постигне толкова висок рейтинг, той беше загубил стотици часове и милиони нервни клетки.

— Вие пък какво ли разбирате от това!

— Седем и триста — надменно вирна нос момичето.

— Шест и осемстотин — козирува Олег.

— Осем и малко — избоботи отгоре Бурий.

— Колко?! — повтори Игор. — Шегуваш ли се?! Това е ниво „про“! Можеш да заработиш добри пари от това!

Бурий сви рамене.

— Аз си работвам. Спечелих няколко международни турнира.

— Но защо тогава работиш в полицията? — искрено се изненада Смирнов.

— Да не мислиш, че хората отиват там заради парите? — засмя се Олег.

Смутен и криейки поглед по някаква причина, Игор промърмори под носа си:

— Е, имаше истории за златни тоалетни... подкупи...

— Мислиш, че всеки, който отива в полицията, има толкова ясен бизнес план в главата си? — изобщо не се обиди Бурий. — Ще се изненадаш колко много идеалисти работят при нас. Въпреки че, разбира се, има достатъчно идиоти, които стават ченгета просто защото изпитите не са много трудни и защото ще могат да тормозят хората безнаказано.

Честно казано, досега целият досег на Игор с полицията се ограничаваше до паспортната служба, така че той имаше представа за тях само от статии и видеоклипове в мрежата. А там хубавите неща бяха много малко.

— Добре, сега не говорим за това — намеси се Таня. — Тази вечер имаме мач, а един от играчите е дежурен. Какво ще кажеш малко да ни помогнеш?

Смирнов шокирано се взираше в тримата полицаи. Неговият свят се рушеше пред очите му: служители на органите, състезатели и свирепи бойци в свободното си време играят на „Дота“ на професионално ниво. Какво, по дяволите, става?!

— Дори не знам дали ще съм подходящ за вас с моето ниво — смутено измърмори Игор.

— Ами да проверим, да отидем в компютърния клуб след тренировката и да изиграем няколко пробни игри — намигна Татяна. Въпреки донякъде мъжкия маниер и внушителната физика, тя се усмихваше наистина сладко.

Разбира се, Смирнов по никакъв начин не можеше да откаже подобно предложение. Затова, след като си взеха душ и се преоблякоха, те се качиха в колата на Бурий — огромен „Ленд Ровър“, между другото, и отидоха в компютърния клуб. Бурий се обади на петия член на отбора на високоговорител и го помоли да дойде да потренира с тях, като за пореден път назова Смирнов човек от икономическия отдел.

— Извинявам се, ако съм ви подвел — реши да признае Игор. — Но аз не работя в полицията.

— Сякаш не знаем — подсмихна се Таня. — Ти си прекалено млад и скромен, за да работиш в полицията. При нас няма такива. Между другото, как изобщо попадна в тренировъчния център?

— Мой съученик води тренировки тук — неохотно обясни Смирнов. — Заедно учим икономика.

— Един от тези мутанти? — попита Бурий. — Учи в обикновен институт?

— Уау — коментира Олег. — Те малко ме плашат, честно казано.

— Малко? — повтори Таня. — Младежи на по двадесет и една вече са се превърнали в истински машини за убийства.

— И момиче — напомни Олег.

— Аз все се надявам, че тя не е толкова зле — прояви неочаквана женска солидарност Таня. — Въпреки че днес преди тренировката я видях как хвърли тухла във въздуха и я разби на малки парченца с гол юмрук. Това дори с чук или брадва не може да се направи.

— Е, те са майстори — сви рамене Бурий.

— Майстори на тази възраст? — изсумтя момичето. — Да не са започнали да тренират още в утробата? Разбирам да е тукашният охранител, по него се вижда, че е бил в горещи точки, а и ръцете му са такива, че вместо оръжие може да използва витло от хеликоптер. Но тези хлапета? Не може да се довериш на тийнейджъри с такава сила.

Олег леко бутна Таня отстрани:

— Но ти самата не си много по-голяма от тях.

— Но и нямам такава сила — възрази момичето.

— А би ли искала? — разбиращо попита Бурий.

— Разбира се! — с неочаквана злоба отговори Таня, стискайки юмруци. — С такива способности толкова много добри неща могат да се направят! Толкова гадини има да се хванат и вкарат на топло.

— Ох, добре — махна с ръка Олег. — Това вече сто пъти сме го обсъждали. Нашите и така постепенно започват да ги привличат. Ти сама каза, че са още тийнейджъри. Имат си собствен живот и със сигурност не дължат нищо на никого.

— Голямата сила означава голяма отговорност — намръщено измърмори момичето.

— Предлагаш им да облекат червено-сини униформи и да излязат по улиците, за да ловят престъпници? — насмешливо попита Бурий. — Нашите първи ще ги застрелят.

От доста емоционалния разговор на тримата Игор разбра, че в редиците на униформените отдавна циркулират истории за хора, демонстриращи невероятни физически способности. Някои дори се сблъскали с тях, но никой нямаше точна информация. И едва наскоро в няколко отдела на силовите ведомства събрали най-добрите бойци и ги изпратили за допълнително обучение в тренировъчния център на „Рижия дракон“. И тук те за първи път се сблъскали с високомерни тийнейджъри, способни да се справят с всеки командос. Като опитни хора, които сериозно се занимават с бойни изкуства, тези тримата веднага бяха забелязали разликата в уменията, скоростта и силата между обикновените хора и тези четиримата. Оставаше им само да гадаят какви умения притежават техните учители.

В компютърния клуб към тях се присъедини още един човек, който наистина изглеждаше като професионален геймър. Мършав, леко прегърбен и изглеждащ най-много на петнадесет години. По-късно разбра, че това е по-малкият брат на Бурий, Тимур, и дори неговият рейтинг беше значително по-висок от този на Смирнов. Те изиграха няколко тренировъчни игри, опознавайки силните и слабите си страни, а след това дойде време и за турнира. Той се провеждаше във формат „две от три“, така че би трябвало да отнеме поне три часа.

Изненадващо, но Игор успя да издържи и двете игри. Изплашен от толкова високия рейтинг на съотборниците си, той буквално правеше и невъзможното, за да оцелее. Дебелакът не се притегли, но беше сигурен, че е свалил поне пет килограма за два часа игра.

— Браво на теб — удари го по рамото Бурий след края на играта.
— Ух.

Игор само като по чудо не проби монитора с глава.

— По-полека, здравеняко! — ухилено подхвърли брат му.

— Извинявай — смути се едрият мъж. — Просто вече не вярвах, че ще преминем в следващия кръг.

— Да, имахме късмет, че толкова навреме срещнахме Игор в залата — съгласи се Таня с него. — Ще бъдеш ли наш резервен играч?

— С удоволствие! — зарадва се Смирнов.

Той за първи път участваше в официален турнир и получи просто невероятно удоволствие. Още няколко от тези игри и ще бъде минус двадесет килограма, чудесен начин за отслабване.

— Предлагам да отидем да отпразнуваме победата! — въодушевено предложи Бурий. — Наблизо има страхотен бар.

Олег след края на мача седеше на телефона с напрегнато лице и след репликата на големия мъж поклати отрицателно глава.

— Не, утре имаме важно мероприятие, така че ще трябва да празнувате без нас. Трябва поне малко да поспим преди работа.

— Мероприятие? — повтори Таня.

— Радвай се, Тан. Утре сутринта ние и двама мутанти ще ходим да ловим зеленооки.

Момичето се намръщи.

— А няма ли да се справим и без тях?

— Реши най-сетне — засмя се Бурий. — Те трябва ли да помагат на полицията или не.

— Утре ще видим — след кратка пауза отвърна момичето. — Каква полза ще има от тях.

„Какви претенции има към Алекс и другите? — озадачено си помисли Игор. — Длъжни ли са да помагат или не? Ох, тази женска логика.“

— Така че се прибираме вкъщи — заключи Олег. — Хайде да празнуваме победата следващия път.

— Вървете, разбира се — добродушно се усмихна Бурий. — Ние с Игор ще си починем добре и само двамата.

Смирнов никога не си беше падал по бирата, а по-силни напитки изобщо избягваше, така че баровете не бяха негова тема. Но не можеше да откаже на Бурий.

— И аз ще пия бира — предизвикателно заяви братът на Бурий.

— Не си дорасъл още — отсече Бурий. — Освен това обещах на мама, че ще се върнеш преди дванайсет. Така че вземи такси и се прибирай.

Всички заедно напуснаха компютърния клуб, но се случи така, че Игор пръв излезе от вратата.

— О, вижте, гнидите излизат от клуба — разнесе се висок глас с лек акцент. — Ей, дебелия, я ела насам.

В близост до компютърния клуб, сякаш специално чакащи неговите клиенти, стояха трима брадати младежи, жители на една от бившите съветски републики. В нормални времена Смирнов щеше

вече да се облива в студена пот от страх, но сега след него от клуба се появи Олег, а след това и Бурий.

— О, някой тук ни вика — ухили се Бурий, запретвайки ръкави. — Веднага идвам, само не си тръгвайте.

Разбира се, когато видяха двуметровия мъж, тежащ сто и тридесет килограма, кльощавите брадати момчета буквално се разтвориха във въздуха.

— И най-неприятното е, че сега ще се отдалечат на няколко пресечки отук и ще докопат някой друг — раздражено каза Таня.

— За съжаление, практиката за превантивни арести на хулигани у нас все още не е въведена — засмя се Олег. — Но разрешат ли я, аз пръв ще изляза на лов.

Сбогувайки се с Олег, с все още намръщената Татяна и Тимур, Игор и Бурий наистина отидоха в бара. Смирнов би предпочел просто да хапне пица, но не можеше да откаже на Бурий. А и, ако се замисли, кога друг път ще има възможност, просто така, по мъжки, като по филмите, да седне в такъв бар? За Игор този ден беше невероятен от самото начало до края и беше просто страхотно да го завърши в бар с халба безвкусна победна бира. Освен това впоследствие Игор неочаквано за себе си разбра, че добрата бира е много различна от това, което е опитвал преди. Има вкусни видове, от които се оказа, че може да изпие наистина много. А на следващата сутрин за първи път в живота си той разбра какво е истински махмурлук.

---

[1] бурый (рус.) — на руски това е цвят „мечешко кафяво“. — Б.пр. ↑

[2] DotA (англ.) — изключително популярна фен-карта за компютърната игра „WarCraft III“, използвана е на доста международни турнири. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

За Тьома и Машка пристигна бял мерцедес със сини полицейски ивици и мигаща лампа. Те щяха да се чувстват малко неудобно в подобна ситуация, ако колата не караше старият им познайник — татуираният капитан Уваров. А за Машка, наред с всичко друго, той се явяваше и ученик, така че младежите веднага се отпуснаха, настанаха се удобно на задната седалка и дадоха воля на любопитството.

— И така, къде отиваме и защо? — нетърпеливо попита Машка, докато се отдалечаваха от паркинга на тренировъчния център. — И какво би трябвало да е нашето участие във всичко това?

Капитанът се усмихна с разбиране.

— Същност всичко е много просто. От камерите успяхме да определим къде приблизително е мястото, където се крият зеленооките.

— Доколко приблизително? — веднага улови същността на проблема Тьома.

— Това е доста голям комплекс на територията на бивш завод. Кафенета, магазинчета, салони за красота. Знаем със сигурност, че престъпниците се крият някъде там. Въпросът е да намерим къде точно и да ги арестуваме.

— И какъв е планът? Напълно да обградите това място?

Уваров се намръщи.

— Нямаме толкова много хора, а и разрешение за толкова мащабна операция може да чакаме със седмици. Дотогава престъпниците отдавна ще са изчезнали.

— И тук се включваме ние — кимна с разбиране Машка. — Между другото, важен въпрос: ще ни дадат ли оръжие?

— Какво оръжие?! — едва не се прекръсти капитанът. — Максималното, което ви е позволено да правите, е да извършите граждански арест. За предпочитане — без телесни повреди.

— Жалко — разочаровано въздъхна момичето. — По всички точки. А знае ли се нещо за външността на тези, които търсим?

— Имаме фотороботи на двама зеленооки. Но сами разбирате, че по тях не може еднозначно да се идентифицира човек. А вие, случайно, не можете ли да усещате, ами — махна с ръка капитанът, — такива като вас?

— Мислите, че сме някакви „шотландски бойци“ от киното, които усещат приближаването на други безсмъртни? — с насмешка попита Тъома.

— Не знам. Всичко е възможно — сви рамене капитанът.

— Не и на нашето ниво — неохотно отвърна Машка. За нея беше неприятно да признава собствените си слабости във всяка, дори такава тайнствена и в по-голямата си част непонятна сфера. — Може би Сен... Виктор, Иван или Елена имат подобни умения, но ние все още сме далеч от тях. Има малка вероятност Дания да може да помогне, но днес той е зает... с други неща. Ех, той трябваше да дойде за тази работа.

Татуираният мъж се усмихна успокояващо.

— Вашият треньор ме увери, че вие двамата ще сте повече от достатъчни, за да откриете и неутрализирате зеленооките.

Машка и Тъома изненадано се спогледаха. Чак такава вяра в техните сили не очакваха от Иван. Да, може и да пробват да проснат „рептилоидите“ с лице надолу на пода, но как да ги намерят?

— Разбира се, няма да сте сами — продължи Уваров. — Няколко от оперативните работници, които идват при вас на тренировки, също ще ги търсят. Сега отиваме да се срещнем с тях.

— Те поне ще носят ли оръжие? — без много надежда попита Машка.

— Разбира се. Но то може да се използва само в най-краен случай.

Междувременно колата спря до невзрачен паркинг в сянката на моста. Сякаш се срещаха не с полицейски служители, а с бандити от деветдесетте. Няколко черни джипа, намръщени мъже с атлетични фигури в тъмни дрехи — едва ли приличаха на служители на закона. Лицата на всички събрани бяха добре познати на младежите от тренировките, но сега всички изглеждаха необичайно сериозни и дори гневни. Разбира се, всички те се представиха и се ръкуваха с тях, но явно не изпитаха особена радост от пристигането им.

— Е, всички са тук — бодро каза Уваров, излизайки от колата. — Вече познавате Тьома и Мария, те са изцяло на ваше разположение.

Машка веднага се намръщи, не ѝ харесваше, че участват в това мероприятие като придатък. Но реши да не спори, защото все още не беше много запозната с всички тези полицейски порядки.

Тьома шеговито поздрави:

— Да служи и защитавам.

Късо подстригана брюнетка пристъпи напред.

— Вие сигурен ли сте, че те изобщо ще са нужни там?

— Хей! — възмутено реагира Машка.

— Какво? — саркастично попита брюнетката. — Сега демонстративно ще ме набиеш, както направи с онова хлапе на първата тренировка ли?

Машка се смути, но не дотолкова, че да премълчи.

— Както показва практиката, в общуването с любители на битките е най-добре веднага да покажеш кого си струва да слушат — процеди през стиснати устни тя. — Но подобна демонстрация не на всички действа от първия път. Може би наистина си струва да повтора?

— Така, така, спокойно, момичета — с покровителствена усмивка каза Уваров. — Запазете силите си до срещата с крадците.

— С убийците — поправи го един от оперативните работници. — Те вече не са просто крадци, в последната банка убиха един охранител.

— Добре — съгласи се капитанът. — Още една причина да работим заедно. И, изпреварвайки вашите въпроси, те определено не притежават никакви мистични способности. Затова ще търсим убийците по старомодния начин, а младежите ще помогнат за залавянето им.

— Човек може да си помисли, че без тях няма да се справим — недоволно се намръщи Таня.

Плешивият мъж сложи утешително ръка на рамото ѝ.

— Тан, стига.

— Може да продължите споровете си по пътя — предложи им капитанът. — Разрешавам. Само без никакъв физически контакт. Олег, води.

Не такъв прием очакваха „драконите“ — те искрено вярваха, че правят услуга на полицията. Още повече, че в залата отношенията им с оперативните работници бяха доста приятелски.

Тьома и Машка се натовариха в един от четирите джипа, разбира се, заедно с агресивното момиче и още двама полицаи.

— Имайте предвид, че това не е игра — след дълги минути на напрегнато мълчание каза брюнетката. — Дори и да можете да се погрижите за себе си, наоколо ще има беззащитни хора. Помислете първо за тях.

— Естествено — с леко раздражение отвърна Машка.

Разговорът някак си не потръгна, затова останалата част от пътя прекараха в мълчание. На входа към територията на завода колите се разделиха. Джипът с младежите спря на малък паркинг зад едно от заведенията.

— Да си разменим телефонните номера. Видите ли нещо подозрително, веднага ни се обадете или ни пишете — студено каза Татяна, когато слязоха от колата. — Не предприемайте нищо сами. Олег ще е с вас и ще бъде главен.

— Супер — вдигна нагоре и двата палеца Машка, без дори да се опитва да скрие раздражението си. — Отличен план. Тогава да тръгваме?

— Изчакайте — Олег отвори багажника и им подаде два стегнато навити вързопа. — Това нещо се нарича „Комфорт“, на практика не ограничава движенията.

Разгъвайки единия, Тьома озадачено попита:

— Бронежилетка? Сериозно?

— Сложете си ги, така ще ни е по-спокойно — навъсено кимна брюнетката.

— Благодаря, няма нужда — лекомислено отказа паркуристът.

Плешивият хвана Тьома за рамото:

— Аз отговарям за вас и без жилетки няма да ви пусна никъде.

Паркуристът внимателно го погледна.

— Вие идвате да тренирате при нас, нали?

— Да — неохотно потвърди Олег.

— Тогава би трябвало да разбирате, че жилетките само ще ни пречат.

Брюнетката скептично и с частица злоба изсумтя:

— Нещо не видях да тренирате избягване на куршуми. Или го правите вечер?

Всъщност принципно тя беше права. Въпреки че все още не бяха стигнали конкретно до противопоставяне на огнестрелно оръжие, вечерното време беше посветено на точно такива нестандартни тренировки.

— Нали сте наясно, че това не са играчки? — присъедини се към тях още един полицаи. — Престъпниците със сигурност са въоръжени.

— Аз с удоволствия ще я облека — лесно се съгласи Машка. — Чела съм за тях. Бронежилетката със скрито носене тежи по-малко от два килограма! — тя блъсна с юмрук Тьома в ребрата: — Ей, хайде да не се надуваме, изобщо не ти подхожда. Винаги си бил предпазлив човек.

Тьома замислено замълча за миг.

— Добре — кимна накрая той. — Ще облека това нещо и да тръгваме.

Наистина, жилетките почти не се забелязваха под дрехите, но Тьома все пак се чувстваше леко некомфортно. Самият той не разбираше защо изобщо започва да спори с полицаите, въпреки че обикновено първи се застъпваше за предпазливи решения. Може би постоянният тормоз на Иван все пак го беше засегнал и сега искаше да докаже на всички около него, а най-важното — на самия себе си, че не е неудачник?

Скоро „драконите“ в компанията на гологлавия полицаи вече крачеха по доста оживена улица, пълна с най-различни кафенета. Олег се оказа доста добродушен и весел човек, така че само след десет минути общуване Машка успя да зададе въпроса, който я интересува:

— Олег, защо към нас има толкова странно отношение? Ние дойдохме да помогнем.

Плешивият полицаи леко виновно се почеса по тила.

— Е, колегите просто смятат, че не им трябва вашата помощ.

— Но вие досега не сте успели да хванете „рептилоидите“ — напомни Тьома. — А с нас ще бъде много по-лесно да се направи.

— От наша гледна точка така само ще признаем некомпетентността си — изсумтя Олег. — На кой би му харесало? Освен това вие сте просто студенти и не знаете нищо за залавянето на

престъпници. За вас това е развлечение, а за нас — сериозна работа, за която са ни подготвяли с години.

— Ние също сме напълно сериозни — не се съгласи Тьома.

— Каза човекът, който отказа да сложи бронезилетка — напомни гологлавият полицаи. — Всъщност няма значение какво мислим всички ние. Ако наистина с помощта на вашите умения успеете да хванете тези момчета, повече никой от нас няма да ви погледне накриво.

— Справедливо — признаха „драконите“.

Въпреки че денят беше делничен, имаше доста хора, които се разхождаха из територията на завода. Освен това тук имаше какво да се прави: спортни и баскетболни площадки, кафенета, магазинчета. Няколко сгради бяха изцяло дадени за офиси, още две бяха преустроени на плувен басейн и танцови студиа.

— Все едно търсим игла в купа сено — отбеляза Машка след около час обикаляне.

— Аха, дори фотороботът на „иглата“ е нарисуван трагично — съгласи се Олег. — Това наричаме работа: да обикаляш, да търсиш, да разпитваш. Да чакаш. Между другото, може би вие знаете нещо за тези „рептилоиди“? Няма ли във вашата мистична общност някакви вътрешни информационни ресурси?

— Не знаем много. Бойци, които имат духовна връзка с влечуги — след като размисли малко, отговори Тьома. — Всякакви. В кой точно клуб са тези момчета, нямаме представа. Аз опитах да потърся информация във форумите на Рейтинга, но не намерих нищо смислено.

— А от какво да се притесняваме също ли не знаем?

— Някои могат да плюят киселина — неуверено отговори паркуруистът. — Остри нокти, твърда кожа. Не е ясно дали във физически план, или става дума за умения за управление на чи.

— И какво, сред... вас има мутанти? — смаяно попита Олег.

— Честно казано, видяхме няколко чудовища — призна Машка. — Нямам идея как са успели да се променят толкова. Но по логика истински силните бойци няма нужда да се занимават с обикновени банкови обири, така че „рептилоидите“ едва ли са толкова силни. Малко по-бързи, малко по-силни и може би много по-пъргави от нормалните хора. Но определено не са супермени или чудовища.

Тьома спря и внимателно погледна към сградата с офисите:

— Това е най-голямата сграда на цялата територия. Ако бях на тяхно място, щях да се скрия някъде тук, за да имам повече пътища за бягство.

— Но там има твърде много различни офиси — отбеляза Машка.

— Слушай, имам идея — изведнъж щракна с пръсти Тьома. — Много майстори по бойни изкуства могат да почувстват агресия, насочена лично към тях. Така че може би трябва да се опитаме да примамим „рептилоидите“, а не да се опитваме да ги търсим?

— Мислиш, че ще е достатъчно да погледнеш снимката и да излъчиш максимална омраза? — скептично попита момичето.

— Ами да, защо не?

— Съмнително. Освен това, ако са толкова добри, че могат да почувстват агресия, то отдавна щяха да са избягали оттук, усещайки приближаването на полицията. Из завода обикалят десетина души, които определено не им желаят доброто.

Олег ги погледна неразбиращо, но не попита нищо.

— Между другото, може би точно затова досега още не са ги хванали — съгласи се паркуристът след кратък размисъл. — Но тогава това, че дойдохме тук, изобщо няма смисъл. Затова мисля, че си струва да опитаме.

— Ако можете да ги примамите, тогава ще е по-добре да се обадя за помощ — предложи Олег.

— Стоп, стоп! — бързо каза Тьома. — Това е само теория. Никога не сме правили подобно нещо преди и може да отнеме много време. И ако не се получи, не искам да изглеждам като идиот.

— А и едва ли „рептилоидите“ ще излязат на нашия призив, ако ги чака цяла тълпа — добави Машка. — Просто бъди готов да се обадиш за помощ, ако се наложи.

След кратко умуване „драконите“ решиха за място на експеримента да изберат покрива на най-голямата сграда. По логика „рептилоидите“ би трябвало да се крият някъде недалеч от там. Олег се настани на парапета отстрани, а Тьома и Машка застанаха в самия център на покрива и озадачено се спогледаха.

— Идеята е добра. Остава само да измислим как точно да я приложим — изрази общите им мисли Машка.

— Мисля, че трябва да е подобно на желанието за убийство, което ни демонстрира Елена. Просто трябва да се насочи към

конкретен човек.

Младежите извадиха фотороботите и известно време ги гледаха.

— Знаеш ли, това изглежда като любовно заклинание от снимка — внезапно се изкиска Машка. — Идиотско е.

— А какви други варианти имаме? — сви рамене Тьома. — Да обикаляме тук цял ден и в крайна сметка да не открием никого? Полицаяте и така ни гледат като безполезни фукльовци. Не знам за теб, но на мен изобщо не ми харесва.

— Вбесяващо е — съгласи се Машка. — Тогава да опитаме. Но първо ми дай пет минути, ще се посъветвам с моята драконка. Може би тя ще ме посъветва нещо.

Тьома неволно се намръщи. Неговият дух пазител все още оставаше извън зоната на достъп, като игнорираше всичките му опити да се свърже с него. Докато Машка седеше в поза лотос, провеждайки консултация в астрала, самият Тьома се опита да подхрани татуировката си с енергия чи, но отново не получи отговор.

— Безполезно — раздражено измърмори той.

Отначало, когато научи, че негов дух пазител ще е дракон с кралска кръв, Тьома много се зарадва. Учениците от клуб „Рижия дракон“ бяха напълно невежи за социалната структура на духовния свят, но „краницата на драконите госпожа Ал-Машкал“ звучеше много яко. Жалко само, че в действителност тази коронована особа се оказва прекалено високомерна, за да общува с някакъв си „носител“.

След няколко минути Машка се върна в реалния свят.

— Е, моята Лота Чжу каза, че по принцип това е възможно, но определено не можем да го научим за пет минути, защото дори още не знаем как да освободим така нареченото яки — желание за убиване. И още трябва лично да познаваш човека, а не просто да гледаш снимката му. Това вече е някъде на границата на фантастиката.

— Жалко — въздъхна Тьома. — Тогава идеите ми свършиха.

И изведнъж пред очите на младежа всичко заплува. За миг той загуби равновесие, а в следващия момент усети, че е насила изтеглен в астрала. Тьома беше попадал тук само веднъж, при създаване на духовната връзка с духа пазител, но помнеше чувството много добре. А и беше трудно да сгреша, когато целият свят около теб изведнъж се превръща в синьо-червеното си подобие.

— Викаше ли ме? — студено попита женски глас.

Пред него във въздуха висеше черен дракон, или по-скоро драконка — госпожа Ал-Машкал. От рижия Гаар тази особа се различаваше не само по цвят, но и по роговите израстъци на главата, силно наподобяващи корона.

— Кхм, ами да — малко смутено отвърна Тьома, но после се опомни и искрено се възмути: — Тоест, да, разбира се, че те виках! И то много пъти! Какъв изобщо е смисълът да създаваш духовна връзка, а после да не идваш на призива?

— Древна традиция — все още отчуждено и студено отвърна драконката. — Не можех да откажа. Но това не означава, че ще контактувам с теб.

— Но на мен ми е нужна помощ в обучението — напомни Тьома. — Не просто нужна, а жизнено необходима. И чух, че смъртта на носителя не се отразява добре на вашата репутация.

Арогантният тон на драконката беше дразнещ, но младежът твърде много се радваше на появата ѝ, за да му пука.

— О, нищо не може да съсипе репутацията ми — увери го госпожа Ал-Машкал. — Така че можеш да умираш.

— Много благодаря — подсмихна се паркуристът. — Но смятам да поживея още малко, ако нямаш нищо против.

— Обръщай се към мен на „вие“, носителю — надменно го поправи драконката.

— Добре — послушно се съгласи Тьома, въпреки че търпението му вече се изчерпваше. — Но ако не планирате да ми помагате, тогава защо сега дойдохте?

— Твоят призив е дразнещ — видимо неохотно поясни госпожа Ал-Машкал. — Затова и дойдох, да ти заповядам повече да не ме безпокоиш.

В този момент Тьома си спомни всичко, което Иван им беше казал за духовете пазители. Не трябва да ги отпускаш и понякога си струва да ги заплашиш с прекъсване на връзката, за тях това може да бъде сериозен удар.

— Това няма да стане — твърдо заяви той. — Или ще намерим начин да си сътрудничим, или аз просто ще разкъсам духовната връзка. Не знам нищо за вашия свят, но може би фактът, че носителят сам се е отказал от вас, няма да е добър дори за репутацията на дракон с кралска кръв.

— Как смееш да ми говориш така?! — възмути се драконката.

— Осмелявам се! — ядосано извика Тьома. — Всички имат нормални духове пазители и само аз, дявол знае какво! В резултат на това изоставам в тренировките и постоянно ми се карат! И това определено не ми харесва!

Драконката заплашително размаха криле.

— Твоите проблеми не ме интересуват!

— Добре — присвивайки злобно очи, кимна Тьома. — Тогава това наше сътрудничество се счита за приключило.

Той вече доста добре усещаше вътрешната си енергия и умееше да я управлява, при това се научи напълно без помощта на духа пазител. Затова като цяло не се чувстваше зависим от драконката и можеше не само да блъфира, но и наистина да изпълни тази заплаха.

Ако в реалния живот той трябваше да се съсредоточи върху татуировката и свързаната с нея чужда енергия чи, то в астрала стигаше и самата драконка. Тьома усещаше невидимата връзка между тях, излъчвана от цялото му тяло. Оставаше само да се съсредоточи и да се освободи от нея.

— Какво правиш?! — възмутено възкликна драконката.

Младежът се ухили.

— Отървавам се от ненужна връзка.

— Спри!

— Какъв е смисълът? Нямате намерение да ми помагате, защо тогава изобщо да поддържам тази духовна връзка?

Драконката размаха криле и закръжи около него.

— Спри!

Тьома спря.

— Ще си сътрудничим ли?

— Добре — неохотно каза драконката и отново увисна във въздуха пред лицето му. — В името на традицията понякога мога и да се снизя дотам, че да общувам с теб.

— И да помагате — добави Тьома.

— Може би дори и да помагам — без особена радост се съгласи духът пазител.

„И все пак Иван се оказа прав — помисли си Тьома. — Понякога трябва да бъдеш по-строг с тях.“

— Колко навреме се получиха нещата, госпожо Ал-Машкал — тихо каза той. — Вие сега сте тук и тъкмо имам нужда от малко помощ.

Той се страхуваше, че драконката просто ще го зареже, но тя неочаквано реши да остане:

— И какво ти трябва, носителю?

Тъома накратко описа ситуацията с търсенето на „рептилоидите“. Най-трудно се оказа да обясни кого точно търсят, но драконката сякаш четеше мислите му и разбираше всичко от половин дума.

— Може би имате някакво родство и сте способни да ги усетите? — предпазливо предположи паркуристът.

— Пфу! — изсумтя драконката. — Влечугите нямат нищо общо с драконите, подобни измислици са оскърбителни. Но ако искаш да се биеш с жалките носители на духове на рептилоиди, това мога да го уредя.

— Наистина? — недоверчиво попита младежът.

— Да. Но първо трябва да се споразумеем за правилата на нашите отношения.

— Съгласен съм — веднага кимна Тъома.

— Занапред да не си посмял да ме призоваваш. Когато имам настроение, аз сама ще дойда при теб.

— Само не през месец, а поне веднъж седмично — твърдо каза Тъома, подозирайки, че духът пазител може лесно да изчезне и за няколко години.

— Добре — съгласи се драконката след кратка пауза. — Ще се постарая да отделя време в натоварения си график — тя излетя пет метра нагоре и гръмко възкликна: — А сега милостиво ще ти помогна! Всички носители на духове на влечуги в радиус от няколко километра ще се озоват на моя призив, за да се бият с теб.

— Е, няма нужда чак всички... — започна да казва Тъома, но драконката вече грейна с ярка златиста светлина, която постепенно изпълни цялото пространство наоколо.

В този момент Машка гледаше изненадано приятеля си, който от няколко минути стоеше с напълно стъклен поглед.

— Какво му става? — притеснено попита Олег и махна с ръка пред лицето му.

— Медитира — неуверено отвърна Машка. — Просто за това аз трябва да седна в поза лотос, а Тьома е нашият майстор, той медитира, докато стои на крака.

„Предполагам — мислено добави тя. — Въпреки че преди не съм го виждала.“

И изведнъж тялото на Тьома светна с едва забележима златиста светлина.

— Какво е това?! — изненадано възкликна Олег, отскачайки от младежа.

Момичето предпазливо протегна ръка към сиянието и се опита да го усети.

— Нямам идея. Но мога да те поздравя, сега виждаш проявлението на същата онази вътрешна енергия чи, за която постоянно говорят майсторите по бойни изкуства.

И в следващия миг златната светлина избухна и се разпръсна във всички посоки, а Тьома изтощено се отпусна на колене и объркано примигна.

— Добре ли си? — веднага се втурна към него Машка.

— Всичко е наред — вяло отвърна Тьома. — Но за Олег е най-добре веднага да извика колегите си тук.

— Защо?

— Поканих всички „рептилоиди“ в радиус от няколко километра да дойдат на този покрив. И изглежда те не могат да откажат.

ГЛАВА 4

— Сериозно? — попита Олег, извади телефона и се обади. — Просто така сами ще дойдат?

Тъома се изправи и се изтупа.

— Надявам се — той погледна Машка: — Моят дух пазител за първи път се свърза с мен и ще бъде жалко, ако помощта ѝ се окаже никаква.

— Страхотно е, че най-накрая се появи — сърдечно го прегърна Машка. — Е, сега ще покажеш на Иван кой от вас е неудачник!

Олег говореше по телефона, обяснявайки къде се намира сега, но с крайчеца на ухото си слушаше разговора на приятелите.

— За какво говорите? — не се сдържа да не попита той.

— О-о, това е дълга история — махна с ръка Машка. — Освен това е тайна... вероятно. Да говорим за духовете пазители.

— Звучи като някаква фантазия — скептично се намръщи плешивият полицаи.

Машка се усмихна.

— О-о, дори представа си нямаш!

Чу се тихо скърцане и вратата, водеща към стълбите до покрива, се отвори.

— Някой идва — напрегна се Олег.

Изад вратата надникна късо подстриган мъж в униформа на охранител.

— Ей, какво правите тук? Това е затворена зона, само за служители на бизнес центъра.

В нормална ситуация Олег щеше да се легитимира и да реши проблема, но сега да се разкрива беше абсолютно нежелателно.

— Просто искахме да направим няколко снимки на покрива — бързо се ориентира Машка и се усмихна лъчезарно. — Охранителят ни разреши.

— Охранителят? — повтори мъжът. — Определено нищо не съм ви разрешавал.

— Другият охранител — включи се в разговора Тьома, като импровизира в движение. — Дори му дадохме пари.

Охранителят раздражено измърмори под нос:

— По дяволите, Егор, казах ти никого да не пускаш тук — и по-високо добави: — Добре, давам ви пет минути.

— Стигат ни — увери го Машка.

Охранителят остана да гледа любителите на снимки по покривите, а Машка наистина трябваше да се прави на модел, докато Тьома и Олег я снимаха. Разбира се, в бронезилетка фигурата ѝ вече не беше толкова стройна, но спортното облекло се оказа много подходящо. Момичето дори направи няколко акробатични елемента пред обектива, когато иззад гърба на охранителя се появиха още няколко мъже. Едни — в костюми, други — в ежедневни дрехи. Общо десет души.

— Задържах ги, както поискахте — съобщи на новодошлите охранителят. — Казват, че са дошли да се снимат.

— Дали? — насмешливо попита един от мъжете, слаб, с дълга бяла коса, видимо около петдесетте. — А защо тогава всички усетихме призива, който буквално ни принуди да дойдем тук? Кой от вас тримата дотолкова е повярвал в себе си, че да предизвика на бой целия клуб „Змиите“?

— „Змиите“? — неволно се изтръгна от Машка. — Не нефритени или златни, стоманени или отровни? Просто змии?

Мъжът игнорира въпроса ѝ.

Затова пък Олег сръга с лакът Тьома:

— Виж, това са онези двамата от фоторобота.

И наистина, сред качилите се на покрива хора бяха и главорезите от фоторобота на полицията.

Нямаха голям избор, така че Олег показа удостоверението си:

— Полиция. Провеждаме специална операция по залавянето на престъпници. Всички трябва да останете на място.

Той вече беше готов да хукне след престъпниците, които логично би трябвало да се опитат да избягат, но те останаха на място и само подигравателно се ухилиха.

— Разсмя ме — без сянка на усмивка каза сивокосият. — Когато и да искате да арестувате, всички тези хора са под моя защита.

— Тогава ще трябва да арестувам и вас — уверено заяви Олег.

— Малко вероятно — ухили се мъжът. — Мисля, че ще е лесно да ви хвърлим от покрива и да се престорим, че никога не сме ви срещали. И тъй като тук не е много високо, за всеки случай ще падате вече мъртви.

Олег дори не успя да ги заплаши, че сградата вече е обградена и група оперативни работници идват да им помогнат. Шестима души веднага скочиха към тях, а в ръцете на двама, като с магия, се появиха железни телескопични палки. Явно не бяха гледали холивудски филми и не се редяха на опашка, за да атакуват един по един, а нападнаха всички заедно, при това действаха доста умело. Още с първите им движения стана ясно, че всички тези бойци не просто се занимават с бойни изкуства, но и имат определени умения в управлението на вътрешната енергия. Във всеки случай те видимо се движеха много по-бързо от обикновените хора.

Машка и Тьома веднага се хвърлиха срещу тях, за да прикрият Олег. Все пак техните умения далеч надхвърляха стандартната подготовка на един полицаи. Русокосият паркурист пое трима, Машка — двама, но един все пак стигна до Олег. Колкото и да е странно, техническото ниво на подготовка на тези шестимата се оказа не чак толкова добро, колкото изглеждаше отначало, и дори полицаите успя да окаже прилична съпротива на противника си, макар и отначало да пропусна няколко силни удара поради разликата в скоростта.

Тьома избягна първия удар, веднага прихвана ръката и я изви с болезнен прием. Хряс! И лицето на „рептилоида“ се отпечата в покрива, а ръката му силно изхрущя. Веднага след това трябваше да избегне телескопичната палка, последвана от цяла градушка от удари от всички страни, посрещани с твърди блокове. За съжаление той все още не можеше да влиза в сатори толкова бързо, колкото Алекс, така че компенсира липсата на скорост с уверени, твърди блокове. Уменията му за контрол на чи бяха достатъчни, за да покрие цялото си тяло с равномерен слой допълнителна защита, не много плътна, но силно отслабваща всеки добре насочен удар. В това състояние дори удар с телескопична палка върху ръката можеше да остави само малка синина.

Машка, напротив, лесно избягваше абсолютно всички удари и отговаряше на всеки с два свои. След няколко минути всичките шестима души бяха размятани по покрива, при това някои от тях

получиха доста сериозни наранявания. Макар да помнеха думите на Уваров, че телесните повреди са забранени, беше проблематично да се обездвижат такъв брой противници, без изобщо да се нанесат щети.

— И това е всичко? — изсумтя Тьома, като демонстративно изтупа ръце. — Сигурни ли сте, че сте включени в Рейтинга? Слабичко!

— Господи, любовта към анимето ще те убие някой ден — изсумтя Машка. — По-малко се вживявай.

Тьома хвърли недоволен поглед към приятелката си. Всъщност, въпреки че обичаше аниме, той никога не е имал склонност към позорство. Просто трябваше някак да разговорят незнайно откъде появилата се тълпа противници до пристигането на основните сили на полицията. А и му се искаше да получи повече информация: що за клуб са, как се казва сивокосият мъж? Ако е местният майстор, то определено не си струва да влизат в битка с него.

— Сега виждам, че предизвикателството не е хвърлено случайно — злоещо се усмихна сивокосият мъж. — Започва сериозен разговор — и извика на пострадалите: — Вие ме позорите!

Олег също се беше справил с противника си и сега го държеше притиснат към покрива, с извита зад гърба ръка. Класически полицейски захват.

— Не мърдай — посъветва го той. — Или ще ти счупя ръката.

— Пфу — неясно изсумтя в отговор „рептилоидът“ и рязко се обърна с цяло тяло, като просто завъртя уловената си ръка в ставата със силно и отвратително изхрущяване.

Олег, от друга страна, получи ритник в главата и отлетя на няколко метра, и изглежда беше нокаутиран. „Рептилоидът“ скочи на крака и демонстративно завъртя извадената си ръка, като я върна на мястото ѝ.

— Пошегувахме се, стига толкова — озъби се той.

И веднага получи ритник в лицето от стоящата наблизо Машка. При това момичето явно го беше усилила толкова много, че незабавно нокаутира „рептилоида“. След това тя бързо провери пулса на Олег, за да се увери, че просто е загубил съзнание.

— А може ли просто да ги застреляме? — попита един от мъжете в униформа на охранител, изваждайки пистолет изпод якето си.

— Ако не можете да се справите с двама тийнейджъри, тогава какъв е смисълът изобщо да ви държа? — започна да се ядосва сивокосият. — Давам ви още един шанс. Справете се с тях за две минути, в противен случай ще трябва да се намеся лично.

Боят с няколко противници не е нещо, което може да се отработи добре в тренировките. Твърде много различни фактори. Но от друга страна, това е точно случаят, когато става възможно да демонстрираш абсолютно всичко, което си успял да натрупаш през годините на тренировки. Дори в състояние сатори Машка нямаше време да изгради някаква тактика и още повече, да се придържа към нея, а Тьома изобщо трябваше да действа само по инстинкти. Но и двамата се стараеха да не нанасят сериозни наранявания на противниците си, както искаше условното началство.

Във втория рунд очите на нападателите започнаха да светят в зелено, движенията им станаха още по-бързи, а ударите — още по-силни. Но и сега те изобщо не показваха никакви особени умения, така че свикналите да се бият с Иван младежи не усещаха никаква сериозна опасност от страна на „рептилоидите“.

Блок с дясната ръка, удар с крак в отговор. Пропуснат удар с крак под коляното, салто по инерция под краката на втория „рептилоид“, захват и чупене на подбедрицата. Тьома се въртеше по покрива като пумпал, стараейки се да извади от строя противниците още в първите секунди. Затова всички удари насочваше или в главата, или с нанасяне на травми на ставите.

„Нещо полицаите не бързат — отвлечено си помисли Машка. — С такива темпове няма как да мине без сериозни травми.“

Момичето мислено посягаше към колана, където имаше скрит гъвкав нож, но всеки път се спираше. Използването на хладно оръжие беше съвсем различно нещо, въпреки че сега помагаша на полицията. Ако се окаже, че сивокосият има куп добри адвокати и те сериозно се заемат с това дело, то проблемите определено нямаше да ги избегне.

— Достатъчно! — рязко извика сивокосият. — Вие сте безполезни.

Четирима „рептилоида“ вече лежаха в безсъзнание, а останалите послушно се оттеглиха: някои — куцайки, други — като се държаха за изкълчените ръце.

Сивокосият направи крачка напред и изведнъж се премести плътно до Тьома. Между тях имаше пет метра, но само миг — и паркуристът едва успя да поеме удара с твърд блок със скръстени ръце. И въпреки това той отлетя на няколко крачки, едва запазвайки равновесие. А след това падна на едно коляно, внезапно почувствал замайване.

— Това е парализираща отрова — обясни сивокосият. — С всяко съприкосновение тя ще отслабва мускулите ти, докато накрая не рухнеш като безволева кукла. И тогава ще ти счупя врата.

Чувайки думите му, Тьома се претърколи встрани, избягвайки следващия удар.

— И някой друг е гледал анимета — измърмори той под нос. — Тук идиотът обяснява способностите си, макар че никой дори не го пита.

— Прости на стареца патетичността — чу го сивокосият. — Но тъй като вече се намесих, си струва да преподам малък урок на моите ученици.

Машка почувства, че сега определено няма смисъл да се сдържа и извади ножа да нанесе няколко къси удара на противника, докато той е разсеян от Тьома. Сивокосият гъвкаво се изви, избягвайки ножа, и едва докосна ръката ѝ. Пръстите ѝ се разтвориха от неочаквана слабост и Машка изпусна ножа върху крака си, за да го изпрати с рязък удар в полет на десет сантиметра над пода, целейки се в крака на сивокосия. Ако пред тях имаше истински майстор, то скритата и бърза атака беше идеален вариант.

Изненадващо, но той дори не махна крака си, а буквално го огъна в неестествена посока, оставяйки ножа да мине покрай него.

— Да видим колко докосвания ще издържите — подсмихна се сивокосият. — Последният ми противник падна след десет, но той беше истински майстор. Между другото, от кой клуб сте, деца? За да знам къде да изпратя съболезнованията си.

Тьома и Машка се спогледаха, но всеки мислеше за своето. Машка се опитваше да разбере дали нейните умения за създаване на „невидими остриета“ ще бъдат достатъчни, за да навредят на такъв противник. Тьома се чудеше дали може да се справи с неznайната отрова и заслужава ли си да се споменава името на клуба им? Едва ли

„Рижия дракон“ е толкова известен, че да изплаши някого със самото си споменаване.

Сивокосият не се забави и отново се появи пред Тьома. Паркуристът просто нямаше време да избегне ударите, така че трябваше да поставя блокове. Всичко, което можеше да направи, беше да се опита максимално да усили защитата на чи по ръцете си, надявайки се, че това ще го спаси от отровата. И отново почувства лека слабост и беше принуден да отстъпи.

„Три“ — мислено преброи докосванията той.

Машка успя да увие якето около дясната си ръка, за да се предпази по някакъв начин от отровата, отново се втурна към сивокосия и нанесе няколко удара с невидимите остриета, но противникът ловко ги избягна. И отново момичето блокира няколко от ответните му удари и почувства, че получава още една порция отрова.

— Отровата ми минава и през тъкан, и през слабите ви опити да създадете защитна обвивка от чи — високомерно обясни сивокосият.

Изглежда му доставяше удоволствие да демонстрира своето превъзходство над противниците.

Един от „рептилоидите“ погледна към стълбите и извика на сивокосия:

— Полицията вече е тук, качват се!

— Блокирайте вратата — без да се обръща, отговори сивокосият.
— Искам да довърша играта.

„Той, разбира се, е силен, но всеки си има слабости“ — помисли си Тьома междуременно.

За съжаление покривът беше почистен твърде добре и наоколо нямаше нищо, което дори отдалече да наподобява оръжие. Всяко парче желязо или дърво щеше да е добре дошло, само и само да не докосва противника по време на боя.

„Ха! Да видим как отровата му ще премине през кевлара“ — внезапно го осени.

Тьома бързо увеличи дистанцията, оставяйки Машка да поеме противника за малко. След това съблече тениската и бронезилетката. Тя се състоеше от две половини, така че младежът лесно я раздели и нави парчетата около лявата и дясната си предмишница, закрепвайки ги с велкрото. Конструкцията се получи малко слабичка, но би трябвало да е достатъчна за размяна на няколко удара.

За краткия момент на отсъствието на Тьома момичето беше получило още две порции отрова и сега изглеждаше открито болезнено. Тьома забеляза този факт и яростно се хвърли в боя, обсипвайки сивокосия с градушка от удари с ръце, защитени от кевлар. Този път той използва максимална енергия, без да я губи за защита — само за усилване на ударите си. Силата, с която чупеше тухли на парчета, падаше върху ръцете и тялото на сивокосия.

Сега Машка се държеше малко настрана и периодично нанасяше удари с невидими остриета. За съжаление, тя можеше да ги създава само на разстояние до тридесет сантиметра от тялото си. Това не можеше да се счита за истинска отдалечена атака, така че тя трябваше постоянно да стои далеч от сивокосия, за да не поеме поредната доза отрова. А дори само от няколко отровни докосвания момичето вече усещаше слабост в краката и леко треперене в ръцете.

Тук вече сивокосият не можеше да се държи така свободно, както преди, когато противниците се страхуваха от докосването му. Именно затова той говореше за своята отрова, за да ги сплаши и да ограничи действията им. Ударите се оказаха наистина болезнени, а в допълнение към това по тялото му започнаха да се появяват порязвания от атаките на момичето. Оставаше му последното средство: той отгатна момента и издиша отровни пръски слюнка в лицето на русокосия. Но, противно на очакванията му, младежът не се сгърчи от болка и не започна да се дави, а само увеличи натиска. В резултат на това невероятната гъвкавост на сивокосия се пропука и Тьома с мощен удар раздробри ръката му, а Машка добави порязване на лицето му, което моментално напълни очите му с кръв.

Сивокосият се отдръпна в посока на смирено чакащите края на битката „рептилоиди“, придържайки увисналата и недееспособна ръка.

— А големи приказки бяха! — дишайки хрипливо, извика Тьома.

— Какво гледате?! — злобно излая на учениците си сивокосият, докато бършеше кръвта от лицето си. — Убийте ги! Стреляйте!

Двама мъже в униформи на охранители послушно извадиха пистолети и започнаха да стрелят. Машка успя да реагира още в момента, в който те посягаха към оръжията си, и се стрелна зад един от въздуховодите. Тьома също спокойно можеше да се скрие, но с крайчеца на окото си забеляза Олег да лежи близо до парапета. Той все още не беше дошъл в съзнание и лесно можеше да бъде улучен от

случаен куршум. Скачайки към него, Тьома падна на колене и сложи увитите в кевлар ръце пред себе си, прикривайки гърдите и лицето, като искрено се надяваше, че стрелците ще пропуснат.

Веднага след изстрелите на покрива се раздадоха още няколко иззад вратата, последва силен трясък и през разбитата врата се изсипаха полицаи.

— Всички да останат на място! — прозвуча силен женски глас.

Но никой от „рептилоидите“ не я послуша, напротив, всички се пръснаха в различни посоки.

Машка хукна към Тьома и Олег, още отдалече видя кръвта по тялото на приятеля си. Първият ѝ порив беше да извади пистолета от пазвата на полицаия и да се обърне в търсене на „рептилоидите“, които стреляха по тях. Те вече тичаха към края на покрива, явно възнамерявайки да слязат по прозорците и да изчезнат в тълпата. Машка стреляше добре, но не чак толкова, че да улучи тичащ човек в крака. А не искаше случайно да убие някой от „рептилоидите“ с огнестрелно оръжие, така че момичето направи единственото, което умееше да прави наистина добре — тя хвърли пистолета след „рептилоида“, който стреля по Тьома. Тежкия железен пистолет прелетя през половината покрив и улучи бягащия мъж точно в тила, като моментално го нокаутира, а може би дори и уби. Само във филмите от удари по главата с тежки предмети героите просто губят съзнание без последствия, в действителност получаването на мозъчен кръвоизлив е съвсем лесно.

Междувременно от Тьома вече беше изтекла толкова много кръв, че Машка дори не можеше да огледа раните. Въпреки опасността на ситуацията, тя се стараеше да запази спокойствие. Стараеше се, но не ѝ се получаваше много добре. Първо момичето извика линейка на „Небесната сфера“ по номера на визитката, след това се обади на Елена и описа ситуацията възможно най-спокойно.

— Внимателно, но не прекалено стегнато, завържи дрехите около торса му навсякъде, където има рани. Сега, след като е оцелял след изстрелите, най-опасна за него е кръвозагубата — даваше ѝ инструкции жената. — Дръж го в съзнание и чакай линейката.

Машка послушно съблече горницето на анцуга си и превърза корема на Тьома. Но да го държи в съзнание беше много по-трудно,

изглежда той беше припаднал. Докато Машка нежно го пляскаше по бузите, към тях притича Татяна.

— Казах да носите бронезилетки! Защо я е свалил? — веднага излая тя, щом хвърли поглед на Тьома.

Машка в този момент избираше дали да удари късо подстриганото момиче в лицето, или просто да я прати по дяволите, но в този момент Тьома се закашля и яростно изхриптя:

— Развържи ме!

— Какво имаш предвид с „развържи“? — повтори Машка. — Без превръзка ще ти изтече кръвта!

— А с превръзка ще умра!

Все още не разбирайки за какво говори Тьома, момичето неохотно развърза анцуга. Младежът веднага легна по гръб и изви гръб в дъга.

— Какво му е? — предпазливо попита Таня. — Спазми?

— Нямам представа — отвърна Машка, докато напрегнато гледаше приятеля си. — Как си?

— Отлично — през стиснати зъби отвърна Тьома. — Но по-добре не ме разсейвай.

От кървавите дупки по корема му сами започнаха да излизат стоманени топчета.

— Какво е това, куршуми? — смаяно попита Таня.

Машка сви рамене.

— Явно, да.

Тьома прокара ръка по корема си и събори куршумите на покрива.

— Сега вече можеш да ме превържеш пак — каза той уморено, като се отпусна по гръб. — Макар че... може и да не го правиш, аз така или иначе ще спра кървенето.

— Как?! — само успя да попита Машка. — Дотолкова си укрепил тялото си, че можеш да издържиш на изстрел от пистолет?

— Да издържа? — криво се усмихна паркуристът. — Така ли го наричаш? Не, просто успях максимално да използвам защитно покритие плюс да уплътня кожата и мускулите. И въпреки това едва успях да спра куршумите, преди да повредят вътрешните органи.

Още преди Сенсеич да ги отведе до следващото ниво на обучение, Тьома се увличаше по физиологията. В това число и

вътрешната енергия чи, как се движи тя, къде се кондензира и как с нейна помощ могат да се усилят и уплътняват мускулите. Но до този момент той беше по-скоро теоретик, усвоил само най-простото усиляване на тъканите. Но в момента, когато се раздадоха звуците от изстрелите и отчетливо разбра, че сега определено ще получи куршум, в главата му всичките знания изведнъж се оформиха в цялостна картина и той успя да уплътни мускулите на стомаха и гърдите си.

Татяна недоумяващо гледаше момчето:

— Спрял си куршумите? С кожа и мускули?!

— Аз самият съм в шок — уморено се съгласи Тьома, дишайки със силни хрипове. — Но виж, с отровата ще бъде по-трудно.

— Каква отрова? — попита брюнетката.

— Имаше мъж, който плюеше отрова — хрипливо обясни русият паркуррист. — Когато пристигне линейката, кажи им, че раните са дреболия, белите ми дробове отказват...

Когато свърши да говори, той затвори очи и отново загуби съзнание.

ГЛАВА 5

Линейката на „Небесната сфера“ пристигна толкова бързо, че Машка дори нямаше време да се уплаши истински. Само преди минута Тьома показваше истински чудеса, избутвайки куршуми от себе си, и изведнъж се оказа, че е в още по-лошо състояние, отколкото в началото. Не беше толкова лесно да се осъзнае всичко това. Машка седеше на колене, придържайки главата на приятеля си, и слушаше ужасните хрипове, излизаци от гърдите му, и дори не веднага забеляза, че лекарите вече са пристигнали.

— Така, момиче, отдръпнете се — заповяда доста миловидна червенокоса жена на около четиридесет в бял халат.

Тя се беше качила на покрива в компанията на мъж в тъмносиня медицинска униформа, който веднага започна да проверява състоянието на Тьома. Но не с обичайните методи като стетоскоп или измерване на кръвното налягане, а просто движейки ръцете си по тялото и сумтейки под нос.

— Какво се е случило с него? — делово попита жената.

— Рани от куршум — нервно отговори момичето.

— Не са сериозни — веднага коментира мъжът. — Вече са започнали да заздравяват.

Машка едва съдържа изненаданото си възклицание, но се взе в ръце и продължи:

— Отравяне. Мъж от клуб „Змиите“ издиша някаква отрова към него.

Всъщност не издиша, а изплю, но момичето дори не искаше да го произнася на глас.

— Това вече е опасно — кимна мъжът в знак на съгласие. — Белите му дробове буквално се разтварят от киселината. Но... не съм сигурен...

Жената се напрегна.

— Гриша, не ме плаши. В какво не можеш да си сигурен?

— Белите дробове би трябвало да се разрушават много по-бързо — отвърна мъжът, докато съсредоточено натискаше гърдите на Тьома.

— Но тъканите доста успешно се съпротивляват на отровата.

— Това добре ли е? — внимателно уточни Машка.

— Това е отлично! — увери я жената. — Надежда Сергеевна предупреди, че вие сте необичайни, но не мислех, че е чак толкова. Ще е интересно да видим как белите му дробове се справят с отровата.

Машка силно стисна юмруци и тихо попита:

— Искате да кажете, че ще е интересно максимално бързо да го излекувате?

— Да, да, точно това казах — припряно се съгласи жената и се обърна към партньора си: — Гриша, можеш ли да определиш каква е отровата?

— Не. Може би в лабораторията — неуверено отговори слабият мъж, продължавайки да движи ръце над гърдите на Тьома. — Въпреки че би било по-добре да имаме проба. Къде точно противникът е издишал в лицето му?

Машка огледа покрива и несигурно посочи мястото:

— Като че ли беше там.

— Безполезно е — резюмира жената. — Тук всичко е изпотъпкано от доста време, не могат да се вземат проби. Да го товарим, ще се опитаме да се справим сами.

Те бързо и много внимателно преместиха Тьома на носилка и заедно го понесоха към изхода от покрива. Машка на пълен автомат ги последва, опитвайки се да разбере дали си струва да се тревожи за думата „ще опитаме“ в плановете за лечение. Това са всемогъщите лекари на „Небесната сфера“, те трябва да се справят с всяка травма! Е, с изключение на куршум в главата.

— Ей, няма ли да видите и другите пострадали?! — ядосано извика след тях Татяна.

Тя през цялото това време тихо говореше с Олег. Въпреки че младежът беше дошъл на себе си и дори беше успял да се изправи на крака, той все още не изглеждаше много добре и очевидно беше доста замаян.

— Това не е наша работа — отвърна жената, без да се обръща.

— Вие сте линейка!

— Не, ние сме частна организация.

Машка погледна виновно полицаите.

— Може ли все пак да го прегледате? — неуверено попита тя.

— Ти сериозно ли? — ехидно уточни червенокосата жена, като спря рязко и изразително погледна носилката. — На този младеж може скоро да му се наложи да му растат нови бели дробове, а това там е просто сътресение на мозъка. Хайде тогава да зарежем всичко и да вземем да слагаме тампони с йод на всеки оток.

Не само на Машка ѝ стана срамно, а и на всички, които бяха на покрива.

— Така че, ако нямате нищо против — заплашително продължи жената, — ние ще закараме младежа в клиниката.

— Може ли да ви помогнем да го пренесете? — веднага предложи на жената един от полицаите.

— Гледайте си вашите работи, а ние ще се погрижим за нашите — все още раздражено отвърна жената, докато спокойно и явно без напрежение държеше носилката с една ръка.

Машка ги последва в товарния асансьор.

— А ако хванем този, който го отрови, това ще помогне ли? — попита тя доктора.

— Най-вероятно — кимна жената. — Ако не самият него, то поне образец от отровата. В Рейтинга има стотици от тези любители на отровите и всеки си има своя собствена специфика: отровен дъх, докосване, слюнка, някои, като гущерите, могат дори да възстановяват откъснатите си крайници. И за нас би било по-добре да знаем с какво точно да лекуваме момчето, отколкото да действваме, гадаейки.

Момчето беше почти сто процента сигурно, че сивокосият е успял да избяга от полицията. Разбира се, струваше си да изясни този въпрос, но шансовете на обикновените полицаи да хванат такъв боец, дори и със счупена ръка, клоняха към нула.

Излизайки от сградата, Машка се намръщи от количеството хора, струпали се до входа. Всички бяха любопитни какво се е случило, кой е арестуван, кой лежи на носилката? Разбира се, някой дори снимаше с телефона, въпреки че нямаше какво толкова да се снима: просто няколко „уазки“ с арестувани и две дузини полицаи, които си вършат работата. Беше пристигнала и обикновена линейка, която изглеждаше много по-скромна от колата на „Небесната сфера“, и това не беше изненадващо — напълно различни нива на финансиране.

— Искате ли да дойдете с нас? — попита я жената, когато натовариха Тьома в колата и мъжът се зае да му слага разни тръбички

и игли.

Машка замръзна за момент, сякаш се е заслушала в нещо, а след това уверено отговори:

— Не. Все още имам работа тук. Можете ли да ми дадете номера си, аз ще ви се обадя да проверя състоянието му?

Жената я измери с неодобрителен поглед. Момичето уж много се притесняваше за приятеля си, а сега реши да го зарече и да се занимава с някакви свои си работи. Или просто иска да се прави на герой, като тръгне да търси онзи, който е отровил момчето?

— Ей, а ти как си? — изведнъж се усети тя, забелязвайки в очите на момичето нещо различно от железобетонно самочувствие.

— Аз съм добре — махна с ръка Машка. — Не си губете времето с мен.

Но жената все пак протегна ръка и отвори по-широко окото ѝ, гледайки зеницата.

— Леко отравяне с нещо нервнопаралитично — каза тя. — По принцип нищо страшно, но бих те посъветвала да не се биеш с никого поне през следващите пет часа. Така че може би е по-добре да дойдеш с нас?

— Но защо вие...

— Ох, момиче, хайде, не ме баламосвай — прекъсна я жената. — Сякаш не познавам това изражение на лицето? Очевидно възнамеряваш да направиш някаква глупост.

Машка просто замълча. Разбира се, тя нямаше намерение да позволява на сивокосия да си тръгне след това, което беше причинил на Тьома. Ако трябва да вземе проба от отровата, ще я вземе, независимо какво би ѝ струвало. И най-важното, тя не можеше да си прости за слабостта, проявена по време на боя, и искаше да докаже на самата себе си, че може да се справи с един наистина силен боец от Рейтинга.

— Ако все пак успееш да намериш носителя на отровата, ето ти памучен тампон за събиране на материала и контейнер. Просто го прекарай по вътрешната страна на небцето му и върни това нещо при нас.

„Мога да се справя с него! — раздразнено си помисли Машка, пъхайки малкия контейнер в джоба си и гледайки как вратите на колата се затварят. — Може би в битката с «рептилоида» Тьома да беше много

по-ефективен от мен, но аз съм единствената, която духът пазител тренира сериозно от самото начало! Останалите нямаха моя късмет!“

Когато линейката замина, момичето веднага се насочи към полицейските коли. Там вече се бяха събрали всички познати й личности — Олег, късо подстриганата брюнетка и още няколко полицаи.

— Как върви? — поинтересува се Машка, като свали бронезилетката и я хвърли в багажника на колата.

— А ти защо не тръгна с частната си линейка? — навъсено попита Татяна.

— Тан, успокой се — уморено я помоли Олег.

Плешивият държеше пакет с лед на главата си, но вече изглеждаше много по-добре, отколкото на покрива.

— Заловихме почти всички благодарение на това, че оставихме повечето хора долу около сградата — неохотно отвърна брюнетката. — Избягаха само двама.

— Хванахте ли сивокос мъж на около петдесет години? — попита Машка без особена надежда. — Той беше шефът им.

— Да, Олег вече ни каза кой е ръководил всичко — кимна Татяна. — Но дори не го видяхме.

— Но пък всички крадци са заловени — сякаш като оправдание каза един от полицаите. — Така че програмата минимум е изпълнена.

Съдейки по лицата на полицаите, резултатите от операцията наистина напълно ги устройваха, но Машка категорично отказваше да спре дотук. Тя знаеше със сигурност, че сивокосата „змия“ все още е някъде наблизо и дори я гледа, но за съжаление не можеше да засече местоположението й. Не й достигаха умения.

— Има ли някакъв начин да видя записите от камерите за последните петнадесет минути? — попита Машка, като посочи ъгъла на сградата.

— Аха, разбира се — изсумтя Татяна. — Ей сега ще ни дадат видеозаписите си. Тук трябва официална молба, с печат...

Ченгетата се спогледаха и се засмяха.

— Шегува се — с усмивка обясни Олег. — Записите вече са иззети, но на твоето място не бих разчитал на тях. Отнема време, за да се разгледат подробно, а да се намери нещо полезно...

— Прекалила си с филмите — обобщи brunetката. — За намирането на избягалия точно сега записите определено няма да помогнат по никакъв начин. Максимумът е да се идентифицира човека в базата данни, но това отнема време. Е, и, разбира се, на теб никой няма да ти ги покаже, ти не си от полицията.

— А ако разпитате арестуваните...

— Това очевидно няма да го правиш ти и не тук — пренебрежително изсумтя Татяна. — А и едва ли те ще ти кажат нещо.

Не беше точно това, на което разчиташе Машка, но опитът си е опит. Затова пък сега със сигурност знаеше, че в търсенето на сивокосия може да разчита единствено на себе си.

Отдалечавайки се малко от полицаите, момичето тихо промърмори под носа си:

— Сигурна ли си? Той все още е наоколо?

Разбира се, Машка нямаше навика да си говори сама. И шизофрения също липсваше. Работата беше там, че нейният дух пазител имаше способността не само да общува в астрала, но и периодично да се проявява в реалния свят в силно умалена форма, видима само за Машка. Не за дълго, но все пак беше сериозна помощ в тренировките и, както се оказа сега, добра помощ при екстрени ситуации.

— Чувствам омраза, насочена към теб — увери я розовото драконче, кацнало на дясното ѝ рамо.

— Можеш ли поне приблизително да определиш мястото, откъдето идва?

— Аз не съм ти компас — кой знае защо се обиди Лота. — Но определено не бива да изпускаме „змията“. Предлагам да го намерим и да го убием за това, което направи.

Машка се намръщи:

— Вече ти казах, че при нас не е прието просто така да убиваме наляво и надясно.

— А какво друго да правим с враговете?

— Ами, може да ги набием... тоест да ги обезвредим и да ги предадем на полицията — малко несигурно отговори момичето. — Никога не съм имала толкова опасни врагове, честно казано.

— Повярвай на специалиста. Враговете трябва да се убиват — увери я Лота.

За щастие на Машка разговорът с дракончето се осъществяваше не вербално, въпреки че тя понякога забравяше и все още произнасяше думите на глас, но по-често предаваше мислите си, без да отваря уста.

— При всички случаи първо трябва да го намерим — отбеляза Машка.

— Мога да летя наоколо и да го потърся — предложи драконката.

— Не си способна да се отдалечиш на повече от няколко метра от мен. Нямах достатъчно сили.

— Не аз, а ти нямаш достатъчно сили, за да поддържаш присъствието ми тук и да ми позволиш да се движа свободно — поправи я Лота. — Но има един начин да решим този проблем...

— Няма да убивам никого — отново повтори Машка. — Това го забрави.

Работата беше там, че всеки клан дракони имаше определена специализация. И кланът на Чжу всъщност бяха нещо като наемни убийци. Всъщност всички червени дракони бяха свързани изключително с насилие и убийства и това оставяше определен отпечатък на поведението им. А кланът на Чжу, според Лота, можеше също така да попълва собствената си енергия чрез убийства.

— Добре, можем да опитаме друг вариант: ако използваш кръвта си, за да ме нахраниш, ще мога значително да повиша възприятието ти. Така ти сама ще намериш източника на омразата.

— А ти не можеш ли да го призовеш да се бие така, както направи драконът на Тьома? И тогава той сам ще дойде при мен.

— Пфу! — изсумтя драконът. — Ама че сравнение. Там имаме кралска кръв. Тя толкова силно удари в мозъците онези нещастни копелета, че те направиха цял показан дуел, вместо просто да ви изпозастрелят.

— Какво значи „удар в мозъка“?

— Това е на ниво инстинкти. Призив. Действа само на истински бойци. В тях възниква чувството, сякаш... ами все едно минава човек покрай теб, бута те с рамо, после те заплюва в лицето и ти казва, че ще избърше пода с теб. Такава е приблизително емоционалната реакция, когато дракон с кралска кръв хвърля предизвикателство.

Машка все още не можеше да свикне с факта, че драконката толкова свободно оперира с човешките понятия. В нейно изпълнение

описанието на способностите, демонстрирани от духа пазител на Тьома, звучеше особено впечатляващо.

— Яко!

— Ей — обиди се драконката. — Всички ние си имаме собствени начини да подкрепяме своите носители, аз например мога да се проявявам в реалния свят и да ти помагам с тренировките. Това не ти ли е достатъчно?

— Не, не, достатъчно ми е — увери я момичето. — Ти си ми умница.

Вярно, Машка подозираше, че нейният розов дракон е твърде млад и слаб и точно затова може да се проявява в реалния свят. За да го поддържа ѝ бяха достатъчни дори трохи от вътрешна енергия, достъпна за такъв начинаещ като Машка. Освен това, гледайки Алекс и неговите проблеми след взаимодействие със силата на червения дракон, момичето не гореше от желание да експериментира с енергията на дракона.

„Ох, надявам се с Льошка и Даня нещата да са по-добре, отколкото при нас — помисли си тя, сещайки се за Селин. — Макар че какви ги мисля, те двамата определено ще се справят с всичко. И аз ще се справя!“

— Разбира се, че съм умница — важно се съгласи Лота и внимателно добави: — Ако не искаш да ме подхраниш с кръвта си, можеш просто да извикаш Мадам Смърт. Тя определено ще намери и убие този старец, а проба от отровата ще вземем от трупа.

Машка не за първи път чуваше духът пазител да нарича Елена с това странно име, но драконката упорито отказваше да обясни каквото и да било. Разбира се, по време на телефонния разговор Елена каза, че скоро ще дойде, но „змията“ едва ли щеше да чака пристигането ѝ — от спортния център до завода имаше поне четиридесет минути с кола. А и момичето наистина не искаше да прибегва до помощта на Елена, иначе какъв беше смисълът от тренировките? Все пак именно те трябва да представляват клуб „Рижия дракон“, а не Елена или Иван.

— Добре, какво трябва да направя? — реши се тя.

— Трябва да възпламениш кръвта си с моята сила, да я насочиш от татуировката по същия начин, по който обикновено управляваш своята чи. Но да правиш нещо подобно с кръвта вътре в тялото е твърде рисковано, има риск просто да изгориш енергийните си канали.

Затова те съветвам да порежеш дланта си и да пуснеш моята сила в изтеклата кръв. Докато кръвта е свързана с теб, в нея има частица от твоята чи.

Колкото и да е странно, Машка отлично разбра всичко, което каза Лота. Те отдавна вече правеха съвместни тренировки и общуваха много, така че, за разлика от момчетата, връзката ѝ с духа пазител можеше да се счита за наистина продуктивна. И точно затова момичето беше особено раздражено от факта, че не само не можа да се справи сама с „рептилоида“, но и не осигури на Тьома достойна подкрепа в битката. Невидимите остриета само звучаха хубаво, но всъщност на практика се оказа, че просто не могат да нанесат абсолютно никакви щети на достатъчно силен боец.

Докато полицаите се занимаваха с тяхната си работа, момичето тихо се отдалечи зад ъгъла, а след това се скри в един двор.

Извади от скрит джоб малък нож, издиша бавно и леко поряза дланта си.

— По-дълбоко! — нетърпеливо извика Лота. — Кръвта трябва да тече, а не да капе.

Момичето изруга и натисна по-силно ножа.

— Сега се обърни към моята сила чрез нашата връзка и я насочи в ръката, но не я задържай в нея, а я пусни през раната. Нататък ще действам аз.

Машка трябваше да отдели известно време за концентрация. Все пак да поддържа състояние на медитация в изправено положение и още повече — в движение, не беше лесна задача. Но тя се учеше. По принцип за момичето беше трудно да не изостава от приятелите си от детството — в бойните изкуства ненапразно има разделение по пол и тегловни категории. И още по-сложно от това да ги побеждава в бой се оказа да ги накара да се бият с пълна сила. За добро или лошо, на Алекс, Даня, Тьома и Костя им беше набито в главите, че момчетата трябва да се жаят и защитават. Годишите съвместно обучение ги научиха да възприемат Машка като равна, но сега тя отново се почувства изоставаща. И именно самостоятелна победа над „рептилоида“ можеше да се превърне в доказателство за нейната равнопоставеност.

Когато силата на дракона премина през ръката ѝ, Машка усети странен сърбеж по кожата над лакътя, а след това от ръката по леещата

се на земята кръв плъзна огнена вълна. Кръвта пламна като бензин и малкото розово драконче затанцува в този пламък.

— Отлично! — радостно възкликна Лота. — Сега се съсредоточи върху усещането за опасност, вече те учиха на това. И определи от кого идва то.

И Машка наистина успя да се справи със задачата с невероятна лекота, сякаш го прави ежедневно.

— Не е далеч оттук — хищно се ухили тя, увивайки ръката си с носна кърпичка. — А докато вървим натам, аз наистина много се нуждая от съвета на моя мъдър дух пазител как да победя този мръсник.

Устремена към видимата само за нея цел, момичето не забеляза как една пъргава фигура безшумно я последва.

ГЛАВА 6

Изглежда главният „рептилоид“ не се притесняваше особено и се беше скрил на съседния покрив. Във всеки случай момичето се надяваше, че омразата идва именно от него, а не от някой друг. Въпреки че откъде тук ще има втори човек, който толкова силно да я мрази?

Отне ѝ известно време да се промъкне в сградата. За щастие пазачът ѝ влезе в положение и пусна сладкото момиче-куриер вътре, а след това просто трябваше да се качи на асансьора и предпазливо да се качи горе. Този покрив беше преобразуван в зона с барбекю, но за щастие в момента нямаше други хора. В противен случай на Машка щеше да ѝ е трудно да им обясни защо така жестоко пребива сивокосия. Затова пък точно до входа се търкаляха няколко алуминиеви тръби, очевидно използвани за изграждане на навеса. Момичето не можеше да не се зарадва на толкова удачно появилото се оръжие и избра двете най-къси тръби, по петдесет сантиметра всяка. Машка винаги си беше падала по шуан бо — двойката пръчки, те ѝ позволяваха да работи на средна дистанция, на всяка височина и с максимална скорост.

Прошарената „змия“ седеше на шезлонга и гледеше как полицейските коли долу си тръгват. Изглежда опасността полицаите да го заловят изобщо не го притесняваше.

Преди момичето да успее да направи каквото ѝ да е, мъжът се обърна и погледна право към нея.

— Мислех след време да ви потърся, но ти сама дойде тук. От Рейтинга си, нали?

Машка неохотно излезе иззад колоната и удари тръбите една в друга, издавайки звънтящ звук.

— За съжаление, ти също — отвърна тя. — Сега, когато се справихме с това, предлагам да дойдеш с мен и да се предадеш на полицията.

„Рептилоидът“ се ухили в отговор. В този момент той неочаквано напомни на Машка за злата версия на Крокодила Дънди от

едноименния филм — също така мършав, набръчкан, с орлов нос.

— Опитай се да ме убедиш. Но ти нали не искаш да ме арестуваш, просто трябва да спасиш умирация си приятел от моята отрова? Надяваш се, че имам противоотрова?

— Той всъщност не умира — изсумтя Машка. — Или мислиш, че „Небесната сфера“ не може да се справи с някакво си отравяне?

— Не подценявай моята отрова, нейните свойства са много по-сложни от просто въздействие върху белите дробове — изобщо не се смуги сивокосият. — Всъщност се получава доста интересно. За обикновени паленца след десет минути пристига линейка от „Небесната сфера“. А техните услуги струват повече, отколкото моите момчета биха могли да откраднат за месец.

Машка мълчеше, трескаво разсъждавайки доколко сериозни са думите на „рептилоида“ за отровата. Има ли вероятност лекарите от „Небесната сфера“, които са в състояние да възстановят счупени крайници само за няколко часа, да не се справят с нея? Е, при всички случаи, ако получи проба от отровата, спасяването на Тъома ще е много по-лесно.

— Тези „обикновени кученца“ победиха теб и твоите момчета — напомни накрая Машка, докато си играеше с двете пръчки и се приближаваше.

— Така е — кимна „змията“ в знак на съгласие. — И така, от кой клуб си, момиче?

Момичето не виждаше смисъл да крие тази информация.

— „Рижия дракон“.

— Не съм го чувал — сви рамене мъжът. — Някакъв нов?

— Може да се каже.

Сивокосият се изправи и разпери ръце встрани.

— Ще ме заплашваш с вашите майстори ли? Че ще дойдат за мен?

Машка се замисли за момент, после извади телефона от джоба си и направи снимка на мъжа.

— Между другото, добра идея. Ще им изпратя снимка за всеки случай.

Момичето дори се изненада, че не се е сетила сама. Ако още от началото беше снимала мъжа, щеше да е много по-лесно да го намери. Или поне да определи към кой точно клуб от Рейтинга принадлежи.

— Но аз имам противоотрова — каза „рептилоидът“. — Ако съдя по името на клуба, не е като да нямате пари. За скромни десет милиона ще позволя на твоя приятел да живее.

— Ще се разминеш с тях — навъсено отвърна Машка. — Просто ще взема проба от твоята отрова, а преди това хубаво ще те набия.

— Сериозно? — усмихна се сивокосият. — В двубой?

— Разбира се.

През цялото време на разговора Машка бавно пристъпваше към него и накрая се приближи достатъчно. Кратката размяна на реплики ѝ беше достатъчна, за да премине в състояние сатори. Скок напред и удар с тръбите от двете страни не изненадаха сивокосия мъж — той с лекота ги блокира с ръце. Момичето веднага използва всички придобити умения — сатори, защитно покритие от вътрешна енергия, укрепване на мускулите. Всичко, за да приключи боя възможно най-бързо.

— Мислиш, че щом си се въоръжила и ще можеш да се справиш с мен? Това е смешно.

Без да реагира на думите му, Машка продължи да атакува с тръбите. Удар след удар. Но сивокосият се движеше със същата пъргавина като в първата битка и с лекота избягваше повечето удари, а понякога и ги блокираше, при това без да изпитва особена болка. Въпреки че съвсем наскоро беше получил сериозно нараняване на ръката, сега той я движеше съвсем сносно. Нещо повече, мъжът се биеше с такава лекота, сякаш е двадесет години по-млад и е изпил няколко литра „Ред бул“. А от покритото му с бръчки сухо лице не можеше да се разбере дали това нараняване и ударите с металните тръби му причиняват болка.

Момичето трябваше да поддържа средна дистанция, за да попречи на противника да я докосне или да я заплуе с отрова. Първоначално тя разчиташе, че с помощта на оръжията ще може достатъчно да го нарани, но ръцете и краката на сивокосия сякаш също бяха направени от метал. Всъщност той също използваше чи за създаване на защитно покритие и го правеше доста умело. В резултат на това Машка се озова в патова ситуация: с оръжията ѝ сивокосият се справяше успешно, а опасността да бъде незабавно отровена не ѝ позволяваше да премине към ръкопашен бой.

— Нямах много опит — отбеляза сивокосият. — Уменията ти са много ограничени, въпреки че техниката ти е добра. Не знам що за клуб сте там, но можеш да дойдеш като ученичка при мен, аз ще успея да те науча по-добре.

Машка само изсумтя в отговор.

— Той използва своето чи не за да блокира, а за да смекчава ударите — внезапно я информира Лота. — Това е друго ниво на управление на вътрешната енергия. По-напреднало.

„И какво да правя с тази информация?!“ — мислено попита Машка.

— Не е сигурно, че добре владее това умение. Продължавай да го удряш, докато не пробиеш защитата му.

„Страхотен план — помисли си момичето. — Тактика от висше ниво. Благодаря, тренер.“

Тя водеше боя много внимателно, като непрекъснато променяше дистанцията и мислеше как да се справи с противника. Смущаваше я само едно: ако „рептилоидът“ от самото начало е можел да блокира ударите по този начин, тогава защо пропусна удара на Тьома и го остави да му счупи ръката? Вярно, там оръжието беше не тънка тръба, а юмруци, увити в кевлар, но все пак.

„Или разликата е в материала, или... в площта на съприкосновение! — изведнъж разбра момичето. — Може би ако в ръцете си имах бейзболна бухалка, той нямаше да може да я блокира със същата лекота?“

— Опитай онова, което започнахме да тренираме вчера — предложи ѝ Лота. — Вложи своята чи и бойното намерение в оръжието. Направи от стоманената тръба меч с остър ръб от собствената си сила.

Лесно е да се каже. Лота учеше момичето на различни начини на владеене на вътрешната енергия, но не всичко се получаваше. Като в гимнастиката: има определени водещи прости елементи, които си струва да овладееш, преди да преминеш към по-сложни. Но досега Машка не беше успяла да укрепи оръжието, може би защото не можеше да преодолее психологическата бариера, свързана с нанасянето на рана на жив човек. Едно е стоманено оръжие, което реже независимо от твоето желание, просто поради теглото и

остротата си, а съвсем друго — да създадеш намерение да посечеш жива плът...

— Само един удар — настоя Лота. — Ще е достатъчен.

Само ако беше толкова лесно.

— Добре, това е забранен прием, но трябва да се замислиш, че в момента твоя приятел от детинство умира в болницата. Ами ако отровата на този „рептилоид“ наистина е толкова опасна, че лекарите не могат да се справят с нея? — напомни драконката. — Сега не е моментът да жалиш противника си.

По дяволите, тя е права!

Представяйки си, че в ръката ѝ не е обикновена стоманена тръба, а меч, Машка нанесе посичащ удар. „Рептилоидът“ усети нещо и не блокира с ръка, както обикновено, но дори едно небрежно докосване беше достатъчно, за да се получи сериозна рана.

— Ах, ти, малка... — изруга сивокосият.

Още един удар прониза защитата му и го поряза отстрани.

— По-добре дай противоотровата, преди да те нарежа на змийски чипс — злобно изсъска момичето.

— Ела и си я вземи — озъби се сивокосият, докато притискаше с ръка раната и отстъпваше към края на покрива.

Най-оптималният вариант за момичето беше просто да нокаутира „рептилоида“ и да вземе проба от слюнката му, но разговорът за противоотровата сериозно промени плановете ѝ. Освен това в този момент тя съвсем отчетливо осъзна, че наистина може сериозно да рани противника си без никакви угризения на съвестта.

— Хей, някой се качва на покрива — внезапно я предупреди Лота.

Момичето отскочи от „рептилоида“ и погледна предпазливо към стълбите. Изобщо нямаше да се изненада, ако сега се появят приятелчетата на сивокосия, но на покрива излезе късо подстриганата брюнетка в тъмна униформа.

— Никой да не мърда, полиция! — заповяда момичето, като бързо прецени ситуацията и размаха пистолет. — Знаех си, че ще направиш нещо глупаво.

Машка мислено изруга. Само тя липсваше сега тук.

— Спокойно, Таня, това е психото, който избяга от покрива, след като отрови Тьома.

Момичето погледна окървавения мъж.

— И ти реши да го убиеш?

— Не, той е по-жив, отколкото си мислиш! — раздражено отвърна Машка. — Правя всичко възможно, за да го хвана жив!

Татяна заобиколи момичето и приближи до „рептилоида“:

— Ръцете зад гърба. В управлението ще изясним кой сте и как сте свързани с бандата. Там ще получите и медицинска помощ.

— Отдръпни се от него! — възкликна Машка. — Той е отровен!

Момичето погледна Машка, сякаш беше пълна глупачка.

— Аз не оказвам съпротива — веднага проговори сивокосият, протягайки ръце пред себе си. — Тя ме нападна с оръжие и се опита да ме убие!

Татяна извади белезниците и ги щракна на ръцете на сивокосия.

— Не е нужно да лъжете — охлади тя пламенността на мъжа. — Много добре знам кой кого е нападнал на онзи покрив. Да слизаме, преди да ви е изтекла кръвта.

Машка подготви тръбата в дясната си ръка за хвърляне, в случай че „рептилоидът“ реши да прави нещо, но той послушно последва Татяна. Момичето обаче все още не вярваше в неговото покорство и затова, когато сивокосият се освободи от белезниците и светкавично стисна полицайката, Машка скочи да ѝ помогне.

— Стой! — излая „рептилоидът“, държейки ръката си на шията на Татяна. — Още една крачка и ще ѝ счупя врата.

Съдейки по всичко, явно едно докосване беше достатъчно, за да инжектира доза нервен токсин, която да не позволи на момичето да окаже и най-малката съпротива. Очите на Татяна изглеждаха така, сякаш са ѝ инжектирали огромна доза успокоително.

Но Машка вече беше готова за подобно развитие на събитията и хвърли тръбата още преди „рептилоида“ да довърши изречението. Желязото прониза рамото му и го отхвърли назад, но той не пусна ръката си и повлече полицайката със себе си. Те паднаха на покрива и „рептилоидът“ моментално издърпа обездвижената брюнетка към себе си.

— Не смей да се приближаваш! — извика той, приближавайки лицето си до това на тъмнокосото момиче. — Ще ѝ издишам такава доза отрова, че ще умре в агония за пет минути!

Машка замръзна над него с вдигната за удар тръба.

— И сега какво? — хрипливо попита „рептилоидът“. — Май сме в патова ситуация.

— Всичко, което ми трябва, е противоотровата — отвърна през стиснати зъби момичето. — Дай ми я и върви където си искаш. А, да, също така плюй отрова в бурканчето, в случай че има проблеми с противоотровата.

Известно време се гледаха, без да мръднат нито един мускул.

— Добре — каза накрая „рептилоидът“. — Дай ми твоето бурканче и се отдръпни. И си хвърли желязото, изнервя ме, а като съм нервен, мога случайно да извия врата на тази глупачка.

— Вече свикнах с това нещо — намръщено отвърна Машка и демонстративно размаха тръбата. — Така че ще ти се наложи да си нервен още малко.

Може би си струваше да проточи преговорите, така че противникът ѝ просто да припадне от загубата на кръв, но засега той се държеше доста бодро за човек с две порезни рани и желязна тръба в рамото. Сивокосият обаче веднага извади тръбата и дори послушно плю в пластмасовото бурканче.

— Дръж — каза той, хвърли бурканчето обратно на момичето и веднага след него метна и тръбата.

Но Машка очакваше нещо подобно и с лекота се измести от траекторията на желязото.

Стоманеният снаряд прелетя на няколко сантиметра от лицето ѝ и се заби почти наполовина в бетонната стена.

— Струваше си да опитам — вдигна здравето си рамо „рептилоидът“ в отговор на яростния поглед на момичето.

— Противоотровата — процеди Машка и настойчиво протегна длан пред себе си.

„Рептилоидът“ извади малка стъклена ампула от джоба си.

— В „Небесната сфера“ ще разберат какво да правят с това.

Той рязко се наведе към изпадналата в безсъзнание Татяна и докосна устните ѝ с устни, преди Машка да успее да го спре.

— А това е, за да не се опитваш да ме преследваш — поясни той, рязко отстъпвайки на четири крака към ръба на покрива. — Момичето получи малка доза отрова, но ако не побързаш да я закараш в болницата, тя определено ще умре.

Машка с такава сила стисна тръбата в ръката си, че върху нея останаха следи от пръсти.

— Всяка минута е от значение! — напомни „рептилоидът“. — Съветвам те да побързаш.

Ръцете на Машка я сърбяха да пребие сивокосия и да го предаде на полицията, но в момента здравето на Тьома и Татяна беше по-важно. Още повече че тя на практика се сдоби с това, което искаше: получи както проба от отровата, така и противоотрова и доказа, че е по-силна от „рептилоида“.

Пред погледа на „змията“ Машка взе на ръце полицайката и я понесе към изхода.

* * *

Тьома дойде на себе си в болничната стая. Вярно, събуждането не беше много приятно — усещането беше такова, все едно белите му дробове са свити в спазъм и просто отказват да се разширят. Тьома се опита да вдиша, но не се получи много добре — поемаше дълбоко дъх, но преработваше по-малко от една десета от кислорода.

— Спокойно, не се притеснявай — прозвуча женски глас наблизко. — Сега ще стане по-лесно.

После усети как на лицето му слагат маска, която покри устата и носа му, и кислородът нахлу в белите му дробове.

— Отлично — каза вече мъжки глас. — Сега ще проверим всички показатели и ще се опитаме да вземем проба от отровата. Засега му вкарайте успокоително и смес за засилване на регенерацията...

И Тьома отново загуби съзнание. Периодично той излизаше от небитието, за да чуе откъси от лекарски разговори.

— Слушай, белите дробове ги удържаме, но инфекцията се разпространява към сърцето...

— Проба от отровата?

— Опитвахме да вземем пункция от белия дроб, но резултатът беше нулев. Отровата вече напълно се е разтворила. По дрехите му също няма.

— Можем да ускорим естественото възстановяване. То и така вече е неестествено бързо, така че шансовете за оцеляване са доста високи.

— Можем, но рискът от сърдечен арест ще си остане.

— А какво друго можем да направим? Момичето обеща да вземе проба от отровата, но аз надцених нашите сили и я уверих, че ще се справим и без нея.

Думите за високите шансове за възстановяване го зарадваха, но фактът, че Машка е решила да тръгне за проба от отровата изобщо не го вдъхнови. Онзи „рептилоид“ беше наистина опасен противник.

— Подценила си тази странна отрова — отбеляза мъжът. — Но на твоё място и аз бих си помислил същото. В дадения случай можем само да се надяваме, че организъмът ще се справи сам.

Тъома слушаше разговора на лекарите през звъненето в ушите и би трябвало да се уплаши, но дори за това нямаше сили.

„Да умреш от това, че някакъв старец ти се е изплюл в лицето? Що за глупост — вяло си помисли той. — Дори е някак срамно. А ако и Иван разбере за това, ще умра от срам преди да ме убие отровата.“

Известно време той просто се концентрира върху дишането, радвайки се, че белите дробове, макар и слабо, но работят. След това, прехвърляйки в главата си думите на лекарите, логично разсъди, че може да повлияе на процеса на възстановяване само по един начин — като медитира и насочи цялата си енергия към възстановителните процеси. За съжаление, той все още не беше достигнал до това ниво на „желязната риза“, когато човек може да усеща и управлява вътрешните органи, иначе да възстанови белите дробове щеше да е много по-лесно.

Така и прекара времето си — ту опитвайки се да медитира и да насочва вътрешната енергия към раните, ту да изпада в безсъзнание.

— Умираш — раздаде се студен женски глас.

Тъома не разбра веднага, че светът около него се е променил, дотолкова неуловим беше преходът от реалността към астрала.

— Уау, толкова бързо реши да се срещнеш с мен? — изненада се младежът, докато неволно се възхищаваше на черния дракон. — Мислех, че няма да е скоро.

— Днес съм в настроение да помагам на бедните и онеправданите — информира го госпожа Ал-Машкал. — Освен това не

бих искала моят носител да умре. Дори да е толкова безполезен и бездарен.

Тьома само стисна зъби в отговор.

— Какво мълчиш? — попита драконката, отпускаяки се на леглото до главата му.

— А какво да кажа?

— Правилно, нищо. Затова ще говоря аз — неочаквано за Тьома каза госпожа Ал-Машкал. Днес нейната словоохотливост наистина беше поразителна. — Наблюдавам те от първия момент на създаване на нашата връзка.

— Наистина? — изненада се Тьома. — А защо тогава не се появи по-рано?

— Преценявах те. Не всеки е достоен да бъде мой ученик, но ти се оказа не чак толкова лош. Много слаб, но в същото време и много упорит.

Тьома неволно се запита дали това може да се счита за комплимент.

— Така че реших днес да ти помогна още веднъж — продължи драконката. — Имаш две възможности: аз да премахна отровата от белите дробове и сърцето, или да го направиш ти сам.

— А в какво е смисълът на този избор?

— Ако се справиш сам, ще ми докажеш, че си достоен за вниманието ми. И в същото време ще ти обясня как да използваш остатъците от отровата. Можеш да я изолираш в белите си дробове и да я издишаш точно както прави този „рептилоид“.

Да има отровен дъх като тайно оръжие? Не е най-лошият вариант.

— Бих искал да се справя сам — неуверено отвърна Тьома. — Но не знам как да го направя.

— Прави каквото ти казвам и ще се справиш. Но имай предвид, че това ще бъде много... не, не така, МНОГО болезнено.

ИНТЕРЛЮДИЯ 3

Елена наблюдаваше как Мария носи полицайката към изхода от покрива. Може би момичето би могло да се гордее, ако не беше оставило противника си жив. По-точно не противника, а врага. Противниците могат да се жалят, от уважение, например, но никога не трябва да оставяш живи врагове зад гърба си.

Пет минути по-късно „змията“ с огромни усилия се изправи на крака и закуцука след момичето. Елена не знаеше какви точно мисли минават през главата на „рептилоида“, но едва ли ставаше дума за прошка.

— „Рижия дракон“, значи — измърмори той под носа си. — Добре, да видим що за клуб е това...

Жената се появи пред сивокосия мъж буквално от нищото.

— Ти пък коя...

Мечът влезе в гърлото му, преди да успее да довърши изречението си.

На Елена ѝ трябваха още двадесет минути, за да посети стаята на охраната и да изтрие всички записи от стълбите, водещи към покрива, за да не разкрие лицето на Мария и своето. След като приключи с всичко, тя спокойно слезе долу, отиде в най-близкото кафене и си поръча чаша кафе и парче торта.

Седнала в ъгъла на помещението, Елена позвъни на брат си и попита:

— Ван, как е при теб?

— Неудачника е жив и почти здрав, но Алекс наистина го изгубихме.

— Какво значи изгубихме? — попита Елена. — Съвсем? Дадох му „бръмбар“, а аз вградих още един, наш, в обувките и в телефона. Просто го засечи.

— Разбира се, те са го съблекли и са се отървали от дрехите му. Беше глупаво да очакваме, че триадата ще направи такава грешка.

— Това не ми харесва.

— И на мен — съгласи се Иван. — А при теб как мина?

— Момичето взе проба от отровата, скоро ще я занесе в клиниката. Почистих след нея. Един от полицаите е ранен, но изглежда е жив, така че не е страшно.

— Три от четири вече е добър резултат — отбеляза мъжът. — Как мислиш, Виктор много ли ще се разстрои, че загубихме един от учениците?

— Глупава шега — хладно отвърна жената. — Не може да продължава така — „Рижия дракон“ няма абсолютно никаква репутация. Момчетата са беззащитни пред всеки майстор.

— Вече обсъдихме това. Ако се разкрием, ще защитим момчетата от всякакви атаки на местни, но ще привлечем вниманието на нашите врагове.

Елена направи гримаса.

— Това ще е по-късно. А децата в момента са в опасност.

— И какво предлагаш?

— Ще пуснем така нареченото прессъобщение — хищно се усмихна Елена. — Нека всички знаят кои са поканените учители на клуба. И какво ще стане с тези, които се осмелят да заплашват нашите деца извън официални двубои.

— Отваряш кутията на Пандора — след кратка пауза каза Иван. — Но пък това може да е забавно. Дори на мен самия ми е интересно кой от старите врагове може да излезе от сенките.

— Е, чудесно — Елена допи кафето и стана от масата. — Тогава ще посетя няколко клуба от върха на Рейтинга и ще се представя официално. Надявам се тази информация да се разпространи достатъчно бързо, така че хората, заловили Алекс, да се вразумят и да нямат време да направят нещо непоправимо.

ГЛАВА 7

Малко по-рано, до тренировъчния център „Рижия дракон“.

Даня и Алекс стояха до двуместния спортен автомобил и озадачено гледаха Александър.

— И как трябва да се возим на това? — попита Алекс със съмнение, вдигайки демонстративно спортния си сак.

— Вие никак — хладно отвърна блондинът. — Дори да имаше четири места, нямаше да ви пусна в колата си — той се намръщи. — Само не ми казвайте, че нямате собствени коли? Мога да ви дам пари за такси.

От четиримата само Машка и Даня имаха коли, при това многострадалното возило на баскетболиста прекарваше по-голяма част от времето си в автосервиза. Даня наливаше всичките си свободни пари в различни подобрения, започвайки от стикери и музикална уредба и завършвайки със смяна на двигателя и инсталиране на подобрени версии на бордовия компютър. За щастие в момента любимият му кон стоеше на паркинга.

— Няма проблем — лекомислено отвърна Даня. — Ще дойдем с наша. Дай ми няколко минути.

След като докара лястовичката си до входа, той отвори вратата, от която се носеха тихи, но много дълбоки басы на приглушена музика, и попита:

— И така, къде отиваме?

— На този боклук ще стигнете ли изобщо до някъде? — направи гримаса на отвращение Александър. — Знаете ли, ако успея да се справя с доставчиците на дрога, аз лично ще ви подаря нормална кола в замяна на това корито.

Разбира се, колата на Даня бледнееше на фона на ламборджинито, но никой не би си обърнал езика да я нарече боклук. Даня беше вложил твърде много усилия и пари в това старо Субаро Импреза. Разбира се, поради честото участие в улични гонки колата изглеждаше малко вехта, но поради ярките стикери отстрани като цяло изглеждаше спортно и дори екстремно.

— Старателно сглобената кола е много по-добра от стандартната, дори и ако стандартната е „ламборджини“ — не се остави Даня. — И още повече — за нашите пътища.

Блондинът направи гримаса.

— Не съм любител на ровенето в колите, но съм сигурен, че един двигател на „ламбо“ струва колкото две твои коли, че дори и три.

— Не е важно какво има под капака на колата, а кой кара — гордо отговори Даня.

— Жалко, сега няма време, иначе щяхме да си направим състезание — язвително каза Костя.

— Теб никой не те пита — срязва го Алекс. — Ти дори нямаш книжка.

Костя изсумтя.

— Това не ми пречи да разбирам от коли, пухчо.

— Стига сте дрънкали — прекъсна ги Александър, сякаш не той започна този разговор. — Качваме се в колите и караме към апартамент недалеч от мястото на срещата. Оттам ще наблюдаваме Алекс.

— А адресът?

Очите на Александър блеснаха едновременно злобно и развеселено.

— Просто ни следвайте и се опитайте да не изоставате.

Те с Костя скочиха в колата и веднага излетяха.

— Някак контрапродуктивно — отбеляза Алекс. — А ако наистина изостанем, какво ще правят?

За това, че адресът на срещата би трябвало да е в телефона на Холин, Алекс дори не помисли.

— Няма да изостанем — емоционално го увери Даня. — Влизай в колата!

Те настигнаха „ламбото“ на първия светофар.

— Нали си наясно, че е опасно да се състезаваш в града? — попита Алекс за всеки случай.

— Аха — кимна Даня. — Но не и с моята предвидливост. Отпусни се.

За щастие или за съжаление, по това време на денонощието по улиците нямаше много коли. Така че тръгвайки от светофара,

„ламборджинито“ бързо се присъедини към потока и се плъзна напред, сменяйки платната, но и Данил не изостана.

— Кара като баба — доволно съобщи той на Алекс десет минути по-късно. — Ако знаех къде отиваме, щях да го изпреваря с много.

Изглежда притежаването на луксозна кола не можеше да компенсира напълно липсата на шофьорски умения.

— Слушай, ти имаш силно развито предвиждане — внимателно започна Алекс. — Ето сега се движиш доста уверено в потока, явно разбираш къде планират да се движат колите. И по време на бой можеш доста лесно да предвидиш ударите.

— Ами да — кимна Даня в знак на съгласие, без да откъсва очи от пътя. — И какво?

— Разбираш ли как изобщо работи това? Какво правиш, за да се получи?

Даня сви рамене и отговори:

— Нищо. Дори не се замислям. Просто усещам къде ще бъде насочен ударът, това е всичко.

— Същото беше и с мен днес: усетих, че Александър планира да ме измами. Тоест това по принцип би могло да се очаква от него, но сега аз със сигурност знам, че ще го направи. Имал ли си такива предчувствия? Насочени към по-далечни и конкретни събития?

Дани погледна Алекс.

— Не, нямал съм, но нали чу обясненията на Сенсеич — предвижданията могат да бъдат най-различни. Аз вярвам на твоите инстинкти. Може би трябва да ги зарежем и да не отидем на срещата?

— Обещах да измъкна оттам моя съученик — направи гримаса Алекс. — Това е единственият ни вариант.

— Жалко, че не мога да дойда на срещата с теб.

— Да, по-добре да не рискуваме — съгласи се Алекс. — Дори моята поява ще изглежда подозрителна. И като цяло целият ни план е основан на това, че китайците нямат добра памет за лица или, още по-лошо, са расисти, за които всички лаоваи^[1] изглеждат еднакви. Знаеш ли колко хиляди китайци са учили в съветските, а след това и в руските университети? Стотици хиляди. Ако този човек е един от тях, то той определено ще ме различи от Холин.

Китаецът беше уговорил срещата в малък градски парк. Александър беше наел апартамент в кооперация наблизо, на третия

етаж, с изглед към самия парк. Когато паркираха колите близо до входа, Даня приближи до „ламборджинито“ и насмешливо погледна Александър:

— Колата е много добра. Но не и шофьорът.

В отговор Александър само скръцна със зъби.

— Нека още веднъж да обсъдим какъв всъщност е планът ни — реши да смекчи атмосферата Алекс. Не че го притесняваше самонадеяността на Александър, просто не искаше да изостря конфликта преди опасната задача.

— Отиваш там и се представяш за дебелия. Ние ще проследим накъде ще те отведат китайците, а след това ще превземем мястото с щурм — всичко е просто — махна с ръка Александър. — Ела да ти покажа откъде ще те наблюдаваме.

— Думата „щурм“ не е много приложима за армия от двама души — скептично отбеляза Селин.

— Не двама, а трима — поправи го Александър. — Твоят приятел ще бъде с нас.

Алекс се намръщи.

— Не говориш сериозно, нали?

— Добре, добре — високомерно се ухили „драконът“. — Имаме връзки по върховете и разбира се, когато му дойде времето, ще извикам спец частите или както там се казват. Не се безпокой.

Подобно отношение не вдъхваше много доверие, но като цяло Алекс при всички случаи смяташе да се свърже с тези хора и да намери Рогов, така че нямаше избор. Дори скапаната поддръжка си е все някаква поддръжка.

Апартаментът гледаше точно към парка, а на балкона услужливо бяха оставени бинокли. В кухнята имаше кафе машина, но на Алекс изобщо не му беше до кафе, и така вече беше твърде изнервен от предстоящото.

— Не че те смятам за майстор по бойни изкуства, но се постарай при срещата да не се издаваш — напомни му Александър. — Сам знаеш колко е лесно по походката и движенията да се разпознае истинския боец. Успяхме да прикрием мускулите със слой вода, но уменията са си там.

— О, за това не се притеснявай — усмихна се Алекс. — Малко подготовка и няма да ме познаеш.

— Е, добре — направи скептична гримаса блондинът. — Тогава можеш да започваш, не остава много време.

Алекс седна на дивана, затвори очи и внимателно премина през всички вътрешни настройки в главата си: ключови образи, усещания, реакции. Поведението му трябваше да се основава на двигателните умения и мимиките на човек, който не изразява и капка агресия; той специално изгради подобен модел на поведение, за да предизвика положителни емоции в преподавателите. А повишената концентрация на вниманието, позволяваща да учи, беше създадена чрез отслабване на емоциите, които пречат да се мисли разумно. Във всеки случай преди той мислеше, че просто ги отслабва, но духът пазител разбираемо му обясни как стоят нещата в действителност. Заклучването на емоциите вътре в себе си издърпваше и драконовата ярост от свързания с него дух пазител, а после всичко това се освобождаваше при прехода в нормално състояние. Освен това прекалено силните отрицателни емоции сами по себе си отваряха връзката с дракона, започвайки да изтеглят огнена енергия в тялото на Алекс.

„По време на тренировъчните спаринги губех контрол над себе си и се обръщах към силата на дракона точно под въздействието на яростта — спомни си той. — Значи може би целият този процес изначално е свързан изключително с проявата на силни емоции и психоматрицата на «зубрача» сама по себе си няма нищо общо? Ами ако не сдържам насилствено емоциите, натрупвайки ги в себе си, а, напротив, им позволя да отидат на заден план? Неслучайно психолозите казват, че не трябва да задържаш емоциите в себе си. А да ги пропуснеш просто така покрай себе си, без да те докоснат — това не е лош вариант. Как обаче да наблюдавам отстрани, осъзнавайки от какво са предизвикани твърде силни чувства, но да не ги изживявам.“

Разбира се, за да се създаде нова психоматрица от нулата, бяха необходими много дни работа върху себе си. Така че сега той можеше само да опита да приложи вече съществуващите вътрешни настройки и да се надява, че това ще реши проблема.

Отваряйки очи след известно време, той усети в себе си вече познатото от режима на „зубрача“ спокойствие, а тялото му буквално се отказа от обичайните си рефлексии и умения.

— Готов съм.

Александър го погледна скептично.

— Наистина? Е, да проверим.

Резкият удар спря точно пред носа на Алекс, като леко го докосна.

— Той дори не трепна — възхити се „драконът“.

— Кой би си помислил, че твоите експерименти със самохипноза могат да бъдат полезни за нещо — подсмихна се Костя.

Тук Алекс беше склонен да се съгласи с него. Още малко работа върху психоматриците и от него може да се направи идеален агент за внедряване. Ако, разбира се, такива съществуват в реалния живот, а не само във филмите.

— Време е — каза Александър, като погледна часовника си. — Все пак ти предстои да вървиш пеша до метрото и оттам — до мястото на срещата. Просто за всеки случай.

— Логично — призна Селин.

Преди да си тръгне, той тихо каза на Данил:

— Наблюдавай ги. Ако блондинът се опита да ме прецака, не се колебай да звънеш на Иван или Елена.

След това му даде телефона си, като в замяна взе апарата на Холин. Разбира се, Алекс предварително запомни контактите на приятелите си и на Иван и Елена, тъй като в това състояние паметта му работеше много по-добре от обикновено. Едва ли, разбира се, ще му позволят да използва телефона, но би било глупаво да се остави без дори теоретична възможност да се обади.

След като приключи с подготовката, Селин напусна апартамента, обиколи малко из подземните преходи в близост до метрото и се насочи към мястото на срещата. Благодарение на състоянието на „зубрач“ Алекс изобщо не беше нервен. Разбира се, той все още помнеше, че един куршум може да спре и много по-силни бойци, но все пак вярваше в себе си и в своите умения.

Колкото и да е странно, представителят на триадата изобщо не се криеше, а напротив, спокойно седеше на пейка и ядеше сладолед. Не така си представяше Селин страховитите мафиоти, занимаващи се с експерименти върху хора. На външен вид съвсем обикновен мъж с източен вид, леко пълничък и добродушно усмихнат.

— Здравейте — учтиво поздрави Алекс. — Аз съм за тренировките в спортния център...

— Да, да — кимна китаецът, продължавайки да яде сладолед. — Ти си първият дошъл. Сега ще изчакаме и другите трима и после ще отпътуваме — акцентът му беше почти незабележим, само леко смекчаваше отделните звуци. — Казвам се Ли, отговарям за набирането на спортисти.

„Толкова просто? — изненада се Алекс. — И никакви проверки?“

— „Ще отпътуваме“? — повтори той. — Мислех, че спортният център е някъде наблизо.

— Не, просто тук беше най-удобно да се срещна с всички ви, за да ви отведа наведнъж до нашата зала — добродушно поясни китаецът. — Хапни засега сладолед, за да не ти е толкова скучно да чакаш.

— Отслабвам — с лека тъга отвърна Селин. — Не бива да ям сладко.

Китаецът го огледа.

— Ами да, разбирам. Но не се притеснявай, нашите специалисти могат да ти помогнат с излишните килограми. По нашите методи можеш да ядеш колкото и каквото си искаш, и пак ще отслабнеш.

— Наистина? — искрено се изненада Алекс.

Вярно, изненада се не от съществуването на подобни магически методи, а защото този човек смята, че е толкова глупав, че да повярва.

— Разбира се — увери го Ли. — Така че не се притеснявай, яж.

Алекс тъкмо дояде сладоледа си, когато към тях се приближиха още трима млади мъже. Те изглеждаха много по-атлетични и уверени от него. Най-здравият външно приличаше малко на Иван, вторият приличаше на американеца от играта „Уличен боец“ с прическа тип „таралеж“, а третият се оказа брадат кавказец. Всички изглеждаха с пет или дори десет години по-възрастни от Алекс.

— Добре, готови ли сте да покажете всичко, на което сте способни? — попита ги Ли. — Тези, които покажат най-добри резултати в рамките на два дни тренировки, ще могат да се присъединят към нашия клуб.

— Разбира се — уверено отговори единият от тримата младежи, висок почти два метра, с огромни ръце, по-характерни за бодибилдър или пауърлифтър, отколкото за боец. Той погледна Алекс с отвращение. — Ако останалите бойци са такива, нямат никакъв шанс.

Алекс припряно сведе поглед към земята.

— На първо място оценяваме потенциала, а не натрупаните умения. Така че всички имат равни шансове — отрязва го Ли, хвърли опаковката от сладоледа и стана от пейката. — Хайде, колата чака.

„Нима не виждат колко подозрително изглежда всичко това?“ — учудено си помисли Алекс, хвърляйки поглед към колегите си.

На паркинга ги чакаше автомобил от бизнес класа, от който отчетливо лъхаше на опасност. Алекс веднага разбра, че не трябва да сядва в тази кола. Но какво да прави с това предчувствие?

— А колко далеч ще ходим? — попита Алекс, спирайки нерешително пред колата.

Останалите трима вече се бяха качили вътре, но той все още се колебаеше.

— Около половин час — отговори китаецът. — Имаме страхотен спортен център. Комфортни стаи за спортистите, безплатна трапезария, плувен басейн, фитнес зала и с вас ще се занимават истински майстори по бойни изкуства. Много бойци биха дали душата си за такава възможност.

Всичко звучеше като откровена лъжа, но останалите бойци, изглежда, наистина повярваха на толкова фантастични условия. И Алекс също трябваше да положи усилие върху себе си и да седне вътре. Между другото, в сегашната му форма това се оказа не толкова лесно, коремът му пречеше да се сгъне и да се качи в колата.

— Посрещат ни като истински звезди — доволно се ухили младежът с прическа „таралеж“. — Хайде да се запознаем? Кой с какво се занимава?

— Кикбокс — късо отговори най-здравият.

— Борба.

— Аз се занимавах с айкидо, а сега преминах на муай тай — гордо каза „таралежът“.

И тримата погледнаха Алекс.

— А ти, дебелия, с какво се занимаваш? Сумо?

— Ръкопашен бой — неохотно отговори Селин.

Определено не му харесваше да е дебел. Въпреки че това беше само временна форма, да чуе подобно обръщение беше все пак неприятно.

— Нали разбирате, че няма значение какви бойни изкуства тренираме? Главното е това, което е вътре — потупа се по гърдите

здравенякът. — Сърцето на боеца. На който е по-силно, той ще победи.

— Ха, лесно ти е да говориш за сърцето на боеца, когато имаш такива ръчища — засмя се „таралежът“.

— Пфу — вяло реагира на думите им кавказецът. — Безполезно бърборене.

— Е, тръгваме ли? — попита ги Ли, сядайки зад волана. — Следващата спирка — тренировъчния център на „Белия дракон“.

Завършвайки изречението, китаецът натисна някакъв бутон и между него и салона се издигна черна преграда.

— Това пък защо? — изненада се „таралежът“, но в същия момент салонът започна да се изпълва с белезникав газ от всички страни.

„Знаех си, че не трябваше да се качвам в тази кола — помисли си Алекс и задържа дъха си, докато гледаше как тримата бойци напразно се опитват да отворят вратите. — И какво да правя сега? Мога да вложа всичките си сили в удар, да избия вратата и да се измъкна оттук, но тогава целият план ще се провали и определено няма да се добера до Рогов.“

Тримата младежи припаднаха почти мигновено, а Селин още известно време се преструваше, чудейки се дали да вдиша този газ или не. Впрочем, едва ли смятаха да ги убият по този начин, така че явно си струваше риска...

„Проклети да сте“ — реши той и си пое дълбоко дъх. Всичко веднага заплува пред очите му и той загуби съзнание.

---

[1] лаовай (кит.) — пренебрежително име за чужденец, най-често с европейска външност, който не разбира китайски и не се ориентира в обичаите. ↑

ГЛАВА 8

— Качват се в колата — каза Даня, наблюдавайки напрегнато Алекс през прозореца.

— Наистина ли, кап? — изсумтя Костя. — Ние стоим до теб и също гледаме през бинокъл.

В отговор баскетболистът показва неприличен жест.

— Много смешно. Тръгваме ли след тях?

— Разбира се — успокои го Александър. — Не се притеснявай, няма да ги изпуснем. Докато не са изхвърлили телефона на твоя приятел, можем да ги проследим.

Слязоха долу и спряха пред „ламборджинито“.

— Пак няма да се съберем — отбеляза Даня.

— Всичко е наред. Нали си толкова добър шофьор, просто ни следвай — саркастично отвърна Александър.

Даня за пореден път си помисли, че да се доверява на този надут паун е много лоша идея. А сега Лъоха беше в ръцете на триадата и Даня абсолютно не знаеше какво да прави. Оставаше му единствено да се качи в колата и покорно да кара след червеното „ламборджини“.

Двадесет минути по-късно те излязоха от чертите на града. Заради многобройните задръствания на Даня му струваше усилия да се държи за „ламбото“. Понякога му се струваше, че ще е по-лесно да следва Александър и Костя пеша. А около половин час по-късно колата спря близо до няколко самостоятелни хангара от велпапе.

След като паркираха на празния паркинг, младежите слязоха от колите и се огледаха.

— Те са тук — каза Александър, гледайки екрана на телефона си.

— И какво ще правим? — намръщено попита Даня. — Това не прилича на тренировъчен център, дори на лаборатория не прилича.

— Мисля, че това е транзитен пункт — предположи Александър. — Така че ще опитаме да огледаме и да видим накъде ще отидат по-нататък. И на какво.

Само блондинът се беше сетил да вземе бинокъл със себе си, така че Дана и Костя трябваше да стоят до него и да чакат, докато той

оглежда територията на склада.

— Колата със сигурност влезе вътре — замислено каза той. — Ще изчакаме, те трябва скоро да се появят.

Но колата не излезе дори след половин час. И през цялото това време те не видяха нито една жива душа нито в хангара, нито наблизко.

— Може би трябва да се приближим. Няма камери, поне не и видими, но все пак е по-добре да сме по-предпазливи.

Речено — сторено. Даня и Александър предпазливо приближиха към хангара и надникнаха през прозореца, докато Костя продължи да наблюдава отстрани.

В средата на празния хангар лежаха купчина дрехи и счупени телефони.

— Така. Дрехите са тук, но къде е самият Лъоха? И къде се е дянала колата? — шепнешком каза Даня.

— Виж, там долу има изход.

Незнайно на кой и защо му е трябвало да прави нещо подобно, но в ъгъла на хангара имаше заход към някакъв подземен паркинг.

— Очевидно изходът е някъде встрани и колата отдавна е заминала — логично предположи Александър.

Даня искаше да отвърне нещо остро, но изведнъж усети приближаваща опасност. Обикновено в главата му проблясваха ретроспекции за част от секундата, сякаш вижда как му нанасят удар или как лети топката на полосата с препятствия. А тук цялото му тяло избухна от остра болка от изгаряния и наранявания.

— Да се махаме оттук! — извика той и стремглаво хукна към изхода от хангара.

— Защо? — изненадано попита блондинът.

Той постоя известно време, заслушан в нещо, а после се втурна след Даня. Баскетболистът изскочи пръв от хангара, така че когато се раздаде взрива, той само го отхвърли настрани и леко го оглуши. Но Александър пострада сериозно. И от взрива, и от рухналия покрив.

На Даня му трябваша няколко минути, за да дойде на себе си. И през звъненето в ушите с огромно усилие чу гласове:

— Защо трябва да ги проверяваме? След такъв взрив със сигурност никой не е оцелял.

В по-голямата си част трябваше да допълва думите, дотолкова беше оглушен.

— Заповядаха ни да намерим телата... и да се уверим, че са мъртви.

— Ей там лежи един, върви се уверявай.

Даня отвори едното си око и разбра, че говорят за него. Оставаше да измисли какво да прави сега с двама въоръжени мъже, идващи право към него.

„По дяволите, те държат пистолети в ръцете си — помисли си неистово. — Как да се справя с тях?“

Разбира се, той никога не се е страхувал от битки, но оръжията бяха съвсем различен случай. Кой идиот би скочил на човек с пистолет? Още повече — на двама души.

— За всеки случай го застреляй в главата.

Е, на него му предстоеше да бъде такъв идиот.

Претърколи се под краката на първия противник, скочи, хвана ръката с пистолета и веднага изви китката нагоре. Раздаде се болезнен вик, който беше прекъснат от един точен удар в слепоочието. Оставаше втория противник, но той предпазливо стоеше на около пет крачки и Даня нямаше шанс да се добере до него.

— Жив си — искрено се изненада мъжът в работно облекло и вдигна пистолета.

Част от секундата преди изстрела Даня усети къде точно ще попадне куршумът, просто нямаше време изцяло да избяга от траекторията му. Но тъй като знаеше точно мястото, където би трябвало да попадне куршума, той направи всичко, за да се придвижи настрана и да постави поне връзката ключове в джоба си под него. С малко късмет трябваше да се получи.

Въпреки това Даня беше изхвърлен от попадението, а противникът нямаше намерение да се бави с втория изстрел, когато в главата го улучи камък. Стрелецът рухна на земята като подкосен.

— Ха, аз, разбира се, не съм Машка, но също не е зле! — възкликна Костя. — Добре ли си? Дори аз бях малко оглушен. Какво се случи там?

— Експлозия! — раздразнено отвърна Даня, докосвайки се внимателно отстрани.

Положи усилие да вземе ключовете, буквално забити под кожата му. Но плитката рана беше за предпочитане от дупка от куршум.

— А къде е Александър?

— Остана там — махна с ръка Даня.

Всъщност взривът не беше чак толкова силен, колкото изглеждаше в началото. По-вероятно е бил проектиран да събори хангара като къща от карти, но изглежда, че на блондина и това му стигаше.

— Жалко — почеса се Костя по тила.

— Изобщо не ми пука за него — намръщено каза Даня. — Повече ме притеснява как сега ще търсим Лъоха? Всичките му дрехи бяха вътре в хангара.

Костя сви рамене.

— Е, сега ще чакаме, докато той сам се свърже с нас.

Даня го погледна недоволно и извади телефона.

— Трябва да се обадя на нашите, може те да ме посъветват нещо.

— Успех — подсмихна се Костя. — А аз отивам да изровя Александър. Може би падналият покрив не го е довършил съвсем.

* * *

Алекс се събуди проснат на покрит с плочки под до още три тела, в които лесно разпозна здравеняка, „таралежа“ и кавказеца. Главата му се цепеше, сякаш е пиянствал целия предишен ден, но иначе беше в доста добро състояние, което означаваше, че със сигурност не е бил ритан. Но пък бяха успели да го преоблекат, тъй като вместо обичайните дрехи носеше само обикновени шорти и тениска. Телефонът и другите вещи, разбира се, също ги нямаше.

Оглеждайки се, Селин осъзна, че се намира в някаква изоставена старомодна кухня. Бели плочки, ръждясали решетки по прозорците, полудемонтирани газови печки. По някаква причина в главата му веднага се появи мисълта за филма „Убийствен пъзел“, а още по-голям съспенс вкара гривната около глезена му, подобно на онези, които слагат на престъпници под домашен арест. Но неговата представляваше плътна стоманена отливка, а не като съвременните пластмасови устройства.

— Страхотно — измърмори Алекс. — Комфортни стаи, казвате? И басейн?

Докато Селин се оглеждаше, съкилийниците му започнаха да идват на себе си.

— Ох, главата ме боли — изграчи здравенякът. — Къде сме?

— Не виждаш ли, в луксозен апартамент, точно както обещаха — саркастично отвърна „таралежът“. — Ей, дебелия, знаеш ли какво е това място?

— Знам не повече от вас — неохотно отвърна Алекс.

Ситуацията определено не му харесваше. От друга страна, на какво изобщо беше разчитал, когато се пъхна в леговището на триадата? Че наистина ще го настанят в луксозен апартамент?

— А това нещо какво е? Вие имате ли такива? — попита „таралежът“, почуквайки по стоманената кутийка на крака си. — Прилича на джипиес тракер.

— Аз имам — потвърди Алекс.

Кавказецът, вместо да бърбори, мълчаливо обиколи помещението, дръпна наред всички решетки, после тежката входна врата и накрая започна да оглежда системата за вентилация.

Изведнъж се чу скърцане и вратата бавно се отвори. В помещението бодро влезе пълничкият Ли, придружен от двама яки мъже в черни униформи.

— Е, господа, приветствам ви в тренировъчния център на „Белия дракон“ — весело каза той.

— И това са вашите комфортни стаи?! — възмутено попита здравенякът, надвиснал заплашително над нисичкия китаец. — И къде са ни вещите?!

Един от охранителите леко бутна едрия мъж с ръка и той отлетя на около три метра, блъскайки се в масата.

— Без паника — успокояващо вдигна ръце Ли и добродушно се усмихна. — Тук наистина има луксозни стаи, просто първо трябва да разрешим един въпрос. Кой от вас четиримата е довел със себе си опашка от „Сребърния дракон“?

Алекс запази неразбиращо изражение на лицето си, но мислено изруга.

Значи ги бяха разкрили! Ако всичко е толкова зле, то и на помощ не може да разчита. Искаше му се да вярва, че поне момчетата са добре.

И четиримата озадачено се спогледаха.

— Кого са довели? — попита „таралежът“.

— Който ги е довел, знае — отвърна китаецът, присвивайки очи.

— Аз знам, че „Сребърния дракон“ е един от клубовете в Рейтинга — вдигна ръка кавказецът. — Но не съм довел никого. Ако имах връзки в Рейтинга, защо ми е да идвам тук?

Здравенякът се надигна от пода и впи гневен поглед в пазача, който го блъсна, но не бързаше да се сбие.

— Всъщност нямаме кой знае каква нужда от вас — продължи Ли. — Ако никой не си признае, просто ще убием и четиримата.

— Ей, дори не разбирам за какво говорите! — възмути се „таралежът“. — Не искам да умирам за нищо!

Алекс внимателно погледна лицето на китаеца и осъзна, че той не се шегува и че наистина му е по-лесно да ги убие, отколкото да се опитва да разбере кой точно е донесъл опашка след себе си. За щастие той имаше подготвена легенда за такъв случай.

— „Сребърния дракон“ дойдоха при мен — призна той, докато пристъпваше напред.

— Просто така? — изненада се китаецът. — Честно казано, не го очаквах. И как си свързан с тях?

И Алекс разказа историята за идването им при Холин, само че не от свое име, а от името на дебелака. Как бил заплашен и принуден да дойде на тази среща.

— Ами... — Ли погледна замислено Алекс. — Звучи доста правдоподобно. Но не можем просто така да ви повярваме, нали?

Алекс се намръщи.

— Доказателства нямам... а и как изобщо може да се докаже това?

Китаецът мълчаливо кимна на един от пазачите, който пристъпи напред и замахна към лицето на Алекс. Той рефлекторно опита да се защити, но не успя и получи доста здрав шамар. А след това и още един. И още.

— Рефлексите ти са няма нищо — коментира Ли и заповяда на охранителя: — Стига. Дори и да се преструва, по време на битките всичко ще стане ясно.

— Какво изобщо става тук? — предпазливо попита „таралежът“ стоящите до него младежи.

— Тихо! — изшътка му кавказецът.

Китаецът известно време гледа мълчаливо Алекс.

— Добре. Ще се престоря, че ти вярвам. Така или иначе ние се отървахме от онези момчета и проблемът със „Сребърния дракон“ вече е разрешен. А ти ще послужиш на целите, за които беше поканен, независимо дали си участник в Рейтинга или не.

Алекс се напрегна. Какво значи „разрешен“? Нападнали са Александър, Костя и Даня? Но с тях не е толкова лесно да се справиш.

— Какво планирате да правите с нас? — попита кавказецът. — Защо ни отвлякохте?

— Не ви отвлякохме, а ви поканихме в нашия тренировъчен лагер — поправи го Ли. — Вие самите го искахте.

— Аха, само че ни излъгахте за условията — отбеляза здравенякът.

— Не сме — увери го китаецът. — Вие ще живеете в нормални стаи, ще участвате в боеве и ще получавате специални... храни.

Здравенякът изсумтя.

— Ъндърграунд боеве? И струваше ли си заради това да ни отвличате? Аз съм участвал поне сто пъти в подобни мероприятия, и то доброволно.

— Ще ви кажа повече: само при нас ще може да изпробвате силите си в бой с истински представители на Рейтинга. С бойци, владеещи вътрешна енергия и тайни техники.

— Наистина не разбирам какъв е смисълът — отбеляза кавказецът. — Защо ви е това?

Ли отново се усмихна.

— Всичко е много просто. Имаме експериментален препарат, който трябва да тестваме в различни условия. Затова и всички вие бяхте поканени.

— Аз съм против химията — гордо заяви „таралежът“.

— Жалко — тъжно каза китаецът. — Жалко, че на никой не му пука. Виждате ли тези неща на краката си? Това е не само джипиес предавател, но и компактен взривен заряд. Няма да те убие, но определено ще ти откъсне крака от коляното. Така че ще правите това, което ви кажат, и ще приемате всичко, което ви дадат. Между другото, да напускате сградата сами също не ви съветвам, ще има „бум“.

Веселото настроение на „таралежа“ моментално изчезна някъде.

— А колко победи ни трябва, за да се освободим? — попита мрачно той.

Китаецът разпери ръце.

— Както казват при вас, важно е не победата, а участието. Просто оцелейте и след два дни ще ви пуснем.

Най-интересното беше, че наистина ги изведоха от мазето и ги качиха в основната сграда. А там всичко изглеждаше значително по-добре. Очевидно това беше една от многобройните почивни станции от стар тип из Подмосковието.

— Сега ще ви настаним в обещаните стаи, да се възстановите малко — изненада ги китаецът. — Боевете започват след два часа. Моите хора ще дойдат за вас.

— Толкова просто? — изненада се „таралежът“. — Настанявате ни и ни оставяте сами?

— Къде ще отидете? — подсмихна се китаецът. — Ще ви кажа още нещо: тук дори има обещаните плувен басейн и фитнес зала. Можете да отидете, ако искате. Така че не съм ви излъгал.

— А къде може да се хапне? — навъсено попита здравенякът. — Не обичам да се бия на празен стомах.

— Трапезарията е долу.

Китаецът изразително погледна Алекс.

— Не се опитвайте да намерите мобилни телефони, тук и без това има заглушаващи устройства. Затова е по-добре да прекарате времето си полезно и да се настроите подходящо за боевете.

Кавказецът мълчаливо влезе в първата от посочените от пазача стаи и затвори вратата след себе си. Здравенякът веднага се запъти надолу по стълбите в търсене на трапезарията, а „таралежът“ все искаше да говори с Алекс, но охранителят го избута към стаята.

— Върви, върви. Не се задържай.

След като се отърва от останалите младежи, Ли хвана Алекс за брадичката и го погледна в очите отдолу нагоре.

— Ако не си този, за когото се представяш, в битките това веднага ще стане ясно. И тогава някой от моите хора с радост ще ти пусне куршум в челото — той отново добродушно се усмихна. — А за останалото, късмет. Ще ми е мъчно за теб.

Влизайки в миниатюрната стая, Алекс се просна на леглото и се загледа в тавана.

„Така, значи трябва да оцелея в тези техни боеве, но без да показвам уменията, които ме издават като участник в Рейтинга — замисли се той. — Чудесно. Или ще бъда пребит до смърт в случай на загуба, или ще победя и ще ме застрелят — ама че избор.“

* * *

Междувременно в клиника „Небесната сфера“ специалистите вдигнаха ръце, недоумяващи защо пациент с отравяне агонизиращо изплюва белите си дробове и същевременно с усмивка на лице уверява околните, че с него всичко е наред.

ЧАСТ ТРЕТА

ГОТОВНОСТ ЗА УБИЙСТВО

Има една китайска поговорка: „Учителите само отварят врати, нататък ти вървиш сам“. Но какво ще стане, ако вратата е отворена, но абсолютно не ти харесва какво се случва зад нея?

Запис в дневника на
Алекс Селин

ГЛАВА 1

Както скоро стана ясно, обитателите на почивния дом можеха спокойно да се движат в рамките на сградата, но на изхода учтиво, но уверено ги връщаха въоръжени сурови момчета. Освен това местните бандити имаха пълна представа за движенията на пленниците чрез датчиците на краката и следяха отблизо всичко, което се случва в сградата с помощта на камери. Затова, когато дойде време за боевете, лесно откриха всички и ги откараха в стара концертна зала, използвана като своеобразна арена. А боеве се провеждаха доста често, три пъти на ден, единия от които, за щастие, новодошлите вече бяха пропуснали. Между всяка серия боеве участниците трябваше да преминат медицински преглед, да им измерят редица показатели и да ги инжектират с допълнителни укрепващи препарати. Всички тези подробности Алекс научи от един от бойците, които срещна в коридора — мускулест мъж около четиридесетте, практикуващ карате годжу рю. Той също така го посъветва да отиде в трапезарията, ако иска да срещне други братя по нещастие. Вярно, там Алекс намери само няколко мъже, които изглеждаха така, сякаш току-що са се събудили след сериозен запой. Братята не страдаха от особена приказливост и определено не горяха от желание да отговорят на въпросите на досадния дебелак. Като цяло те изглеждаха леко замаяни и вяло реагираха на външни дразнителни. Изглежда Алекс имаше голям късмет, че каратистът, когото преди това срещна в коридора, изобщо е благоволил да се напегне и да обясни как стоят нещата тук.

Двадесетина минути по-късно в трапезарията към него се присъединиха старите познати: „таралежа“, здравеняка и кавказеца.

— Ехо, пич, мисля, че трябва да се държим заедно — бодро заяви „таралежът“, сядайки на масата на Алекс. — Кой знае как ще се развият нещата тук.

— Защо не — съгласи се Селин.

Седнал на масата, той откровено се оглеждаше, но не толкова от любопитство, а с надеждата да дочака появата на Рогов.

— Каква е тази история с някакви си дракони? — попита с интерес „таралежът“. — Внедрили са те тук като някакъв таен агент?

Алекс се огледа предпазливо. Вероятно ги подслушваха, така че си струваше да се придържа към легендата.

— Нали чухте, просто ме изпратиха да се срещна с Ли, за да го примамя. И определено нямах намерение да участвам в някакви боеве. Всъщност моят съученик дойде тук, той е маниак на тема бойни изкуства.

— Между другото, намери ли го? — с интерес попита кавказецът. — Ще ни трябва информация от първа ръка за това какво става тук и как точно се случва.

Както се изясни по-късно, той се казваше Турал и беше от Баку. Здравенякът се оказа кореняк москвичанин с логичното име Гриша, а „таралежът“ упорито се наричаше Локи, въпреки че по паспорт беше Игор.

— Засега не — честно отвърна Алекс. — Любопитен съм дали изобщо е жив. А вие? Някакви идеи как да се измъкнем оттук?

— Току-що пристигнахме — насмешливо каза здравенякът, потупвайки го по рамото. — Защо ни е да се измъкваме веднага? Интересно място е тук, а и компанията се е събрала доста колоритна.

— Досега научихме само, че китаецът принципно не ни е излъгал — тук наистина има боеве, в които избират нови членове на този... спортен клуб — тихо каза Турал. — Във всеки случай поне хората искрено вярват в това.

— Освен това, на най-добрите бойци дори са обещали парични награди — прекъсна го Гриша. — Затова лично аз засега никъде нямам намерение да ходя.

— Ох, добре, ти просто нямаш търпение да започнат да те тъпчат с някакъв местен боклук — подкачи го Локи. — Вижда се, че химията е била любимият ти предмет в училище.

— Аха — не възрази здравенякът. — Не искам да бъда лабораторна мишка. Предпочитам да използвам доказани продукти.

— Между другото, за препаратите. Успяхте ли да разберете какво тестват тук? — попита Алекс.

Той вече знаеше за така наречените духовни стероиди от Иван, но това беше само теория. А как действат тези препарати в действителност, Алекс нямаше никаква представа. И още повече

искаше да узнае как самите участници в изпитанията обясняват случващото се.

— Нещо като силни стероиди, наричат ги „рубинчик“ или просто „рубин“. Освен това, според тези, които вече са получили повече от една доза от това нещо, то отваря скритите резерви на тялото — отговори „таралежът“. — При всеки се проявява различно: някой става много по-силен, друг — по-бърз, а някои показват много странни неща.

— Например?

— На един ноктите му израснали толкова здрави, че могат да надраскат метал — каза здравенякът.

— Наистина? — не повярва Алекс. — Кой ти каза това?

Гриша сви рамене.

— Никой не ми е казал, лично видях човека в коридора. Просто си вървеше с отсъстващо изражение на лицето, прокарваше ръка по стената и оставяше дълбоки бразди в нея.

— Чудя се колко ли бойци има тук — замислено каза Турал. — Колко често битките завършват със смърт? И защо...

— Защо всички са толкова мудни — прекъсна го Локи.

— Да, точно това исках да кажа — спокойно се съгласи с него кавказецът.

— Явно е реакция на това, което тестват върху тях — логично предположи Алекс. — Или постоянен страничен ефект. Дори не знам кое е по-лошо.

„Таралежът“ и Турал мълчаливо кимнаха, но Гриша направи гримаса:

— Може би не е толкова лошо. Просто са уморени от тренировки и боеве. Знаете ли изобщо как изглеждат спортистите на тренировъчните лагери и състезанията? Това е нормално. Освен това тук не видях сериозно ранени хора.

— Може би тях веднага ги... — предположи Локи. — Защо да губят време и ресурси за лечение, когато е по-лесно да се отърват от телата?

— Според мен сте твърде песимистични — отбеляза Гриша. — Да, условията тук са съмнителни, но като цяло всички търсихме сила, нали? И всички тези хора — също. Разбира се, за всичко трябва да се плаща.

— Трябва да се плаща само ако търсиш преки пътища — не се съгласи Алекс. — Ако тренираме като нормални хора, ще си останем здрави.

Гриша измери Селин с насмешлив поглед.

— Да, вижда се, че знаеш много за тренировките.

Алекс само сви рамене в отговор. Разбира се, със сегашната му физика няма смисъл да говори за системен подход към тренировките.

— Не всички са такива мутанти като теб — неочаквано се притече Локи на помощ на Алекс. — Освен това ти самият каза, че главното, което има боецът, е тук — той удари по гърдите си, — а не всички тези хипертрофирани мускули.

Здравенякът се канеше да каже нещо остро, но в този момент от високоговорителите над главите им иззвъня силен звънец и безизразен женски глас каза:

— Евгений Холин, Турал Байрамов, Игор Локошин, Григорий Артъомиев — за процедури.

Изненадващо, но всички седящи в трапезарията веднага се ободриха и впериха завистливи погледи към четиримата, сякаш ги бяха извикани не за да им инжектират някаква доза неизвестна химия, а във ВИП залата на местно заведение.

— Звучи някак болнично плашещо — нервно изхихика Локи.

— Къде трябва да отидем? — попита Гриша, като шумно отмести стола си.

Другите също станаха от масата и в същия момент към тях приближи един от пазачите:

— След мен.

Отведоха ги по коридорите в стая, оборудвана като медицински кабинет. Китайци, които знаеха руски горе-долу, къде с думи, къде с жестове им обясниха какво точно се изисква от всеки от тях. Измервания на височина, тегло, кръвни изследвания...

Алекс през цялото време гледаше притеснено към нещо, което приличаше на апарат за ядрено-магнитен резонанс. Нали ако внимателно изследват състава на тялото му, имаше голяма вероятност да разберат, че в него няма никакви мазнини, а само вода. Едва ли древните китайски лекарства са толкова добри, че да успеят да измамят съвременната техника.

Но, за щастие, не се стигна до пълен преглед. След като измериха основните показатели, местните лаборанти извадиха от хладилника ампули с някаква рубинова течност.

— Оу, а аз си мислех, че ще ни дадат някакви хапчета — изненада се „таралежът“.

— Предполагам, че с инжекции по-лесно изчисляват точната доза и най-важното, никой няма да се изкуши да открадне ценното... каквото и там да е — предположи Турал, докато подлагаше рамо под спринцовката.

Честно казано, Алекс до последно не очакваше да пробва нещото, с което тъпчат тукашните бойци. От всички видове наркотици той приветстваше само спортната еуфория и сладкото. А пък вещество, което уж може да усили чи на боеца — лично за него това беше твърде рисковано: Алекс току-що беше излекувал вътрешните си канали и изобщо не искаше да ги подлага на нови изпитания. А и като цяло, дявол знае как може да завърши употребата на подобни вещества, понякога хората умират дори от обикновен аналгин, нали затова е забранен в повечето цивилизовани страни. Уви, всичко се случваше твърде бързо, за да успее да измисли как да избегне инжекцията, а не искаше да прави сцена и да привлича внимание към себе си. Така че след миг съдържанието на спринцовката с рубинова течност беше вкарано в кръвта му.

— А защо моята доза е по-голяма от неговата? — подозрително попита Алекс, забравяйки, че китайците не го разбират много добре.

— Защото си дебел — изкиска се Локи. — Примири се.

На Алекс му оставаше единствено да се надява, че наистина това е причината. Само собствениците на лагера да не са успели да разберат по някакъв начин, че той е член на един от клубовете в Рейтинга.

— Твой номер тридесет и три — каза му на развален руски китаецът и написа номера на бицепса му с маркер. — По номер викат за процедури. И за битки.

— Е, сега определено се чувствам като лабораторна мишка — оплака се Локи. — Вече и номер ми дадох.

Тук Алекс беше напълно солидарен с него: изглеждаше доста нечовешко, но логично. Той имаше отлична идея кой е собственик на това място.

След инжектирането на препаратата ги задържаха още десет минути в стаята, след което ги освободиха. Разбира се, строго в рамките на територията на почивния дом.

— Е, как се чувстваш? — попита Локи.

— Честно казано, не усещам нищо — някак дори разочарован отговори Гриша. Той възлагаше големи надежди на вълшебните китайски хапчета, нищо, че се оказаха инжекции.

След инжекциите те известно време обикаляха по коридорите и дори се опитаха да разговарят с няколкото бойци, които срещнаха, но те не бяха много словоохотливи. От един от мъжете, за разлика от тези, които срещнаха по-рано, лъхаше такава животинска агресия и злоба, че Алекс предпочете да убеди другарите си да го заобиколят. Изведнъж високоговорителите отново оживяха:

— Всички да отидат в залата, боевете започват след десет минути!

— Еха, нещата се раздвижват — изненадано подсвирна Локи. — Бързи са.

Алекс дори се зарадва, че е дошло време за боевете, Рогов определено трябваше да се появи там, ако, разбира се, все още е жив. Въпреки че младежът беше нелош боец на нивото на шампионата на Москва по бойни изкуства, тук със сигурност бяха събрали не прости спортисти.

До концертната зала отново ги ескортира един от охранителите. Нищо забележително, зала като зала, с изключение на това, че всички седящи места за зрители бяха премахнати и цялото пространство беше напълно разчистено от излишни детайли. Но пък имаше условни рингове — бетонни платформи, издигнати с десетина сантиметра над пода, но без никакви въжета. И тук за първи път Алекс успя да види всички или почти всички бойци, събрани от „Белия дракон“ — бяха общо около двадесет и пет. Сред тях се виждаха и жени, три със сигурност, за четвъртата Алекс не беше сигурен, твърде много мускули и много груби черти на лицето имаше. А най-интересното беше, че всички те не изглеждаха като пленници, дори въпреки стоманените джаджи на краката им и пазачите с оръжие, които контролираха залата. Или наистина са повярвали на думите на китаеца, или просто са се примирили със случващото се и са решили да извлекат максимална полза от ситуацията. В същото време много от тях бяха с травми:

телата и лицата им бяха покрити със синини, драскотини, някои дори придържаха превързани, очевидно счупени ръце.

Като цяло, в състояние на изместени на заден план емоции, Селин усещаше яростта, насочена лично към него, но в стая, пълна с бойци, това не носеше никаква полза, а само главоболие. Алекс многократно беше посещавал ъндърграунд турнири по бойни изкуства, така че като цяло атмосферата му беше позната. Бойците бавно загреваха, разтягаха се, разменяха си кратки фрази. Един седеше на пода със затворени очи и медитираше. Половината от хората можеха да се похвалят с различни татуировки, сред които скромният тигър и дракон на Алекс просто бледнееха. Стана ясно защо триадата не свърза татуировките му с Рейтинга.

На един от ринговете се качи вече познатият на Алекс китаец Ли.

— Няма да губя време в дълги обяснения — каза той, като леко се прокашля, в микрофона. Едва ли специално бяха инсталирали аудио система, за да правят съобщения, по-скоро просто се бяха възползвали от наличната, все пак това беше концертна зала. — Само напомням на всички присъстващи и особено на новодошлите, че времето ни е ограничено. Остават ви само два дни, за да покажете всичко, на което сте способни. Най-добрите ще възнаградим финансово и ще приемем в нашия клуб в Рейтинга, където ще можете да научите вътрешните техники на клуб „Белия дракон“.

„Аха, само че в Рейтинга няма такъв клуб — помисли си Алекс. — Останалото вероятно също е лъжа.“

— Отново за новите ще повтора правилата: можете да се биете само на ринга. Побеждава този, който остане на крака — продължи да обяснява Ли. — Убийството не е забранено, но все пак е нежелателно. Няма съдии, само сигнал за начало на боя и сигнал за край. Противниците определям аз.

— Еха, дори и правила си имат — изненада се Локи. — „Убийството е нежелателно“. Звучи жизнеутвърждаващо, така би трябвало да се напише и в шестата заповед.

— Освен това от днес решихме да въведем още едно правило: този, който загуби три пъти в боевете, ще бъде елиминиран от играта — като не забеляза сред бойците особена реакция, китаецът с мека усмивка поясни: — Имам предвид убит, ако някой не е разбрал.

Гриша се почеса по тила.

— Леле, сериозни са.

— Чак сега ли го разбра? — саркастично попита Локи. — Бомбите на крака не бяха ли достатъчно сериозни за теб? Е, показаха и моркова, и тоягата, а можеха да действат само с тоягата.

— Не се ласкай — подхвърли през рамо висок мъж, изглеждащ дори по-здрав от Гриша. — Това е направено само за да накара лабораторните мишки да се чувстват по-комфортно и да повярват в призрачния шанс за награда. Всички сме свикнали с подобни състезания, битки на ринга. Не мисля, че изобщо планират да плащат на някого или да го приемат при тях.

— Защо тогава да участваме в това? — криво се усмихна Локи.

— А имаме ли избор? — мъжът посочи устройството на крака си. — Всички тук играем игра. Те се преструват, че това е истински турнир, в който може да има победители и награди, а ние се преструваме, че им вярваме. Във всеки случай шансовете да оцелееш са по-големи, ако не те пребият до смърт на ринга. Може би, след като се наиграят, няма да почнат да чупят играчките си, за да не ги вземат другите, а просто ще ни пуснат.

Имаше логика в думите му, при това сериозна. Алекс наблюдаваше израженията на лицата на другите бойци и с изненада разбра, че те изглеждат като наркомани, жадуващи за нова доза. И не ставаше дума за странната рубинена течност, а за участието в боевете: всички тук буквално горяха от желание да се разкъсат един друг на ринга, това витаеше във въздуха.

Докато внимателно оглеждаше лицата на хората, Алекс изведнъж се натъкна на познати черти, но дори не веднага разбра кого вижда. Прекалено деформирано беше от оток, обхващащ половината лице.

— Сега се връщам, май приятелят ми е там — бързо каза той на партньорите си и енергично се насочи към Стас.

Нямаше смисъл да крие, че се познават, Ли знаеше за връзката между Холин и Рогов. Напротив, това би трябвало да свали подозренията от Алекс относно връзката му със „Сребърния дракон“.

Стас изглеждаше ужасно: подуто лице, синини под очите, окървавени ръце и бинтован до коляното крак. Но това както и да е, пострашно от всичко беше бялото на очите му: напълно беше почервеняло, сякаш е ослепял или се е превърнал в зомби. Младежът

седеше на пода и дишаше накъсано, явно се опитваше да се справи с болката от нараняванията.

— Ей, здравей — поздрави Алекс, който знае защо чувствайки се малко смутен. Но като се има предвид, че в състояние на „зубрач“ той почти напълно пропускаше емоциите си, всъщност смущението беше много силно.

ГЛАВА 2

Стас неохотно вдигна глава.

— Лицето ти ми се струва познато — отбеляза той, оглеждайки Алекс от главата до петите. — Но моят познат изглежда... по-млад и тежи два пъти по-малко. Случайно да имаш брат на около двадесет години?

„Вариантът с ослепяването отпада — мислено си отбеляза Алекс. — Определено все още вижда.“

— Стига, това съм аз — раздражено каза той. — Не се прави на глупак, Рогов.

— Селин? — изненадано възкликна Рогов, взирайки се в лицето му. — Какво правиш тук?! И защо си толкова... дебел?!

— По-тихо! — изсъска Алекс. — Какво си се развикал? За всички тук аз съм Женя Холин, твой приятел, решил също да участва в този идиотизъм.

Рогов се напрегна:

— Това не е идиотизъм, а приеман изпит в клуб от Рейтинга.

От такова заявление Алекс за момент загуби дар слово. Може би, ако не беше състоянието на студена откъснатост, сега щеше да удари съученика си между очите с всички сили.

— Сериозно? — попита накрая той. — Наистина ли мислиш, че планират да приемат някого? И, между другото, къде „да приемат“? Ще ти кажа под секрет — в Рейтинга няма клуб „Белия дракон“.

Стас затвори очи и бавно издиша.

— Слушай, остави ме на мира, а? — тихо изръмжа той. — Не знам защо си тук, но просто не се меси.

Вълна от омраза буквално заля Алекс, за миг той дори оглуша.

— Дошъл съм, защото Корольова ме помоли да те спася, идиот такъв — отвърна леко раздражено. — Нали си наясно, че тук се бият до смърт?

— В Рейтинга винаги се бият до смърт — пренебрежително изсумтя Рогов.

— Какво?! — окончателно се втрещи Селин. — Откъде го измисли това?

Тук младежът загуби агресивната си настройка и неуверено промълви:

— Така казват всички.

— Глупости — категорично заяви Алекс. — Рейтингът няма нищо общо с това. На първо място там е важно уважението между бойците. Битки до смърт има само в екстремни случаи и те се договарят отделно.

Рогов известно време мълча.

— Дори да е така — каза накрая, — това е мое решение. Не ми се меси.

Алекс тъкмо се канеше да хване съученика си за врата и хубаво да го разтърси, когато от високоговорителите се разнесе гласът на китаеца:

— На ринга са поканени новодошлите. Четири ринга, четирима нови бойци. Номера тридесет и три, тридесет и четири, тридесет и пет и тридесет и шест, като техни противници ще бъдат съответно номера от двадесет до двадесет и три.

Алекс и Рогов едновременно погледнаха ръцете си. Стас беше номер двадесет и едно.

— Уау, колко бързо ще се срещнем на ринга — ухили се Рогов.

— Напрасно се радваш — поклати глава Алекс.

Той се обърна и се насочи към един от ринговете, усещайки, че Рогов го следва. Но точно до ринга пред тях като с магия се появи Ли.

— А, не — спря той крачещият зад Алекс блондин. — Какъв е смисълът да ви изправям един срещу друг? Ти върви на втори ринг.

И Стас послушно, без да спори, закуцука към другия ринг. Въобще той не изглеждаше като човек, готов за сериозна битка. Тези два дни в тренировъчния център очевидно са били много трудни за него и той беше натрупал предостатъчно контузии.

„По дяволите, надявам се да не се избият един друг — помисли си Алекс. — Все пак обещах на Корольова да върна Рогов жив, а Локи си е доста забавен тип.“

На самия Алекс за съперник се падна момиче. Мускулесто тяло, покрито с множество татуировки, обикновено европоидно лице и тъмна коса, сплетена в стегната плитка.

— Каква поничка получих — някак нездравно се изкиска момичето. — Обещавам, че ще бъда нежна с теб. Щом съм ти първата.

Алекс не се интересуваше особено, че пред него е представителка на нежния пол. В света на смесените бойни изкуства те учат да се отнасяш към момчетата по същия начин като към мъжете. И да се биеш с абсолютно същата сила. Още повече че всяко пренебрегване или, не дай боже, жалост към бойците-жени Машка беше избила от момчетата още в детството: на всеки опит да я жалят в боя тя отвърщаше с утроена сила и ярост. В живота, да, там непременно подавай ръка при излизане от кола и задържай вратата на входа.

— Лелче, малко сте старичка за мен — направи гримаса Алекс.

Нападките на момичето изобщо не го впечатлиха, но нямаше да е излишно малко да я ядоса преди началото на боя.

Всичко се случваше толкова бързо, че Алекс нямаше време да разработи някаква тактика и да се опита да се придържа към нея. Трябва ли да печели боевете или да ги губи, за да не привлича прекалено много внимание към себе си? И колко добър трябва да е Евгений Холин в бойните изкуства?

— Леле, то знаело и да се шегува! — възхити се момичето. — Но няма да е за дълго.

Противничката се хвърли в атака незабавно, рязко и остро. Като цяло Алекс беше забелязал, че всички момичета в бойните изкуства предпочитат атакуващи тактики и действат много агресивно. Дори Машка действаше по същия начин, въпреки че в живота беше доста кротък човек.

За начало момичето се опита да го изненада с удар с крак с отскок. Алекс щеше да го приеме като обида, ако не помнеше как изглежда в момента. Може би, ако тежеше колкото противничката си, той също би опитал да се възползва максимално от инерцията на тялото, за да засили удара. Но реши да не я унизява и просто се отдръпна. Момичето не се изненада и го обсипа с градушка от удари с крака, като се стараеше да не скъсява много дистанцията. Очевидно се страхуваше, че дебелакът е борец или просто случайно може да падне върху нея и да я задуши със собствената си тежест.

„Господи, тя е много зле — помисли си Алекс, преструвайки се, че с огромни усилия избягва атаките ѝ. — Всички ли тук са такива?

Или просто прекалено съм свикнал със спарингите с Иван, който дори не с глава, а с няколко торса е над мен по майсторство?“

В крайна сметка реши да не проточва битката, тъй като това можеше да разкрие нивото на уменията му, престори се, че се спъва, и нанесе удар по лицето на противничката си. Нокаут.

Алекс се справи достатъчно бързо, за да има време да погледа боя на Рогов, който беше получил за съперник веселия „таралеж“. А там се случваше нещо странно. Стас по принцип не изглеждаше много бодър, за разлика от Локи, затова пък се движеше невероятно бързо, макар и с някакви подскоци. Подобни ускорения му позволяваха да избягва някои от ударите на Локи и периодично да отвърща, въпреки контузения си крак, но като цяло Рогов все пак губеше.

На другия ринг Гриша с усмивка търкаляше противника си по пода, без да му позволява да се изправи, а Турал беше успял да приключи боя си преди Алекс.

Рогов се биеше настървено, сякаш за последен път. Едно след друго той се хвърляше към Локи, готов едва ли не да го разкъса със зъби, и на практика не обръщаше внимание на защитата си.

„Не съм забелязал преди такава настървеност в него — изненадано си помисли Алекс. — Точно обратното, Рогов винаги е бил много предпазлив. Дори с насинено око никога не съм го виждал.“

— Това приятелят ти ли е? — озадачено го попита Турал. — Той добре ли е психически?

— Никога досега не е правил нещо подобно — увери го Алекс. — Явно това е ефект от препаратата, който тестват върху нас. Въпреки че аз не усещам нищо подобно, но ние получихме само първата доза, може би ще се прояви по-късно.

„Или става дума за победата? — изведнъж се замисли Алекс. — Защо Рогов толкова упорито и с последни сили се бие с Локи?“

Колкото и да е странно, постоянството на Рогов се отплати и накрая успя да изтощи Локи, въпреки че той беше свеж и отпочинал. В резултат на това веселият младеж получи удар в челюстта и загуби съзнание.

— Да! — яростно изкрещя Рогов, пръскайки слюнки и кръв. — Да-а!!!

Алекс удивено погледна Стас, не можеше да повярва, че това наистина се случва. Той приличаше на полудял.

— Следващите да се бият са... — Ли започна да обявява номерата на бойците в микрофона, а те захвърляха оковите на пасивността и излизаха на ринга.

Алекс се срещна с Рогов в залата.

— Сигурен ли си, че си добре? Това някак си вече не прилича на спорт.

Стас му хвърли яростен поглед с червените си очи:

— Ще съм добре, когато получа наградата си за победата.

— И каква е тя? — подозрително попита Селин.

— Победителите получават допълнителна доза „рубин“ — неохотно обясни Рогов. — За това се и бием.

— Само? — не разбра Алекс. — Какво му е толкова специалното?

— Вие просто още не сте имали време да усетите ефекта му. „Рубинът“ дава сила и лекува раните. А без него настъпва апатия и слабост.

Селин неволно се намръщи:

— Това за нищо ли не ти напомня? Така описват ефекта на наркотиците или стероидите.

— Разбира се, че не ми напомня — саркастично отвърна Рогов. — Само ти си толкова умен, останалите са тъпи. Разбира се, към това нещо почти моментално се развива пристрастяване. Но ако не искам да бъда убит в следващия бой, трябва да увеличавам дозата, а за последствията ще мисля по-късно. Какво друго мога да направя?

Алекс се намръщи.

— Например да не се стремиш да получиш допълнителна доза? — предположи той. — Да използваш в боя уменията си, а не взета назаем сила.

Ако не друго, то поне за опасностите от заемна сила Алекс знаеше от първа ръка.

— Слушай, отдръпни се, а! — раздражено го бутна Стас. — Ще те видим как ще изглеждаш след втората или третата инжекция.

Характерът на Рогов и преди беше кофти, но сега на Алекс му се искаше не да го спаси, а да го удуши. От друга страна, думите на този „наркоман“ го накараха сериозно да се замисли как местния наркотик ще се отрази лично на него.

Стас избута Алекс настрани и побърза да излезе от залата, очевидно за наградата си.

— Лудница — измърмори Алекс под носа си.

Междувременно на ринга „таралежът“ с помощта на Турал се изправи на крака и заедно се присъединиха към Алекс.

— Как си? — попита го Селин.

— Поносимо. Просто не очаквах такъв... натиск. Този твой приятел е просто ненормален.

— Самият аз съм шокиран — честно си призна Алекс.

Скоро Гриша се присъедини към тях.

— От лесно по лесно — доволно събщи той.

До тях буквално от нищото се появи Ли.

— Тези, които спечелиха боевете си, трябва да се явят в манипулационната.

— Това задължително ли е? — предпазливо уточни Алекс.

— Казах, че трябва — рязко повтори китаецът и повика един от пазачите: — Ей, придружи ги!

Срещу тях Рогов вече излизаше от манипулационната и изглеждаше значително по-бодър, отколкото само преди пет минути. Дори синините под очите му и отока на половината лице бяха изчезнали. Виждайки доволната усмивка на лицето на едрия Гриша, Стас не пропусна да го подразни.

— Излишно се радвате — каза той с кисела усмивка. — Като противници ви дадоха нас само за загревка. Останалите бойци са значително по-силни.

— Нещо не се забелязва — изобщо не се смути Гриша. — Лично мен никой не ме впечатли особено.

— О, ще те впечатлят, и още как — увери го Рогов.

— Стига сте дрънкали — охранителят побутна Гриша в гърба. — В кабинета.

Здравенякът бавно се обърна и измери мъжа със свъсен поглед.

— Запомних те.

— Ако сега не влезеш в кабинета, това ще е последният ти спомен в този живот — изобщо не се изплаши от думите му охранителят, забивайки дулото на своя автомат в корема му.

След като получи втора инжекция, триото, под наблюдението на охранителя, се върнаха в концертната зала, където веднага ги

намери Локи. Загубата в битката с Рогов изобщо не беше развалила настроението му, „таралежът“ дори изглеждаше още по-енергичен.

— Как се чувствате след втората инжекция? — заинтригувано попита той.

Всички свиха рамене.

— Като че ли всичко е както обикновено — отговори Гриша за всички.

— Изпуснахте много. Имаше битки на истински чудовища, едно момиче изви врата на противника си! А един друг направи дупка в бетонния ринг с удар с крак!

— Да бе, да! — не повярва Гриша. — По дяволите, а ние не го видяхме.

— Разбрах още, че силата на бойците грубо може да се оцени по поредността на номерата — поверително им съобщи Локи. — Първите десет тук са най-инжектирани и вече са им ввели толкова много от този рубинен боклук, че едва ли не прелива от ушите им. И има подозрение, че на всеки боец инжектират малко по-различна версия на наркотика, затова и ефектът е различен.

— Това има смисъл — призна Алекс. — Ние наистина сме лабораторни мишки.

Турал задържа човека, който се опитваше да мине покрай тях:

— Слушай, братле, кажи с прости човешки думи, какво прави това нещо с вас?

— Искаше да кажеш „с нас“ — поправи го човекът. — Скоро ще го усетите сами.

Очевидно всичко тук беше ясно разчетено: всеки от бойците задължително трябваше да участва в един бой в серията. Тоест общо четири боя на ден. Това означаваше четири допълнителни дози химия за тези, които не загубят нито веднъж.

— Всъщност май усещам нещо — неочаквано каза Гриша. — Отвътре ми е приятно топло, сякаш съм ударил един коняк. Но засега това е всичко.

Четиримата се опитаха да извлекат повече информация от околните, но по-голямата част от бойците не искаха да общуват с новодошлите или изобщо с когото и да било. Оказа се, че не е толкова лесно да разберат какво ще се случи, когато веществото подейства.

— Дава усещане за сила, изпълва мускулите с приятен огън. А някои дори откриват супер способности в себе си — сподели един от бойците.

— Гледали ли сте филма „Капитан Америка“? Това е като серум за супервойник, само че действа за кратко — така звучеше версията на втория.

— Прилича на голяма доза тестостерон — каза момичето. — Искат ти се да късаш и да убиваш.

Всъщност не научиха нищо ново — само потвърждение на това, което вече бяха чули преди. Далеч не всички искаха да отговорят на въпроси, а някои дори изглеждаха така, че никой не смееше да доближи до тях.

Когато боевете приключиха, хората не бързаха да напуснат залата. Някои бойци останаха да тренират, други — просто да поговорят. Алекс, от друга страна, беше сериозно притеснен, че вече два пъти му инжектират нещо в кръвта и побърза да се върне в стаята, за да се консултира с духа пазител в спокойна обстановка.

Седнал на пода до леглото, Алекс се съсредоточи върху усещанията си. Благодарение на близкото си познанство с огнената енергия на дракона, той вече знаеше как да разграничи своята вътрешна енергия от взетата назаем, но сега нямаше нищо подобно. Но нови усещания все пак присъстваха. До този момент Селин знаеше, че вътрешната енергия може да бъде ускорена или забавена, увеличена като количество или освободена навън. Изглежда инжектираният препарат действаше по различен начин, буквално уплътняваше чи и я правеше по-гъста.

Сега най-много му се искаше да поговори с разумния тигър, но тъй като днес дежуреше дракона, не можеше да разчита на нормални обяснения. Но и нямаше избор.

Насочвайки чи към татуировката, той почти веднага усети присъствието на Рон-Тиан.

— Така. Обръщам се само за миг, и ти пак си направил нещо със себе си — веднага заяви драконът, появявайки се във въздуха пред него. — Между другото това, че успя да се справиш с ненужните емоции, без да повлияеш на енергията ми, е много похвално. Според мен напълно безполезно, но достойно постижение.

— Нарекох това състояние на студена откъснатост — не без гордост поясни Алекс.

Той харесваше това име много повече от „режим на зубрач“.

— Аха, гордея се с теб — изсумтя драконът. — А сега по-добре ми обясни какво не е наред с твоята чи?

— Точно за това те призовах — отвърна Селин. — На практика насилствено ми инжектираха нещо, което въздейства на вътрешната енергия. На теория това би трябвало да я усилва по някакъв начин, но не е факт...

— Идиот — накратко обобщи драконът. — Добре, сега ще видя какво става с теб... Ох, искра в гърлото ми!

Алекс се напрегна.

— Какво?

— Твоето чи е концентрирано до предела и дори повече — искрено се изненада драконът. — Изглежда е било уплътнено много, много пъти. Така може да се усеща вътрешната енергия на истински майстор по бойни изкуства, а не на новобранец като теб. Какво са ти дали?

— Нямам представа — честно призна Алекс. — Но имам подозрение, че е вредно за здравето.

— Вредно? Това не е точната дума. Разрушително! — поправи го Рон-Тиан. — Чудо е, че още не си получил никакви вътрешни травми. И, между другото, енергията ти има странен привкус, сякаш към нея са добавили малко драконова природа. Това би могло да се случи, ако смесиш енергията си с много малка част от моята.

Алекс въздъхна.

— И в крайна сметка какво да правя сега?

— Най-добре нищо — веднага отговори духът пазител. — Как да го обясня така, че дори ти да го разбереш... Това, което са ти инжектирали, многократно увеличава плътността на твоето чи, но вътрешните ти канали не са разчетени за такава тежест. И, разбира се, те ще получават микротравми всеки път, когато използваш чи, дори самото присъствие на толкова силна енергия вече би трябвало да ги травмира.

— Но не ги травмира? — уточни Алекс.

— По някаква причина все още не — отвърна драконът с леко недоумение. — Може би разрушението ще започне в момента, в който

започнеш активно да управляваш вътрешната си енергия. Или ако получиш още една доза от този така наречен „рубин“.

Алекс се намръщи.

— По мои сметки днес със сигурност ще имам още два боя. Мога да ги загубя, за да не получа допълнителни дози, но след третата загуба ще ме убият.

— Просто казвам какво е по-добре да не правиш. А как да го постигнеш, решавай сам — високомерно заяви Рон-Тиан. — Между другото, ако чи придобие драконов оттенък, това може да предизвика силна агресия. Мисля, че добре помниш какво ти се случи, когато моята сила те контролираше.

Алекс се заслуша в усещанията си:

— Но сега не чувствам нищо подобно.

— Ти дори няма да забележиш това въздействие, след като вече си вкусил пълната ярост на дракона. Но обикновените хора могат направо да откачат.

— Да, разбирам какво имаш предвид — съгласи се Алекс, спомняйки си как се държаха Рогов и другите бойци. — Между другото, как по принцип подобна промяна се отразява на обикновен човек, който не знае как да контролира вътрешната си енергия? — попита той.

— Мога да предположа, че с разрушаването на вътрешните канали излишното чи ще се влее в мускулите и вътрешните органи. За кратко време това ще даде усещане за сила и енергичност, но след това увредените канали няма да могат да контролират толкова слаба енергия и тя ще изтече като вода през продупчена кофа.

— Това ще доведе до слабост — предположи Алекс. — А след това, когато отново им инжектират „рубин“, те временно ще почувстват прилив на сила. Но енергийните канали ще се разрушат още по-бързо.

— На теория — съгласи се драконът. — Но всичко е индивидуално. Някои дори ще могат и да издържат на тези колебания в плътността на чи. Човешкото тяло е умно, може да насочи излишната енергия за лечение, например, или за усиляване на мускулите. Дори загубена ръка може да порасне отново, ако е необходимо.

Е, това обясняваше защо толкова бързо Рогов си възстанови лицето след боя.

— Но увреждането на енергийните канали в никакъв случай не изключва всичко това. То определено ще се случи. Всъщност всяка такава инжекция отнема година-две от живота на обикновен човек. И във всички случаи всеки, който е бил инжектиран с няколко порции от този наркотик, вече може да се счита за инвалид. Скоро и ти ще бъдеш такъв.

Драконът замълча за известно време, размишлявайки за нещо, а Селин седеше тъжен и се взираше в една точка.

— Знаеш ли, мисля, че има един начин да намалиш плътността на твоето чи, но ще трябва да си много внимателен.

— Какъв е този начин? — ободри се Алекс.

— Можеш да опиташ да движшиш плавно енергията с помощта на медитация в движение, но трябва да го правиш много внимателно. С всеки кръг плътността ще намалява с част от процента... малко, но все е нещо. Като цяло това дори ще ти е полезно, ако не завърши с пълно унищожение на системата от вътрешни канали.

Алекс си спомни колко трудно му беше да тренира четиридесет и осми комплекс от тай чи и неволно направи гримаса. Изглежда сега щеше да прави същото, само че още по-бавно.

— Да започваме? — предложи драконът. — Милостиво ще проследя да не се травмираш.

ГЛАВА 3

Някъде в Подмосковието.

— О, планът ви е бил страхотен — призна Иван, едва сдържайки смеха си. — Обмислен, балансиран. Направо съм в шок, че нещо се е объркало.

Той стоеше до Даня и Костя и гледаше разрушения хангар. Изненадващо, но до този момент все още не бяха пристигнали нито полицията, нито пожарната. Вярно, на практика вече нищо не гореше, но взривът беше забележителен, все някой би трябвало да се заинтересува.

— План като план — неуверено отвърна Костя.

— Можехте да ни проконтролирате, щом всичко е толкова зле — навъсено отбеляза Даня.

— Аз съм ваш треньор, а не майка — ухили се Иван. — И то временен. Кажи благодаря, че заряхах всичко и веднага дойдох тук. Значи искате да кажете, че онзи тарикат от „Сребърния дракон“ е бил затрупан?

Даня и Костя кимнаха:

— Да, не успя да излезе.

— Тоест — скептично уточни здравенякът, — ти, Дългуч, си успял да избягаш, а главният ученик на първия клуб на Рейтинга — не?

— Хм... ами да — вече не толкова уверено потвърди Даня.

— Мисля, че нещо пропускате. Ами онези, които се опитаха да ви убият?

— Мъртви са — неохотно отвърна Костя.

Иван се усмихна.

— Така. Един е в болница, един е изчезнал, а двама са живи и здрави — измърмори той под носа си. — Като цяло не е зле. Надявам се Виктор да не се разстрои много, че сме намалили наполовина броя на учениците в клуба.

— Ей! — възмути се Даня. — Стоп... а кой е в болница?

— Неудачника, кой друг — изсумтя здравенякът. — Всъщност беше предсказуемо. Поел е няколко куршума, отровил се е със смъртоносна отрова... но в „Небесната сфера“ уверяват, че ще оцелее. Най-вероятно.

Даня просто не можеше да подбере подходящите думи, за да попита Иван дали им се подиграва или казва истината. Това, че Тьома и Машка не отговаряха на обажданията, беше малко смуцаващо, но не чак толкова, че безусловно да вярва на думите му.

— Все пак постъпих правилно, като напуснах „Рижия дракон“ — отбеляза Костя. — Слушай, Дан, ако искаш, ще да говоря с главата на „Сребърния дракон“, може и да приемат още един ученик? Защо ти е да оставаш с тези... хора?

Иван само скептично се усмихна.

— Аха, успех с това. Между другото, ето го вашият приятел, който уж бил убит от взрива.

Александър излезе иззад една от оцелелите сгради, носейки някакво тяло на рамото си.

— Ти си жив! — изненада се Костя.

— Пфу, разбира се — високомерно се намръщи Александър. — Просто ми отне известно време, за да хвана ето този — блондинът хвърли мъжа на земята. — Наблюдаваше отстрани какво се случва в склада.

— Уф — облекчено въздъхна Даня. — Значи планът работи.

— Не съвсем — не се съгласи Александър. — Мъртъв е. Успя да погълне капсула с отрова.

Иван кимна с разбиране.

— Триадата.

— И какво ще правим сега? — нервно попита Даня.

— Ще се опитаме да разберем всичко за този и другите — спокойно отговори Александър. — Вече се обадох на нашите познати от ФСБ. Алекс сега е твърде далеч, за да усетя омразата му, но ще се опитаме да изчислим приблизителната посока и ще обиколим близките градове.

— Да, ще трябва много да се постараяш — отбеляза Иван. — Ако стане нещо, ще бъдеш отговорен за смъртта му.

— В случай, че не сте забелязали, аз правя всичко по силите си — раздражено отвърна Александър.

— Това мен изобщо не ме интересува. Ще се обясняваш на сестра ми — с усмивка каза Иван. — Тя беше тази, която те предупреди.

— Надявам се, че няма да обявите война на „Сребърния дракон“ заради тази грешка — леко напрегнато отвърна Александър, все още си спомняше вълната от убийствени намерения, излъчвана както от този привидно добродушен здравеняк, така и от сестра му. — Все пак Сергей Владимирович е най-силният боец в нашата страна. Няма смисъл да си развалите отношенията с него заради някаква си дребна грешка.

— Ох, ти май още не си наясно коя е сестра ми. Можеш да попиташ шефа на твоя клуб коя е Мадам Смърт — насмешливо изсумтя здравенякът. — После се молете и бързайте да търсите нашия изгубен. И ако на сестричката ми ѝ се стори, че не си се старал достатъчно, дори Храмът на дракона да те осинови, това няма да те спаси.

* * *

През цялото време до следващите боеве Алекс редуваше тренировки в астрала с тренировки в реалния свят. И на едното, и на другото място той отново и отново много... не, не така — МНОГО плавно повтаряше четиридесет и осма форма. Преливайки от едно движение в друго с такава скорост, сякаш е заспал по средата на изпълнението, и слушайки от дракона безкрайното:

— Къде бързаш?! По-бавно!

— Без ръце ли искаш да остана?!

— Нали знаеш за какво отговаря тази част от енергийните канали? Или си решил да се лишиш от потомство?!

Дори не можеше да каже от какво е по-уморен — от безкрайното бърборене на дракона или от тежките тренировки. Ако в астрала го нервираше Рон-Тиан, то в реалния свят беше леко напрегнат, че във всяка стая има камери. Алекс можеше само да се надява, че охраната се интересува само от присъствието на човека, а не от това какво прави в свободното си време.

— Е, как е ефектът от тренировките? — обърна се към дракона, когато той проверяваше неговото изпълнение на формата за последен път.

— Енергията е загубила около половината от своята плътност — каза Рон-Тиан. — Мисля, че и самият ти можеш да го почувстваш. Вече не е толкова рисковано да я използваш в бой, но е добре да си предпазлив.

— Благодаря за загрижеността — искрено му благодари Алекс.

— Просто днес нямах какво да правя — изсумтя драконът. — Не го мисли.

И тогава със закъснение нещо щракна в мозъка на Алекс.

— Слушай, ако наистина нямаш какво да правиш, би ли се свързал с някой от духовете пазители на моите приятели? Да им изпратиш информация за местоположението ми и да разбереш как са нещата при тях?

— Изглежда след днешния ден трябва да разбереш веднъж завинаги колко безполезна е опърпаната котка и колко незаменим съм аз — високомерно произнесе Рон-Тиан. — Мога да се опитам да се свържа с тях, но в нашия свят ще сработи само ако и те ме търсят.

Алекс можеше само да се надява, че приятелите му са се сетили да използват своите духове пазители, за да го търсят. Той каза на дракона името на почивния дом, в който се провеждаха битките, надявайки се, че има само един такъв в Подмосковието. Е, и периодично не пропускаше мислено да изпрати лъчи на омраза към Александър, в случай че той все пак е решил да удържи на думата си да го намери. Но по някаква причина Селин беше сигурен, че блондинът от самото начало има други планове за него.

Следващите боеве, последни за днес, започнаха точно след три часа. По етажите се разнесе съобщение, произнесено с мазния глас на Ли, който вече откровено започваше да се изнервя, и охранителите започнаха да чукат по стаите.

Алекс припряно навлече панталоните и тениската си върху все още мокрото от пот тяло и забърза към концертната зала. Този път Алекс и другарите му не бяха първите, извикани за бой, така че той имаше възможност да се огледа и да оцени другите бойци. И те наистина се биеха яростно, също като Рогов, при това някои

определено бяха готови напълно сериозно да сграбчат гърлото на противниците си.

— Ужас — коментира случващото се Локи. — Тука вече не ми харесва.

Гриша се ухили и го удари силно по гърба, принуждавайки го да направи неволна крачка напред.

— А когато ти сложиха бомба на крака, всичко те устройваше?

Леле, колко бързо върна на „таралежа“ собствената му шега.

— Е, отначало изглеждаше, че всички тук сме в една лодка, принудени да се бием — обясни Локи, без изобщо не се смути. — А като гледам тези момчета, имам усещането, че всеки е сам за себе си.

Гриша криво се усмихна.

— То си е така. Ако ме сложат с теб, ще те разкъсам.

— О-о, изглежда, някой са го боцкали — отбеляза Локи. — Очите ти започват да почервеняват.

— Да, и аз се чувствам така, сякаш съм пил силен допинг — каза Турал. — Но засега нищо необичайно. И не ме тегли да говоря глупости.

Бялото на очите на кавказеца също беше започнало леко да почервенява, но все още беше далеч от Гриша. Затова пък Алекс и Локи изглеждаха съвсем нормално.

— Слушай, за мен разбирам, биха ми само една доза — отбеляза Локи. — Но ти получи две. Не виждам особени промени в теб, освен че... лицето ти като че ли малко е отслабнало? Какво ще кажете?

Останалите кимнаха в знак на съгласие.

„Изглежда постоянната практика на тай чи започна да влияе на тялото ми — изненадано констатира Алекс. — Принципът на практикуване на китайската гимнастика предполага тялото да постигне хармония, и ето че започвам да се връщам към естественото си състояние. Трябва да видя колко тежа при следващия преглед.“

— Не знам, може би върху мен тестват наркотици за отслабване — сви рамене Алекс.

Като цяло се опита да поддържа въл разговор с другите, но всъщност трескаво обмисляше планове за оцеляване за следващите два дни. Можеше да си позволи максимум две поражения, между боевете трябваше постоянно да практикува тай чи, за да разреши вътрешната енергия, освен това не трябва да показва бойните си умения. Струваше

си да губи само от тези, които не искат да го убият, въпреки че, съдейки по усещанията, от тях не бяха останали много.

От познатите на Алекс първи извикаха на ринга Гриша и Турал. Както се оказа, Ли имаше своя собствена тактика: той поставяше само победители срещу победители в боевете и губещи срещу губещи. Затова получилия нова доза „рубин“ винаги се влизаше в битка със също така „зареден“ противник. Гриша нямаше късмет и излезе срещу номер пет: това беше суров брадат мъж, целият в татуировки, приличащ на кечист. На практика здравенякът срещна по-възрастна и по-озлобена версия на себе си.

Очите на номер пет бяха толкова червени, че зениците дори не се виждаха. Но Гриша не се смути от това: от първия момент той премина към близък бой, ловко се измъкна от косматите ръце на противника си и го хвърли на пода с цялата си сила. Раздаде се такъв грохот, че за миг боевете на другите рингове спряха. В бетона остана вдлъбнатина във формата на раменете и главата на номер пет, но той се изправи на крака, сякаш нищо не се е случило. Братият не се забави с отговора и скоро хвърли Гриша по същия начин. Алекс смяташе, че тук боят ще приключи, но познатият му също с лекота издържа падането.

„Изглежда наркотикът е започвал да действа“ — логично предположи Алекс.

Звучите на продължилия бой бяха такива, все едно някой забива пилоти на строителна площадка. Грохотът беше ужасен. Но в крайна сметка Гриша успя да победи, завършвайки с толкова силен удар с юмрук, че заби главата на противника си в бетона. След подобен удар дори Иван не би оцелял.

Турал нямаше късмет и се би срещу момиче. И тук кавказецът, както се казва, отплува. За разлика от Алекс, той очевидно не беше свикнал да се бие с момичетата както с мъжете. Възпитанието си казваше думата. В резултат го победиха преди да успее да осъзнае, че това не е подходящият момент да се прави на джентълмен.

Алекс излезе в следващата четворка и получи красив блондин с дълга коса, нещо като млад Тарзан. А и тялото му приличаше повече на тяло на стриптийзьор, отколкото на истински боец. Хипертрофиралите нампани мускули изглеждаха твърде естетично, но налетите с червено очи и усещането за клокочеща ярост в красавеца

го издаваха като опасен противник. Кой знае как му е повлиял наркотикът и какви умения му е дал?

И още с първия удар на Тарзан стана ясно, че от „рубина“ е получил усилване на мускулите, а в неговия случай наистина имаше какво да се усилва. Първият блок на страничен удар с ръка буквално заби Алекс в пода, сякаш беше ударен от Хълк, а не от обикновен човек. Главата му извъня, но той бързо се претърколи настрани, избягвайки като по чудо довършващ удар отгоре. Чудото беше, че с корем като неговия се оказа доста проблематично да се търкаля.

„По дяволите, изглежда имам проблем — осъзна Алекс. — Без използването на вътрешна енергия определено няма да сваля този стриптийзър... По-точно, няма да победея.“

Разбира се, той можеше да избягва ударите за неопределено време, без да използва чи, но това определено щеше да го издаде. Затова Алекс решително не разбираше как да постъпи. Вече стана ясно, че духовните стероиди развиват само една способност в ползвателите. Следователно, независимо как това нещо би се отразило лично на него, за да не привлича твърде много внимание, във всички боеве той можеше да използва само едно от уменията си.

„Какво може да ми гарантира победа в тази и другите битки? — трескаво разсъждаваше Алекс. — Скорост? Сила? Укрепване на тялото с помощта на чи? Ако тук има майстор от нивото на Иван или Елена, няма да успея да скрия манипулациите с вътрешната енергия, но си струва поне да опитам.“

Той вече беше мислил за това преди и стигна до извода, че най-добрият вариант е силата на удара, точно като тази, която демонстрира неговия противник. Само това можеше да му гарантира победа в случай на среща с някой непробиваем здравеняк като противника на Гриша.

Сега от Алекс се изискваха малко актьорски умения, за да насочи вътрешната енергия в юмрука си, да нанесе удар и да се преструва, че е много изненадан от резултата. Но ако някой беше истински изненадан, то това беше Тарзан — вярно, изненадата му не продължи дълго, тъй като вторият удар на Алекс го нокаутира.

След като завърши битката, Алекс слезе от ринга и се огледа. Тренираното му око вече беше започнало да познава онези, които са спечелили последния си бой и са получили своята порция „рубин“, те

изглеждаха много по-бодри и по-озлобени от останалите. От тях буквално струеше агресия, която Алекс усещаше перфектно от всякакво разстояние.

Но Локи отново нямаше късмет в заключителната за днес серия боеве. Въпреки че се биеше със загубил, номер дванадесет очевидно беше станал твърде пристрастен към наркотика. Той се хвърляше към „таралежа“ като луд, без да усеща никаква болка. Локи го удряше и удряше с юмруци в лицето, опитвайки се да го нокаутира, но дванадесет продължаваше да се надига и да го атакува. В резултат на това „таралежът“ премина към тактиката на „Mortal Kombat“: постоянно правеше подсечки, събаряйки противника на земята с надеждата, че все някога няма да се надигне. Именно това му изигра жестока шега — в един момент дванадесет успя да подскочи и нанесе удар с крак със скок, като случайно нокаутира Локи. Когато вече беше загубил съзнание, дванадесет се нахвърлил отгоре му и продължил да го удря в лицето. Само намесата на Алекс спря боя. Той изблъска окървавения мъж настрана, като с усилие се сдържа да не го нокаутира.

— Труп? — лаконично попита един от пазачите.

— Просто в безсъзнание — увери го Алекс. — Сега ще се свести.

— Тридесет и три и тридесет и четири, за процедури! — разнесе се от високоговорителите женски глас.

Алекс нерешително замръзна над изпадналия в безсъзнание „таралеж“, но Турал му се притече на помощ.

— Ще остана с него — увери го той. — Вървете с Гриша на процедурите, не бива да ядосвате охраната.

По време на процедурите китайците леко се изненадаха, че Алекс е свалил цели пет килограма за три часа. В резултат на това му взеха много повече кръв за анализи, отколкото на здравеняка Гриша, но интересът им се ограничи само до това. След това и двамата бяха инжектирани с нова порция „рубин“ и изведени от кабинета.

Поради забавянето Алекс пропусна боя на Рогов, но свестилият се Локи и Турал му казаха, че отново е спечелил. Изглежда младежът вървеше към успех, е, поне както той го разбираше. Тъй като Алекс все още не беше успял да измисли свестен план за бягство, оставаше му

само да наблюдава случващото се и да даде шанс на Рогов сам да се погрижи за себе си.

Очевидно Локи беше получил доста сериозна травма, защото напусна залата с огромни усилия и само благодарение на помощта на Турал. В резултат и четиримата отидоха в стаята на Локи, оказвайки му морална подкрепа.

— И защо ни трябваше да се пъхаме тук? — раздразнено попита Локи, седнал на леглото и стиснал главата си. — Някой да има ибупрофен или нещо подобно?

— Разбира се, че не — саркастично отвърна Гриша. Изглежда от третата доза наркотик той беше изпаднал в състояние на лека еуфория и сега стискаше и разпускаше ръце, сякаш се наслаждава на усещането за необичайна сила.

— Е, с този всичко е ясно — махна Локи към Алекс. — Него просто са го убедили да бъде примамка. А ти какво търсиш тук, Турал? Кавказецът сви рамене.

— Ами просто исках да се пробвам с наистина сериозни противници. Пари да печеля.

— Пари могат да се печелят и по по-безопасни начини — отбеляза Алекс.

— Възможно е — съгласи се Турал. — Но аз обичам и знам как да се бия. Хубаво е, когато хобито съвпада с работата.

— С това не можеш да спориш — съгласи се Гриша.

— А и спестявам за сватба — гордо продължи Турал. — Да ви покажа ли снимка на булката?

— На какво? — саркастично попита Локи. — Взеха ни всички вещи. Или си успял някак да я пренесеш някъде? На мен точно такава снимка не трябва да показваш.

— О, да — смути се кавказецът. — Условният рефлекс сработи.

— Освен това да показваш снимка на невестата си на главния герой е най-сигурният начин да подпишеш собствената си смъртна присъда! — наставнически добави „таралежът“. — Или изобщо не гледаш филми?

Гриша насмешливо погледна „таралежа“. Взе стъкления пепелник от масата, стисна ръка и го смачка, сякаш е от хартия.

— Ти ли си главният герой? Загуби и двете битки.

— Е, не си ти — изсмя се Локи в отговор. — Къде си виждал толкова неизразителни главни герои?

Здравенякът отърси парчетата от пепелника на пода и присви очи.

— А бой искаш ли?

— Дебелакът не е главният герой, защото това очевидно не е комедия — продължи Локи, напълно игнорирайки заплахата. — А Турал е не само на практика семеен човек, но е и азербайджанец.

Турал изгледа навъсено Локи.

— И какво? Имаш ли проблеми с това?

— Не-е, нямам никакъв проблем — увери го „таралежът“. — Просто никога не съм гледал екшън с главен герой от Азербайджан. Така че и ти не подхождаш. Останах само аз — веселият красавец.

Гриша изсумтя.

— Е, ако утре успееш да оцелееш, тогава дори ще повярвам, че ти си главният герой. Защото сега изобщо не приличаш на човек, който в близко бъдеще ще може да участва в боеве.

— Ще се справя — уверено отвърна Локи и веднага загуби съзнание.

ИНТЕРЛЮДИЯ 4

Цун Ли се настани на стола пред няколкото монитора и започна да преглежда видеозаписите от последните боеве. Като цяло той беше доволен от тази партида бойци: малко отпаднаха, беше събран доста статистически материал за различните образци „рубиново сърце“ и дори бяха открити няколко човека с нелоша поносимост към препарата.

На основния екран със силен писък се появи икона за видео разговор и той веднага отговори на повикването.

— Г-н Ван — учтиво кимна той на камерата. — Тъкмо щях да пиша отчет за предварителните резултати от осма партида.

Мониторът примига и пред него се появи лицето на слаб азиатец с тънки черни мустачки и брадичка.

— Кажете ми с две думи.

— Образци две, три и петнадесет показаха най-добър резултат. По-малко странични ефекти. Първи образец все още остава най-силен, но той разрушава не само енергийните канали, а и централната нервна система. От бойците има трима перспективни мъже, може би дори ще се справят с пристрастяването. А, да, един явно е от Рейтинга. Не е от сериозен клуб, но има някакви умения. В момента го наблюдавам как практикува тай чи цюан стил Чен в стаята си, опитвайки се да разпръсне излишъците от чи.

— Този, който е свързан със „Сребърния дракон“?

— Същият. Но едва ли младежът е от този клуб, ние познаваме почти всички членове там по лице. По-скоро „драконите“ са привлекли млад боец отвън, за който определено не им пука. Като цяло уменията му не са нищо особено.

— Е, ако на тях не им пука за него, на нас — още по-малко. Утре може да го сложиш в битка с първи или втори образец. Въобще приключвай с този лагер, има подозрения, че „Сребърния дракон“ е по следите ви и може да се появят всеки момент.

— Затова ли се обаждаме?

— Не само. Вчера се разнесе слух, че Мадам Смърт се е появила в Москва.

Цун Ли леко пребледня.

— Същата?

— Съдейки по всичко, да. Говори се, че сега тя подкрепя един от клубовете на Рейтинга в Русия. Някакъв си „Рижия дракон“.

— За първи път го чувам.

— Аз също. Но е по-добре да го запомниш и по никакъв начин да не се забъркваш с него. За всеки случай.

— Разбирам — послушно кимна Цун Ли и предпазливо попита:
— Тя наистина ли е толкова смъртоносна? Все пак е най-добрият убиец в света.

— Мислиш, че е кръстена така заради уменията си на убиец? — изкриви се в някакво подобие на усмивка господин Ван.

— А за какво друго?

— Всеки убиец, дори и най-добрият, може да бъде заловен и унищожен. Но не и Мадам Смърт.

Цун Ли облиза внезапно пресъхналите си устни.

— Защо?

— Нея са я убивали много пъти, веднъж дори с очите си видях как три пъти я простреляха в главата. Но всеки път тя се връща. Точно затова я наричат с уважение Мадам Смърт, защото самата Смърт не може да бъде убита.

ГЛАВА 4

Колкото и да е странно, триадата се беше погрижила да има някакви медицински грижи за бойците. Виждайки през камерата, че човекът е загубил съзнание, невидими наблюдатели извикаха лекар, който му инжектира успокоително и му постави система.

Убеден, че с „таралежа“ всичко ще е наред, Алекс бързо се върна в стаята и отново се зае с практиката на тай чи, този път без надзора на дракона. Повтаряйки четиридесет и осмата форма отново и отново, той буквално усети как вътрешното напрежение малко отслабва. Въпреки че може и да беше просто самовнушение.

„Надявам се, че момчетата се справят много по-добре от мен — уморено си помисли Селин, рухвайки на леглото след няколко часа тренировка. За първи път през този ден имаше минутка да помисли за нещо различно от собственото си оцеляване. — Интересно, дали Машка и Тьома са успели да хванат «рептилоидите»? — той леко се разстрои. — Ех, Машка, може би беше права и не трябваше да се захващам с тази работа? Засега всичко случващо се изглежда напълно безнадеждно.“

За щастие, благодарение на състоянието на студена откъснатост, от което сега просто се страхуваше да излезе, Алекс не изпадна в униние, а се съсредоточи върху задачата. От него се изискваше да запази непокътнати енергийните си канали, да не се оставя да бъде убит в боевете и да се измъкне от тази измама, вземайки със себе си Рогов и другите познати. А за това трябваше добре да се наспи, което той и направи.

На сутринта Алекс беше събуден от почукване по вратата. Пазачът отново го заведе в манипулационната за преглед и за третата инжекция „рубин“. Китайците вече сериозно се изненадаха, когато видяха, че дебелият е свалил още пет килограма за една нощ. Интуицията подсказа на Алекс, че благодарение на него изследванията на препарата могат сериозно да се забавят, тъй като загубата на тегло по никакъв начин не беше свързана с „рубина“.

На закуска в трапезарията всички бойци изглеждаха заредени до максимум и готови да се бият дори тук и сега. Това се чувстваше във въздуха дори без умения за емпатия.

— Това е страхотно усещане! — радостно заяви Гриша. — Днес ще разкъсам всеки!

— Страхотно — вяло реагира Локи. — Главното е сам да не се разкъсаш от пренапрежение.

Здравенякът впи яркочервените си очи в шегаджията и скърца със зъби. Алекс буквално подуши яростна животинска омраза.

— Спокойно — меко каза Турал, също усетил напрежението. — Той просто се шегува.

— Още едно поражение и повече няма да слушаме глупавите му шегги — изсумтя едрият мъж, стана от масата и се отправи към изхода от трапезарията.

Локи го изпроводи с леко напрегнат поглед.

— Как се чувстваш? — попита го загрижено Алекс.

— След сутрешната ободряваща инжекция значително по-добре — махна с ръка неуниващият младеж. — Днес определено ще им покажа на всички. А ти, виждам, губиш килограми не с дни, а с часове. Ако се измъкнем оттук живи, можеш да водиш собствени курсове за екстремно отслабване.

— Непременно ще го направя — усмихна се Селин.

— Изненадан съм от теб — отбеляза Турал. — Ти си най-младият от нас. В същото време се държиш много спокойно в създалата се ситуация, нито веднъж не съм те видял да проявяваш силни емоции.

„А ти си добър“ — мислено отговори Алекс.

Турал от самото начало успяваше да задава правилните въпроси и да забелязва важните неща.

— Аз по принцип не съм нервен — уклончиво отговори Селин.

— Или тайно някъде гълташ успокоителни — отново го подкачи Локи.

Внезапно от коридора се разнесоха изстрели, а после и силен трясък. Всички в трапезарията веднага скочиха от местата си, но бяха спрени на изхода от охраната.

— Всичко е наред — спокойно каза охранителят. — Имаше малък инцидент с опит за бягство, но проблемът вече е решен.

Продължете с храненето.

Апетитът на Алекс, както и на останалите му другари, веднага изчезна.

— Нали не мислите, че е бил Гриша? — тихо попита Локи.

— Разбира се, той изглеждаше доста агресивен, но не чак толкова — неуверено отговори Турал. — Освен това е един от малкото, на които като цяло им харесва случващото се. Защо му е да бяга?

Най-накрая напуснаха трапезарията и когато минаваха през фойето, видяха черно петно на стената и огромна локва кръв.

— Не може да е той — намръщи се Алекс. — Не е чак толкова изкукал.

Леко притеснени за другаря си, те първо погледнаха в стаята му.

— Вече ви доскуча? — криво се усмихна Гриша, отваряйки вратата.

— Ъ-ъ... нещо такова — смути се Локи. — Мислехме, че са те застреляли при опит за бягство.

— Ама че безсмислици. Защо да бягам, когато тук всичко ме устройва? — ухили се здравенякът. — Вместо да губите време за глупости, по-добре се подготвяйте за боевете. Завещанието си напишете, например.

В известен смисъл, разбира се, той беше прав. До първата серия боеве оставаше час и половина, които Алекс искаше да прекара в занимания с тай чи. Но преди това се обърна към татуировката на тигъра, за да призове духа пазител.

Бяко Тен се появи веднага.

— Е, виждам, че отново застрашаваш цялата си енергетика — каза черният тигър вместо поздрав.

— Не и нарочно — увери го Алекс.

— Всъщност много майстори в Китай използват различни препарати за временно повишаване на чи. Това позволява да подобрят енергийни си канали и уменията си за управление, но обикновено се прави... не толкова екстремно. Още малко по-плътно чи и ти просто ще бъдеш разкъсан.

Алекс въздъхна.

— Давам всичко от себе си. Разсейвам излишната енергия по съвет на Рон-Тиан. Ако имаш някакви други идеи, ще се радвам да ги чуя.

— По принцип гущерът е прав — неохотно призна тигърът. — Намалването на плътността на чи е най-добрият начин да запазиш енергийните си канали цели. Най-добрият, но далеч не единственият. В екстремна ситуация можеш да пожертваш малка част от каналите, за да освободиш излишната енергия през тях.

— Както вие го направихте в момента, когато паднах от покрива?

— Със сегашната ти концентрация на чи, ако се направи същото, краката ти просто ще се пръснат. Говоря за жертване, например, на едната ръка. Но това ще бъде най-крайният случай, когато алтернативата е да бъдеш убит.

„По дяволите, обичам ръцете си — помисли си Алекс. — Надявам се, че ще успея да избегна подобна ситуация.“

— И в този случай трябва да изпусна чи по същия начин, както при нормален удар? — уточни за всеки случай Селин.

— Да. Но преди това трябва да концентрираш цялото налично чи в ръката, така че само тя да пострада, а не цялото тяло.

След като приключи разговора с Бяко Тен, Алекс медитира още малко, размишлявайки колко им е провървяло на всички, че Сенсеич успя да осигури тези плодове за връзка с духовете пазители. Отначало Алекс не беше много наясно как драконът и тигърът могат да помогнат в тренировките. Та те имат лапи. Но се оказа, че те наистина са от голяма помощ във всичко, свързано с използването на вътрешната енергия и състоянието на тялото му като цяло. И действително са истински Пазители.

„Интересно, колко ли много уважават Сенсеич в китайския Храм на дракона, щом са му дали цели пет плода? Доколкото разбирам, това е много скъпо удоволствие и е само за избрани — помисли си той. — Благодарение на дракона дори местните наркотици не са проблем. И каквото ще да казва Иван, духовете пазители наистина дават огромно предимство пред другите бойци. А ако драконът успее да предаде информация за моето местонахождение на другите, направо цена няма да има.“

Веднага след като чу сигнала за започване на новата серия боеве, Алекс побърза да отиде в концертната зала.

Днес броят на бойците беше толкова много намалал, че Ли реши боевете да са по два едновременно, а не по четири, както преди. Алекс беше извикан в първата четворка, а за противник получи представител

на школата по айкидо под номер четири. Във всеки случай стойката издаваше в него любител на болезнените и борчески техники. В същото време, благодарение на влиянието на наркотика, за първи път, доколкото знаеше Алекс, айкидо се използваше не за защита, а за агресивна атака.

Самият Алекс владееше добре чин-на и шуай-дзяо^[1], но прецени, че да ги използва срещу хора под въздействието на „рубин“ ще е просто глупаво. Всички останали бойци бяха буквално натъпкани с наркотици и на практика не чувстваха болка. Както не я чувстваше и противникът на Алекс. Движеше се като змия, избягвайки почти всички удари. Разбира се, Селин не използва максимално сатори, само съвсем леко разпръсна вътрешната си енергия, но, за негова значителна изненада, в чиста техника той за първи път от много време насам отстъпваше. В един момент азиатецът дори успя да улови ръката на Алекс в болезнен захват и да повреди раменните му връзки. С огромни усилия той се измъкна от хватката и нанесе удар с крак с толкова много вложено чи, че го нокаутира, счупвайки му няколко ребра.

И едва след края на битката Алекс си спомни, че планираше да крие уменията си. Уви, при толкова силен противник не беше лесно да се направи. Във всеки случай, без сатори той щеше да бъде нокаутиран още в началните секунди на боя.

— Защо ми се струва, че не само отслабваш с всеки изминал ден, но и се биеш все по-добре? — подозрително попита Турал, посрещайки го до ринга.

— „Рубинът“ действа различно на всеки — бързо намери отговор Алекс.

Приковал поглед в Рогов, Алекс се приближи странично до него и попита:

— Как си, добре ли си?

— Прекрасно — изръмжа в отговор младежът.

От една страна той наистина изглеждаше по-добре, всички вчерашни контузии бяха минали като с магия. Но играещите очи и мимиките му издаваха силна нервност. Освен това имаше и друга страна на случващото се, за която знаеха само Алекс и организаторите на цялото това събитие: наркотикът унищожаваше бойците отвътре, превръщайки ги по същество в инвалиди.

— Обещах на Настя да те върна здрав и относително невредим — напомни Алекс на съученика си. — Засега не ми се получава много добре, но работя по въпроса. А ти просто не позволявай да те убият.

— Разкарай се — изплю в отговор младежът. — Ще победя всички тук, включително и теб.

Следващата битка мина толкова бързо, че никой дори не осъзна какво стана. На ринга излезе нисък слаб мъж и прекърши врата на противника си веднага щом онзи направи първата крачка на бетонната платформа.

— Кой е този? — попита изненадано Алекс. — Не съм го виждал преди.

— Номер едно — неохотно отвърна Рогов. — Казват, че на един от противниците си откъснал главата, но това е станало преди да дойда.

Следващият да се бие беше Локи. За него това беше финалният бой. По-точно, с две поражения той не можеше да си позволи нито една загуба и всеки бой можеше да се счита за финален. Изненадващо, но дори в тази ситуация младежът продължаваше да се шегува.

— Знаете ли, мисля, че чувствам сила в себе си — бодро каза той. — Няма нужда да се притеснявате за мен.

— Никой не се и притеснява — увери го Гриша.

И Алекс усети, че здравенякът казва истината. Той буквално излъчваше ярост, насочена не към някого конкретно, а едновременно към всички околни.

— Използвай сила — посъветва го Турал, с което предизвиква още повече уважение в Алекс.

Противник на Локи беше момичето, което нокаутира Турал предния ден. Някой на негово място щеше да въздъхне с облекчение, но боец под номер шест беше твърде опасен, независимо от пола му. За щастие, младежът се беше възстановил от вчерашното сътресение и започна битката уверено, само дето момичето се движеше много по-бързо от Локи. Удари с ръце и крака заваляха върху него от всички страни, а той не успяваше да нанесе дори и един удар. Тя се движеше прекалено бързо.

Алекс, за всеки случай, започна да мисли какво да прави, ако младежът загуби. На теория би могъл дори да се освободи от експлозива, като разкъса гривната и нокаутира един или двама

охранители преди началото на стрелбата, но това очевидно нямаше да е достатъчно. Те бяха прекалено много и всички — добре въоръжени. Освен това Алекс подозираше, че много от пленниците просто нямаха да искат да му помогнат. А Рогов и Гриша, съдейки по поведението им, спокойно биха могли да вземат страната на „Белия дракон“.

За щастие Локи като по чудо успя сам да се справи с момичето, буквално нанасяйки ѝ безконтактен нокаут. Явно младежът беше успял да освободи цялата натрупана вътрешна енергия на интуитивно ниво с един насочен удар, но какво му струваше това в крайна сметка? Знаейки за ефекта на изменената от наркотика енергия чи върху вътрешните канали, Алекс можеше да предположи, че Локи само с това действие си беше причинил изключително сериозна вреда.

С огромни усилия младежът сам слезе от ринга и веднага рухна в ръцете на Алекс и Турал.

— Защо, дори когато печелиш, пак идваш набит? — насмешливо го попита Турал, но „таралежът“ неочаквано не се включи в шегата и тихо каза:

— По дяволите, трудно е да не мислиш какво ще се случи с нашите противници. От една страна, ние не ги убиваме, но от друга... Броих ги, за номер шест това е трето поражение...

— Действаме в рамките на условията, в които се намираме, дотогава, докато не можем да ги променим — опита се да го успокои Турал.

Но веселото настроение на Локи така или иначе го нямаше, и останалите боеве той изгледа с намръщено лице. Алекс го разбираше отлично, защото на практика и той беше също толкова безпомощен, като всеки от участниците в боевете.

Рогов и Гриша отново победиха своите противници с удивителна лекота и наслада, а здравенякът освен това доведе боя до летален изход. Очевидно от прекалено многото „рубин“ той съвсем започваше да откача.

Бойците оставаха все по-малко, а атмосферата ставаше все по-напрегната. Алекс все по-често мислеше как да избяга и да се опита да спаси всички, но не можеше да измисли нищо стойностно. Всичките му умения за владене на чи не можеха да му помогнат да се справи с десетките добре обучени и въоръжени с огнестрелни оръжия охранители.

Турал също успя да спечели боя си и сега в следващия тур другарите почти сигурно трябваше да се бият помежду си, тъй като бяха останали малко повече от дузина бойци. След това последваха процедури и измервания, нови дози „рубин“ и тричасова почивка. Въпреки че за Алекс това беше просто още един кръг от тренировки по тай чи, а останалите вероятно не можеха да се отпуснат нормално, очаквайки края на цялото това странно събитие.

Следващата серия боеве отново започна с битка на Алекс и този път Ли реши да изведе срещу него Рогов.

„Толкова дълго мечтаех да го набия — някак отвлечено си помисли Селин, докато излизаше на ринга. — Но сега не изпитвам абсолютно никаква радост от това. Само малко го съжалявам, че стремежът към сила го доведе тук. А дали за всичко не е виновна студената откъснатост и без нея с удоволствие бих смачкал мутрата на този идиот?“

— Е, да видим дали си толкова силен — потри ръце Стас. — Според мен този ваш Рейтинг е силно надценен.

Той се втурна към Алекс с такова настървение, сякаш искаше да го разкъса. В ход влязоха удари с ръце, лакти, колене. Рогов атакуваше така, сякаш е решил в най-кратки срокове да покаже всичко, което е научил през годините на тренировки.

— Аз съм по-бърз от теб — изсумтя доволно Рогов малко по-късно. — Имам по-добра реакция.

— Самоубеждаваш ли се? — слабо се усмихна Алекс. — Хм. Ти дори представа си нямаш какво е наистина бърза реакция.

Кой би си помислил, че на интуитивно ниво Стас ще открие точно скоростта, с която самият Алекс започна. И каквото и да казваше Селин, Рогов се движеше много бързо. Може би дори почти толкова бърз, колкото самия Алекс в повърхностно състояние на сатори, но той беше достигнал тази скорост само преди няколко дни, а Селин тренираше... също не твърде много, като се има предвид, че научи за Рейтинга преди по-малко от месец. Но пък го правеше систематично, постоянно и под контрола на майстори.

На всеки удар на Рогов Алекс реагираше с лекота, но трябваше да се преструва, че едва се справя. Затова, макар че той поддържаше образа на обикновен човек заради наблюдаващите го хора от триадата, за Рогов това създаваше усещане за превъзходство.

Сега Стас се биеше в любимата си боксьорска стойка, предимно с ръце и лакти, принуждавайки Алекс да се гмурка ту наляво, ту надясно, ту да поема удари с рамена.

— Докато се опиваш от мнима сила, това нещо унищожава тялото ти — упорито се опитваше той да вразуми Стас. — Няма нужда да използваш това, което ти дава „рубина“.

Всъщност и самия той не знаеше на какво разчита, Рогов и без влиянието на духовния наркотик рядко се вслушваше в гласа на разума.

„Сега ми е все едно, но после непременно ще си спомня този момент и ще се порадвам“ — помисли си Алекс и с огромно удоволствие удари съученика си в лицето, като леко усили удара с помощта на чи.

Рогов рухна на ринга като подкосен, а Алекс въздъхна с облекчение, радвайки се, че точно е изчислил силата на удара. И едва след като за всеки случай измери пулса на Стас, той се обърна и забеляза, че Локи седи на пода с безизразно лице.

— Мамка му — измърмори тихо под носа си. — Казах ти... не трябваше да показваш снимката на булката. Това е сигурен знак... по дяволите, по дяволите...

Обръщайки се към съседния ринг, Алекс видя как високата фигура на Гриша слиза от него, а върху бетона остава да лежи... Турал.

— Той го уби — гневно изсъска Локи, скочи на крака и сграбчи Алекс за раменете. — Този психопат просто му размаза главата!

---

[1] шуай-дзяо — техника на улавяне и хвърляне в ушу. ↑

ГЛАВА 5

Алекс стоеше до Локи и гледаше как изнасят от залата тялото на Турал.

— Сигурен ли си, че той е... мъртъв? — уточни за всеки случай.

— Повярвай ми — каза „таралежът“ през зъби. — Тази тъпа горила му проби черепа.

— Ама че твар — на практика без емоции, просто като факт, констатира Селин. — Изглежда окончателно се е побъркал.

Локи направи гримаса.

— Или винаги си е бил такъв. Не забравяй, че от самото начало той беше доволен от всичко в тази ситуация. За тези два дни това е третото му убийство.

Сега, когато Локи му го посочи, и Алекс забеляза, че никой от бойците, освен може би мистериозният номер едно, не убиваше своите противници. Всъщност какво знаеха те един за друг? Просто хора, които случайно са попаднали в една кола. Може би здравенякът първоначално си е бил някакъв наемен убиец или психопат.

Сякаш усещайки, че говорят за него, Гриша приближи към тях. И на пръв поглед самият той изглеждаше малко разстроен.

— Не исках да го убивам — неуверено каза той. — Просто всеки от нас даде всичко от себе си и той се оказа по-слаб...

Алекс примижа към здравеняка.

— Както казва моят учител, не говори, ако това не променя тишината към по-добро.

— В смисъл? — предизвикателно попита Гриша.

— В смисъл — млъкни.

— Пфу — изсумтя той в отговор. — Както каза вече покойният Турал, аз просто действам в рамките на дадените ми условия, докато не мога да ги променя.

Локи го изгледа яростно.

— В условията няма задължително убийство. Дори в проклетите условия, които ни бяха дадени, той имаше още едно поражение. Той можеше да живее още!

В червените очи на Гриша проблесна нещо като вина, но в следващия миг Алекс усети как здравенякът отново пламва от свирепа животинска ярост.

— Майната ви, моралисти! Отиди в съседното помещение, там вероятно лежи тялото на момичето, с което се би преди три часа, с куршум в главата. Да, ти лично не си я убил, но резултатът е същият!

Гриша излезе от залата, като затръшна силно вратата и, разбира се, я изби от пантите. Вторият трясък дойде, когато тя рухна на пода.

— И все пак е копеле — процеди през стиснати зъби Локи.

— Съгласен съм — не възрази Алекс. — Ако се срещнем с него в следващия бой, и аз няма да се измъчвам от угризения на съвестта.

Локи прокара ръце по лицето си, за да се успокои, и рязко издиша.

— Край. Трябва да се взема в ръце... Слушай, помниш ли фамилията на Турал? Трябва да намерим приятелката му и да ѝ кажем, че той не е изчезнал безследно...

— Ще я намерим — уверено кимна Алекс.

Ли приближи до тях, придружен от четирима охранителя, и посочи Локи.

— Е, твой ред е да се биеш.

Локи се изправи от пода, като леко се олюля, но сам се задържа на крака, въпреки че Алекс се опита да му помогне. Едва тогава Селин забеляза, че веселякът изглежда така, сякаш три дни не е ял и не е пил. Уморено лице, хлътнали очи, треперещи ръце. Изглежда ударът с вътрешна енергия, който спонтанно беше използвал срещу момичето, е увредил сериозно не само енергийните му канали, но и тялото му като цяло, а за трите часа след боя така и не се беше възстановил напълно.

— Сами виждате, той не е в състояние да се бие — гневно каза Алекс. — Нека аз да се бия вместо него.

Китаецът поклати глава.

— Правилата са си правила, ти вече се би.

— Каква изобщо е разликата за вас? — раздражено попита Алекс, пристъпи напред и надвисна над китаеца.

Ли даде знак на охраната и те избутаха Селин назад с дулата на автоматите.

— Във всичко трябва да има ред — поучително каза Ли.

Локи успокояващо потупа Алекс по рамото.

— Всичко е наред. Усетих силата, сега не ми пука.

Втори на бой китаецът извика номер единадесет — изглежда, че това беше същият човек с ноктите, способни да драскат бетон. Отдалече се виждаха дълги черни нокти. Самият мъж изглеждала като обикновен работяга, добре сложен, но не особено атлетичен. Незабележимо лице, средно дълга коса и такова изражение на лицето, сякаш страда от някакво психично заболяване.

Излизайки на ринга, Локи удари юмруци един в друг.

— Е, да започваме, а?

Алекс вече беше загубил един от новите си приятели и изобщо не искаше да види как Локи умира. Но просто не можеше да направи нищо по въпроса. Безсилието го побъркаше. Със сигурност, ако Иван или Елена бяха на негово място, щяха да успеят да спасят всички, но уменията на Алекс явно не бяха достатъчни.

Единадесет се движеше спокойно, дори бавно, което значително го отличаваше от останалите бойци, получили далеч не първата доза „рубин“. Но в същото време първото му движение одраска ръката на Локи от дланта до самото рамо. Въпреки че „таралежът“ знаеше колко опасни са ноктите на противника му, се оказа почти невъзможно да се справи с тях. Трудността беше, че единадесет дори не се биеше в обичайния смисъл на думата, нямаше нужда да нанася удар, достатъчно беше просто успешно да махне с ръка. Само във филмите острия нож в ръката изисква широк и глупав замах, в живота едно кратко боцване или замах на китката — и дълбокият разрез е направен. А единадесет имаше цели десет такива остри ножове. Затова при следващото движение на ръката на единадесет пострада и рамото на Локи: кръвта пръсна по бетонния ринг, принуждавайки Алекс да скърца със зъби от гняв.

Умът му трескаво търсеше варианти да помогне на Локи, но нищо не му идваше на ум. Може би, ако можеше да направи някаква отдалечена атака с чи, би могъл незабележимо да помогне на Локи да нокаутира противника си, но това изглежда съществуваше само в анимето. И тогава блуждаещият поглед на Алекс се натъкна на лежаща на пода монета. Малка, само десет копейки, но в умели ръце дори тя можеше да се превърне в оръжие.

„Машка определено би могла да го улучи точно в окото от десет метра“ — помисли си Алекс, бавно се наведе и взе монетата.

За съжаление той не притежаваше такива умения. Във всеки случай, не и преди да започне да разбира управлението на вътрешната енергия. С нейна помощ все още имаше шанс да използва този малък снаряд, за да помогне на Локи.

Оставаше да отгатне точния момент, преди на Локи да му изтече кръвта или да получи рана, несъвместима с живота, тоест за Алекс всяка секунда беше важна.

— Хайде, хайде — измърмори той под носа си. — Просто го удари веднъж.

Стиснал монетата между пръстите си, той много бавно започна да концентрира вътрешната енергия в дланта си. Това беше доста рисковано и можеше да повреди вътрешните му канали, но, както каза тигърът, в този случай щеше да пострада само една ръка.

Сега Локи обикаляше из ринга, избягвайки ударите на единадесети, и не смееше да атакува. Но след като получи още една рана, той не издържа и все пак рискува да нанесе ответен удар с юмрук в лицето, а в същия момент Алекс тласна монетата с пръст с такава сила, че тя попадна точно в ухото на противника на Локи. Също така мълчаливо, както се и биеше, единадесети рухна на ринга.

„Аз го убих?“ — изненадано си помисли Алекс и стисна зъби от болка. Пръстът, с който тласна монетата, изтръпна и спря да се движи, но това изобщо не го интересуваше. Някакви особени емоции от факта, че току-що е убил човек, също не изпитваше.

— Видя ли това? — попита Локи, слизайки от ринга. — Нокаутирах го с един удар!

Той се взираше в юмрука си изненадано, сякаш го виждаше за първи път.

— Да, браво на теб — съгласи се Алекс. — Отивай в манипулационната възможно най-бързо, накарай ги да те защитят. А и още една доза „рубин“ ще допринесе за възстановяването.

„Вярно, това ще увреди още повече енергийните ти канали — добави той мислено. — Но в този случай по-важно е да се излекуват раните.“

Колкото и да е странно, никой не забеляза, че Алекс помогна на Локи, въпреки че вероятно сред охраната имаше бойци, които знаеха как да контролират вътрешната енергия. Може би по-късно на видеозаписите можеха да видят невероятното му хвърляне на

монетата, но, честно казано, на Алекс не му пукаше. Той и така вървеше по самия ръб от момента, в който се качи в колата с китаеца.

Ли излезе на ринга и доволно заяви:

— И така, всички вие сте страхотни. Вие сте най-добрите. Всичките десет души.

Алекс огледа залата, преброявайки останалите бойци. Той самият, номер две — дългокос пънкар, номер три — мъж с остър нос на около четиридесет, двама незабележими азиатци и номер осем — мускулеста жена, много приличаща на мъж. Наистина бяха десет, ако се вземат предвид тайнствения първи, Гриша и Локи.

— След три часа ще се проведат финалните боеве, в които ще покажете всичко, на което сте способни — продължи китаецът. — За всеки случай ще поясня, че изобщо не е необходимо да убивате противниците си. Нашата единствена цел е да покажете всичко, на което сте способни, при използване на „рубиново сърце“.

— А какво ще стане след това? — извика номер три.

Китаецът го погледна насмешливо.

— Всички ще бъдете свободни, разбира се. Освен това всеки ще получи по десет хиляди евро като малък бонус от нас, а победителите ще могат да се присъединят към клуб „Белия дракон“.

„Лъже и окото му не мигва — помисли си Алекс. — Дори и да съществуваше такъв клуб, защо ще му трябват бойци с напълно разрушени енергийни канали? Освен ако не са се научили да неутрализират по някакъв начин негативните ефекти на наркотика?“

Охраната отведе Алекс в манипулационната, където медиците много се заинтересуваха от пръста, с който тласна монетата. Те дори му направиха няколко рентгенови снимки, но те само доказаха наличието на сериозно вътрешно увреждане на кръвоносните съдове и мускулите. Всъщност показалецът не се движеше и дори не се усещаше като част от тялото, сякаш нервните окончания просто са умрели. Сега, за да стисне пръстите си в юмрук, трябваше да си помага с другата ръка.

Това беше последвано от поредната инжекция „рубин“. След като най-накрая напусна кабинета, Алекс по някаква причина не почувства вътрешното напрежение, характерно за приемането на наркотика. Изглежда тялото му започваше да се справя с натоварването, което не

можеше да не го радва. Стига това да не е първата крачка към привикването.

От манипулационната охранител отведе Алекс не обратно в стаята, а на друг етаж. Там, в по-просторна, очевидно луксозна стая, го чакаше Ли. Разположен във фотьойл с чаша чай, той посочи мястото отсреща:

— Седни, пейни чай.

Това беше толкова странно и неочаквано, че Алекс не намери какво да каже и мълчаливо се възползва от предложението.

— Поздравления за достигането до финала — добродушно се усмихна китаецът. — Днес показва отлични умения, достойни за ученик на клуб от Рейтинга.

„Нима за забелязали моя номер с монетата? — по-скоро се изненада, отколкото уплаши Алекс. — Толкова бързо?“

— Да се използва тай чи цюан, за да се свали натоварването от „рубина“, също е страхотна идея, дори ще я използваме — продължи Ли. — Чудя се, в кой клуб са те обучили толкова добре? Това явно не е „Сребърния дракон“, те не биха прецакали така свой.

Алекс осъзна, че китаецът не знае нищо за монетата, но това не променяше нещата.

— Защо веднага „прецакали“? — попита той предпазливо, поради някаква причина не смееше дори да докосне чашата. Макар че, по логика, нямаше смисъл да го тровят с чай, и без това в манипулационната им правеха инжекции по няколко пъти на ден.

— Предполагам, че просто са решили да се възползват от познанството ти с блондина? — предположи Ли. — Но беше много глупаво да ни следите по толкова аматьорски начин. Разбира се, отървахме се от твоите приятели, така че ако все още се надяваш, че някой ще ти се притече на помощ, можеш да забравиш за това.

„Убили са Александър и Даня? — ужаси се Алекс, но бързо се взе в ръце и затвори пукнатината в състоянието си на студено отчуждение. — Не, не го вярвам. Александър все пак ненапразно е главният ученик на «Сребърния дракон», а Даня с неговото предвиждане не е толкова лесно да бъде изненадан.“

— Казах ви, че ме принудиха — напомни той на китаеца. — Така че дори не познавах тези хора.

— Да допуснем — не възрази Ли. — Тогава от кой клуб си?

— Малък клуб в самото дъно на Рейтинга, името няма да ви говори нищо — отвърна той неохотно.

Да отрича беше наистина безполезно. Може би си струваше да назове някой конкретен клуб и да се опита да окаже натиск върху китаеца, заплашвайки с различни наказания, но ако Ли не се страхуваше от конфликт със „Сребърния дракон“, тогава други имена определено нямаше да го впечатлят.

— Е, твоя работа, не е нужно да казваш — неочаквано не настоя Ли. — Ако се наложи, сам ще разбера. Всъщност дори се радвам, че попадна при нас. Ще бъде интересно да видим какво може да направи обикновен човек без умения да контролира чи под нашия препарат срещу някой като теб. Дори не ти дадохме последната доза „рубин“, за да направим експеримента по-чист. Надявам се, че няма да ни разочароваш.

„Значи затова не почувствах нищо след инжекцията!“ — разбра Алекс.

— И ако успея да го победя, наистина ли ще ме пуснете?

Ли се усмихна.

— Разбира се.

— Наистина? — скептично се подсмихна Алекс.

Може би трябваше да се страхува, но чувстваше само гняв към човека, заради когото загина един от познатите му.

— А защо не? — сви рамене китаецът. — С какво може един обикновен студент да ни заплашва? Казаха ли ти кого представлявам?

Алекс кимна.

— Дори древните храмове в моята родина се страхуват да се закачат със Сунион — каза гордо Ли. — Ние знаем къде учиш и живееш. Така че ако се разприказваш твърде много, нито „Сребърния дракон“, нито твоят собствен клуб ще те защитят.

„Какъв е този Сунион? — изненада се Алекс. — Мислех, че е от триадата. Всъщност не ме интересува. Но китаецът очевидно нещо крие, ако не се страхуваше от «Сребърния дракон», нямаше да действат толкова скрито.“

— Така или иначе нямам друг избор, освен да ви повярвам — намръщвайки се, каза той. — И при всички случаи ще се бия с пълна сила. Така че защо всъщност ме извикахте тук?

Ли потърка ръце.

— Защото ми харесваш, оставаш толкова спокоен в сложна ситуация! — възхити се той. — Просто реших да те предупредя, че първи образец получи много повече сила от нашия препарат, отколкото всеки от другите бойци. Слабите ти опити да скриеш уменията си за управление на чи може да са проработили първия ден, но днес това изглежда направо глупаво. И ако опиташ по същия начин да се съдържаш с номер едно, ще умреш прекалено бързо и няма да му позволиш да разкрие цялата си сила.

— Не е проблем, няма да се съдържам — лесно се съгласи Алекс.

— Много добре — кимна китаецът. — Може би нашето принудително сътрудничество е първата стъпка към добро приятелство. Ще имаме нужда от наши хора в руския Рейтинг, а ти очевидно имаш потенциал. Бихме могли да помогнем за развитието ти, да речем, като те поканим на стаж в Китай, в някой от древните храмове. Имаме връзки навсякъде.

— Аз съм само за — кимна Алекс в знак на съгласие. Сега той по принцип беше готов да се съгласи на всичко, само за да е сигурен, че китаецът ще пусне него, Рогов и Локи. — Но тогава мога ли да помоля за малка услуга...

— Стоп, стоп, стоп — поклати глава Ли. — Аз съм единственият, който поставя условия тук. Приятелството може да е в бъдещето, но засега ти просто правиш всичко, което ти кажат.

— Това не е условие — припряно каза Алекс. — Но ако е възможно да няма други битки или...

Ли съкрушено поклати глава и го посочи на охраната.

— Изведете го.

След като Ли го изгони от стаята си, първото нещо, което Алекс направи, беше да види Локи. Колкото и да е странно, младежът изглеждаше доста бодро, уверявайки, че благодарение на поредната порция „рубин“ се чувства значително по-добре. Алекс можеше само да се надява, че на „таралежът“ ще се падне по-лесен противник, макар че в осморката вече не бяха останали такива.

„Надявам се, че и Рогов няма да умре — помисли си той, връщайки се в стаята си. — Ама че съм спасител, дори с нищо не мога да му помогна... въпреки че... номерът с монетата изглежда никой не забеляза. Нищо не ми пречи да взема нещо със себе си и да повторя хвърлянето.“

След като претърси стаята, Алекс не намери нищо подходящо, но успя да развие няколко винта от нощното шкафче. Любезно предоставената от триадата униформа нямаше джобове, но той все пак успя да пъкне винтчетата под шева на ръкава си.

После дойде време за работа с вътрешната енергия. Вярно, отначало Алекс реши да се увери, че китаецът не го е излъгал и че наистина са му инжектирали нещо безвредно. Насочвайки енергията към татуировката на тигъра, Алекс го извика за помощ, но вместо Бяко Тен в астрала неочаквано се появи червения дракон.

— Рон-Тиан? — изненада се Алекс. — Мислех, че днес не си дежурен — и тогава му просветна: — Или си долетял да ми кажеш, че си успял да се свържеш с моите приятели?!

Това щеше да е най-добрата новина за последните няколко дни!

— Не, не успях — огорчи го Рон-Тиан. — Но пък изпълних предната ти молба — уредих ти среща с Гаар.

— Страхотно — без особен оптимизъм измърмори разочарования Алекс. — Но сега това не е много актуално...

— За разлика от вашия свят, астралът е безкраен и да се намери някой в него без създадена връзка е доста проблематично — раздразнено каза духът пазител.

— Но някак си намерил Гаар — отбеляза Селин.

— Всъщност той ме намери — леко се смути Рон-Тиан. — Във всеки случай ти предавам неговите думи: за да те почувства и да дойде на среща във вашата реалност, ти трябва да се приближиш до тялото на своя учител поне на стотина метра.

Алекс се намръщи.

— О'кей. Ще мисля за това по-късно. По-добре ми кажи доколко е увеличена сега плътността на моето чи? Мога ли да се бия с пълна сила и какви ще са последствията?

Драконът плъзна поглед по Алекс.

— Хм... дори по-добре, отколкото след първата доза, но не бих ти препоръчал да ускоряваш максимално своето чи и да го използваш за усиляне на мускулите — после ще се възстановяваш няколко години. Освен това виждам, че си сметнал един от пръстите си за излишен, щом си решил да унищожис всички енергийни канали в него? По принцип вече можеш спокойно да го откъснеш и изхвърлиш като ненужен. Дори ми е любопитно, откъде ти хрумна да го правиш?

Алекс можеше само да замълчи в отговор. Травмираният пръст в момента беше най-малкото му притеснение.

Нямаше никакво желание да се джафка с дракона, затова просто го изпрати колкото се може по-далеч, и по-точно, обратно в астрала. А самият той отново се зае с практиката на тай чи, надявайки се да се подготви малко по-добре за предстоящата битка и да намали възможните последици от използването на сатори и всички други умения за контрол на чи. Интуицията му подсказваше, че ще трябва да даде всичко от себе си, без да мисли за възможните странични ефекти.

Времето отлетя неусетно и два часа и половина по-късно Алекс отново стоеше в концертната зала. Тук бяха събрани всичките осем бойци, включително и номер едно, когото той най-накрая можеше да разгледа по-добре. Напълно плешив мъж, в това число вежди и мигли, с болезнено тънки крайници и с леко потрепващо лице, което някак му напомняше на стар приятел от детството — Стас. Сякаш страдаха от една и съща болест, но „първи“ беше значително по-възрастен и по-нисък.

Ли демонстративно размаха микрофона и заговори с характерната си усмивка.

— Първо искам да благодаря на всички вас за участието в нашето малко проучване. И второ, решихме, че финалните боеве ще бъдат, както се казва, за душата. При специални условия — той направи пауза. — До смърт.

Може би така се стори на Алекс, но той усети подигравателния поглед на китаеца върху себе си.

— И първи на ринга ще се качат номера двадесет и едно и тридесет и пет.

„Ама че мръсник! — мислено изрева Алекс, като мигновено изгуби цялото си спокойствие. — Той умишлено слага Рогов срещу Локи!“

ГЛАВА 6

Алекс едва се сдържа да не изругае. Не че се притесняваше да псува, просто не искаше да показва на китаеца колко много го е засегнал подобен избор на бойци. В крайна сметка Ли очевидно го направи нарочно, макар че не е много ясно с каква цел.

„По дяволите, как хората се справят с емоциите в трудни ситуации? — помисли си той. — Ако не беше състоянието на откъснатост, досега щях да съм се втурнал към Ли и охраната. И майната им на оръжията. Ръцете ме сърбят да изтрия тази усмивчица от лицето му.“

Алекс неволно докосна скритите в ръкава винтове. Разбира се, може да се опита да помогне на някой от бойците, но на кой точно? Той обеща на Корольова да спаси Рогов, въпреки че като човек този надут красавец никога не се е харесвал на Селин. С Локи беше много по-приятно да се общува, но те се познаваха съвсем отскоро, беше прекалено рано да се правят изводи за личността му. И като цяло, ако се замисли, Алекс искаше и двамата да живеят.

Обективно погледнато, Рогов имаше повече шансове за победа. Или му беше даден по-подходящ вариант на наркотика, или тялото му по-добре възприемаше „рубина“, но Локи дори изглеждаше не особено готов за битка. В него нямаше нито заряд агресия, нито усещане за неестествена сила, както при Рогов.

След като не измисли нищо по-добро, Алекс засече Рогов пред ринга и заговори бързо:

— Слушай, за мен ти си рядък козел, но Корольова е намерила нещо в теб. Не е нужно да играеш по техните правила, не се превръщай в убиец.

— Притесняваш се за твоето приятелче ли? — усмихна се Рогов. — Сам чу: или той, или аз. Нямам намерение да давам живота си за неговия. И като цяло, след като си обещах на Настя да ме измъкнеш оттук, трябва да си на моя страна.

— Каквото и да си мислиш, всички сме на една и съща страна — на страната на тези, които искат да се измъкнат оттук живи — тихо

прошепна Алекс. — Надявам се да постъпиш правилно.

Рогов направи гримаса като от зъбобол.

— Разкарай се, няма да се поддам. Освен това все още искам да стана един от техните ученици!

— Дори и да не ми вярваш, че те не са от Рейтинга, ти не си убиец.

— Хей, стига приказки! — извика им Ли. — На ринга!

Алекс хвърли гневен поглед на китаеца. Като цяло можеше да се опита да убие Ли. Вярно, не се знае какво може да постигне с това. А и когато хвърли монетата, Алекс не се замисли особено докъде ще доведе това, той просто искаше да спаси Локи. Но съвсем обмислено да убие някой просто така, дори такова подло създание, беше много по-трудно...

Локи и Рогов стъпиха едновременно на бетонната площадка и „таралежът“ атакува веднага щом прозвуча сигналът за началото на боя. Локи явно разбираше, че неговото състояние няма да му позволи да издържи дълго на ринга. Затова той вложи вътрешна енергия още в първия си удар. И може би това беше единственият му шанс за победа, който той успя да реализира в идеалния момент. Рогов не очакваше, че един обикновен прав удар с юмрук, лесно блокиран с рамото, може да причини толкова сериозни щети. Ключицата пое основната тежест и изхрущя толкова силно, че се чу из цялата зала.

— Шибаняк! — изсъска през зъби Рогов и моментално ускори.

Върху Локи се посипаха удари с крак, на които той просто не успяваше да реагира. Два удара под коляното, принудили го да загуби равновесие, след това удар във врата, от който Локи моментално се олюля, но все пак успя да запази съзнание и някак като по чудо да избегне довършващия в главата. Всъщност още по време на своя бой с Рогов Алекс разбра, че той не владее сатори, а само интуитивно използва чи, за да ускори движенията си. Затова отстрани изглеждаше, че се движи малко потрепващо, защото мозъкът продължаваше да работи с обичайната си скорост и му трябваше време, за да реагира. Само това спаси Локи: очевидно той притежаваше достатъчно опит, за да започне да реагира на най-вероятния удар, преди Рогов да го направи. В крайна сметка миг преди удара се извършва определена подготовка: отделните мускули се задвижват, тежестта на тялото се измества, и всички тези знаци могат да подскажат на опитен човек

какво да очаква от противника. В същото време навикът на бойците от школата по муай тай да използват лакти за блокове няколко пъти изигра лоша шега на Рогов, тъй като с неговата скорост беше много по-опасно да удари с юмрук остра кост, отколкото сам да получи удар. В резултат на това той нарани и другата си ръка, но с това късметът на Локи свърши.

Все пак скоростта беше твърде важен фактор, така че боя излезе доста кратък. Локи пропусна мощен удар с крак в корема, а след това и неочаквано камшичен удар с наранената ръка в очите. Падайки на пода, той веднага получи още няколко удара с крак в корема и гърба. Тук нямаше съдия, който да спре боя, след като съперникът падне на пода и загуби съзнание, така че Рогов още известно време обработваше Локи с крака, докато той окончателно замря.

Алекс нямаше намерение да стои и да гледа как убиват негов познат, затова пристъпи на ринга с намерение да спре Рогов, но той вече се отдръпваше от противника си.

— Няма да го убия — навъсено процеди Рогов.

Алекс замръзна на края на ринга в състояние на лека изненада. Изобщо не очакваше такава самоотверженост от Рогов.

— Жалко — въздъхна китаецът и кимна на един от охранителите: — Приключи.

Мъжът вдигна автомата, но в този момент Алекс метна предварително подготвеното болтче, уцелвайки корпуса на оръжието. Прозвуча изстрел, но куршумът удари встрани от Локи и Рогов. В залата имаше повече от дузина охранители и всички моментално насочиха оръжията си към Алекс.

— Какво е това, бунт? — насмешливо попита Ли.

Този път той, разбира се, успя да види хвърлянето на Алекс. За първи път в живота си Селин усети толкова силна опасност. В този момент всеки от насочилите оръжието си към него охранители се усещаше като огромна заплаха. Почти усещаше как куршумите разкъсват плътта му, макар че още никой не беше натиснал спусъка.

Китаецът бавно запляска с ръце.

— Браво! Това е страхотен борбен дух! Най-сетне някой тук се опитва да се държи като воин, а не като глупава овца, отиваща на заколение. Вече мислех, че наркотикът напълно ви е лишил от воля.

Алекс и Рогов все така стояха на ринга и напрегнато гледаха доволно ухиления китаец. Селин се подготви да започне да се движи веднага щом почувства, че изстрелът ще бъде неизбежен, ускорявайки чи в тялото си до краен предел. Едва ли щеше да успее да избегне всеки куршум, но поне ще се опита да вземе Ли със себе си, пробивайки главата му с втория болт. Може дори да успее да го направи, преди гривната на крака му да избухне. В този момент всички терзания на младежа за хладнокръвно убийство на човек изчезнаха, сякаш никога не ги е имало. Самият Алекс дори не подозираше колко силно е станало убийственото му намерение, но околните го усетиха. Дори застаналият зад него Рогов неволно отстъпи крачка назад, а самият Ли пое целия натиск, но по някаква причина остана напълно спокоен.

— Ще уважа желанията на такива обещаващи бойци, но това е изключение, за което някой ден може да ми се отплатите — продължи той, като махна с леко треперееща ръка към охраната да свалят оръжията си. — Нека хлапето живее.

Алекс все още не вярваше, че всичко се реши толкова просто, но усещането за опасност наистина отшумя. Локи беше небрежно натоварен на носилка и изнесен от залата.

Алекс приближи към Рогов, стисна здравето му рамо и каза:

— Респект. Не очаквах да се вслушаш в думите ми.

— Ох, разкарай се — махна ръката му Рогов. — Ти нямаш нищо общо с това, аз самият нямам намерение да ставам убиец. Те тук снимат всичко на видео.

„А него наричам идиот — помисли си Алекс изненадано. — Напълно забравих за камерите.“

Въпреки че Локи беше отнесен в манипулационната, Алекс съжали, че не може да проследи как ще го лекуват. На хитрия китаец нищо не му костваше просто да заповяда да го удушат с възглавница. Но не посмя да продължи да нахалства пред Ли и да напусне залата. Оставаше му да се надява, че за китаеца просто няма смисъл да лъже хора, чийто живот и без това е в ръцете му.

Следващите на ринга бяха Гриша и един от азиатците. А за здравеняка наличието на морални въпроси за убийството се изчерпваха с думата „никакви“. Въпреки че азиатецът също успя да изненада, когато плесна с ръце пред себе си и отхвърли Гриша назад с ударна

вълна. Това беше някакъв напълно нов начин за използване на вътрешната енергия и човек можеше само да се чуди как е успял да се сети за това. После се оказа, че азиатецът също така отлично блокира удари с помощта на чи, но това не спря Гриша. Осъзнавайки, че дори усилените му удари не причиняват никаква вреда на противника, здравенякът хвана азиатца в мощна прегръдка и просто го стиска, докато спре да диша.

Следващите две битки минаха покрай Алекс, защото не му пукаше за техните участници. Само с крайчеца на окоето си наблюдаваше как остроносият номер четири пронизва с длан гърдите на мъжкараната, а дългокосият пънкар преби с юмруци втория азиатец. За чест на пънкаря той не довърши противника си или просто не успя, но охранителят се справи с тази задача вместо него. Прозвуча изстрел и локва гъста кръв се разля по пода. И точно в този момент Алекс осъзна, че всичко, което се случва, идва към логичния си край.

„Проклет «Сребърен дракон» — раздразнено си помисли той и за пореден път мислено изпрати лъчи на омраза към Александър. — Ако умра, ще му се явявам като призрак по нощите.“

И ето че дойде реда на Алекс. Първи номер стъпи на ринга, застана в центъра и се взря пред себе си с немигащ поглед, без да показва нито една емоция. Докато Селин бавно излизаше на платформата, внимателно наблюдавайки противника си, онзи дори не мигна. И най-важното, плешивият мъж беше не по-малко опасен от Елена или Иван в демонстрирането на убийствено намерение.

— Късмет! — извика му Рогов. — Но ако те убие, няма да тъжа.

„Уж започна да се държи като нормален човек, но не продължи дълго — отвлечено си помисли Алекс, без да откъсва поглед от своя противник. — Но от друга страна, ние дори не сме приятели, какво друго да очаквам от него?“

Усещайки напрежението от предстоящата битка, Селин отчетливо разбра, че няма смисъл да се сдържа. Поводи да го убият вече беше дал предостатъчно, а и домакините можеха да го направят във всеки един момент. Затова да крие уменията си беше просто глупаво, както и да пази енергийните си канали, особено след като противникът изглеждаше прекалено опасен.

Алекс ускори своето чи до краен предел, навлизайки в сатори, и почти веднага усети как гъста енергия се просмуква през енергийните

каналите и принуждава мускулите и връзките му да се напрягат до краен предел. Телесната му температура се повиши толкова много, че кожата се зачерви и от нея заизлиза пара, но Алекс не обърна много внимание на това. Усещаше тялото си едновременно леко в движенията и тежко в заредените с енергия мускули. Двата пръста на дясната му ръка не се движеха и му пречеха дори да свие дланта си в юмрук, така че той насила ги сви с другата си ръка. В главата му мина мисълта, че съдбата на пръстите може да сполети цялото му тяло, но нямаше друг избор.

Първи номер оставаше безизразен, но в същото време пое инициативата да атакува. Той се движеше наистина бързо, но в сатори Алекс по никакъв начин не му отстъпваше по скорост и най-важното, в допълнение към бързите реакции и движения, той можеше доста уверено да работи с вътрешната енергия. За няколко секунди първи нанесе десетина удара, усилен с чи, включително опита да го хване с пръсти първо за ръката, а след това и за гърлото. Очевидно, ако Алекс не се беше защитил със слой вътрешна енергия, първи просто щеше да откъсне парче месо от ръката му. За част от секундата Алекс разбра, че подобни опити да „хапе“ с пръсти не представляват особена опасност за него, но въпреки това реши да спаси гърлото си и бутна ръката му настрана. И веднага след това усети, че и двете му ръце започват да изтръпват. Изглежда духовете пазители ненапрасно го предупреждаваха за опасността от насочване на прекалено плътна енергия чи в мускулите — те просто не издържаха.

Първи продължи яростно да атакува, без да показва никаква емоция на лицето си. Странични ефекти, освен проблеми с главата, също не се забелязваха. Но Алекс почувства как с всяка секунда на поддържане на сатори усещането за вътрешно изгаряне и изтръпване в мускулите само се засилва. От кожата му буквално излизаше пара, а тялото му изсъхваше пред очите му.

„Няма да издържа дълго така“ — отчетливо осъзна той.

Плешивият мъж без вежди с червени от наркотика очи изглеждаше страховито, но сега и самият Алекс не изглеждаше много по-добре: зачервена от топлината кожа, болезнено изпъкнали очи. Но в същото време той разсъждаваше съвсем разумно и спокойно. Бързо осъзнавайки, че първи обича най-много да използва пръстите си, подсилени с вътрешна енергия, Алекс му позволи да го хване за гърлото, разбира се, защитавайки го с покритие от чи. За момент първи

замръзна, концентрирайки се върху стискането на пръсти, но пак не се получи. Нотка на изненада проблесна в стъклените му очи и тогава Алекс изби ръката му и нанесе удар с всичко, което беше научил под ръководството на Иван. След като фиксира краката си на платформата, той прокара енергията през всички мускули от прасците, през бедрата, през таза, корема, раменния пояс и я вкара в юмрука, разбира се, защитавайки повърхността му.

Последва страховито „хряс“, след което първи просто излетя от ринга. Той прелетя около пет метра, след което още толкова се търкаля по пода. Алекс не знаеше дали противникът му е оцелял или не, но усещането за опасност, излъчвано от него, изчезна напълно.

И това беше всичко?!

Алекс смаяно погледна лежащия на пода като счупена кукла мъж, а след това и окървавения му юмрук. Той дори не можеше да разбере чия е кръвта — негова или на първи?

„Той уби противника си за едно мигване на окото пред очите ми — помисли си озадачено. — Мислех, че е наистина силен...“

Впрочем, това си имаше доста просто обяснение: Алекс до момента на практика не беше използвал сатори, само незначително навлизаше в това състояние в боя с любителя на айкидо и Рогов. И за първи път пълноценно използва усиленото от наркотика чи едва в тази битка. Освен това, като се замислиш, силно намерение за убийство не е равносилно на умение за убийство. Само защото първи имаше намерение за убийство, не означаваше, че е невероятно силен.

Алекс стоя на ринга известно време, без да знае какво да прави. Освен това всяка клетка от тялото му го болеше и той просто се страхуваше да мръдне.

— Великолепно! — запляска с ръце Ли. — Отлична демонстрация на усиляне с помощта на нашия препарат! Мисля, че вече избрахме четиримата най-добри и ще спрем дотук.

Осъзнавайки, че в момента никой няма да го застреля, Селин много, много бавно слезе от ринга. И веднага към него отвратително енергично притича Рогов.

— С мен не се би с пълна сила! — избухна яростно той.

Изглежда китаецът не причисли Рогов сред най-добрите заради неговото излишно, според него, милосърдие към противника, което,

разбира се, дразнеше Стас. Сякаш това беше някакво състезание, а не битки до смърт между пленени хора.

— Не знам за какво говориш — намръщено отвърна Алекс. — Тогава още не се бях възстановил от последната битка, там ми изкълчиха ръката, ако не си забравил.

— Искам реванш!

За момент Алекс дори съжали Стас, защото все още не знаеше, че използването на „рубина“ най-вероятно вече е увредило твърде много енергийните му канали. Дори Рогов да не стане инвалид, когато действието на наркотика отшуми, пътят към майстор по бойни изкуства вече е затворен за него.

И тогава Селин внезапно усети болезнено убождане на мястото, където кракът му се допираше до гривната-бомба. Беше странно, че изобщо го усети през равномерната болка във всеки мускул, но Алекс нямаше време да се изненада от този факт. Всичко заплува пред очите му и той бавно се свлече на пода, а Рогов падна след него.

ГЛАВА 7

Алекс се събуди от силно почукване по вратата и дори не веднага разбра къде се намира.

— По дяволите, още съм жив! — изненада се той, а след това се огледа и видя, че лежи в леглото, в същата стая, където прекара предната нощ.

Слънцето грееше през прозореца, което означаваше, че е изминала поне една нощ, откакто победи първи. Цялото му тяло го болеше така, сякаш е разкъсал абсолютно всеки от шестстотин и четиридесетте си мускула едновременно, минус мускулите на лицето, които, за щастие, не участваха активно в боя. Гривната-бомба на крака му също беше изчезнала, макар да се оказа, че е имала и друга функция — да инжектира нещо като успокоително на човека, който я носи.

Настойчивото почукване се повтори. Алекс неохотно стана от леглото и отиде до вратата. Не се страхуваше да отвори: ако бяха дошли да го убият, едва ли щяха да чакат търпеливо, докато не им се отвори крехката дървена врата. А и като цяло, щом все още беше жив, значи смъртта му явно не е в непосредствените планове на китаеца, забъркал цялата тази каша.

Този път зад вратата се оказа не охранител, а радостно ухиления, макар и много подпухнал след боя с Рогов, Локи. Известно време той мълчаливо се вира в Алекс, но накрая се опомни.

— О, извинявай, необичайно е да виждам лицето ти такова — лесно събиращо се в рамката на вратата.

— Много смешно — измърмори Алекс, надниквайки в коридора.
— Какво стана? И къде е цялата охрана?

— Няма никой — махна с ръка Локи. — Всички са се изпарили.

— Всички? — неразбиращо повтори Алекс.

— Почти всички — поправи се Локи. — Освен теб и мен са останали само още няколко бойци. Ето ги и тях, между другото.

По стълбите се качваха бледия като смъртта Рогов и дългокосият пънкар. За разлика от Стас, бледността на пънкаря изглеждаше съвсем

естествена, сякаш винаги е бил такъв. Но Рогов беше много зле, буквално се тресеше, като при силна наркотична абстиненция. Всъщност, ако се замислиш, то си беше точно така. И тъй като очите и на тримата изглеждаха напълно нормални, явно „рубинът“ вече беше напълно изчезнал от кръвта.

— Комплексът е абсолютно празен — каза пънкарят. — Изнесли са цялото оборудване от манипулационната, свалили са ни бомбите и са отвели всички.

— А къде са Гриша и вторият победител от финалните боеве? — попита Алекс.

— Ли сигурно ги е взел със себе си — предположи Локи. — Те са минали селекцията, а ние — не. Странно е, че изобщо са ни оставили живи.

— Ето защо трябва да се махнем оттук, преди да са взривили всичко! — нервно каза Рогов.

Пънкарят го изгледа, все едно е идиот.

— Защо им е да го правят?

— Да прикрият следите ти!

— Какви следи, бе, идиот? — засмя се Локи. — Казаха ти, че са опаковали цялото си оборудване и са си тръгнали. В цялата сграда сме само ние четиримата. Заради нас да взривяват цяла почивна станция?

Алекс беше принуден да признае, че китаецът успя да го изненада два пъти: първо, когато не уби Локи, а след това, запазвайки живота на четиримата. Бомбите бяха свалени от краката им, оборудването беше отнесено, труповете на останалите бойци, най-вероятно, бяха заровени или изгорени. Всичко, което се случи, оставаше само в паметта им и в записите на камерите, които организаторите на тренировъчния лагер вероятно също бяха взели със себе си.

— Идиот?! — възмути се Рогов. — Аз съм идиот само защото те пожалих и не те убих! Може би тогава и мен, като тези двамата, щяха да ме вземат с тях.

— Да, във вълшебния свят на Рейтинга — изсумтя Алекс. — Вече ти казах, че в Рейтинга няма клуб „Белия дракон“. Това е просто мафия, която използва бойци, за да тества своите наркотици. Изобщо не им пука за теб.

— И не се страхуват да ни оставят живи? — не се успокои Рогов.
— Ние бихме могли да кажем за случилото се на полицията, на ФСБ, на телевизията дори!

Често екстремните ситуации разкриват истинския характер на хората. И кой да си помисли, че в Рогов се крие истерик. Макар че беше възможно за всичко да е виновен духовния наркотик.

— Отговорът на това е много прост — саркастично отвърна Локи. — Изобщо не им пука!

— В смисъл?

— Те знаят много добре, че на когото и да разкажеш за случилото се, никой няма да ти повярва. Пиши изявления, върви в токшоу — ще се посмеят с теб и ще забравят.

Като цяло Алекс беше солидарен с Локи, но все още не намираше нито един логичен отговор на въпроса защо изобщо ги оставиха живи. Освен това знаеше, че не на всички не им пука и хората от „Сребърния дракон“ с удоволствие ще изслушат цялата информация.

— И как сега ще се измъкнем оттук? — нервно попита Рогов. — Взеха ни телефоните, коли няма никъде.

— Ще извикаме такси — сви рамене Локи. — Тук трябва да има стационарен телефон. В краен случай ще тръгнем пеша, докато не спрем някоя кола на стоп, не виждам никакъв проблем.

Всяко движение костваше на Алекс неимоверни усилия, така че перспективата да върви пеша много километри не му звучеше никак добре. От друга страна, той не искаше да показва слабостта си пред останалите, затова тръгна с тях по коридорите в търсене на телефон или компютър. По пътя Алекс внимателно се обърна към вътрешната си енергия, опитвайки се да я насочи към мускулите и да ускори възстановяването им, но чи буквално не реагираше на усилията му. Той усещаше енергията, но тя абсолютно отказваше да се подчини.

Докато обикаляха из сградата, отвън се чува звуци на двигатели. Поглеждайки през прозореца, четиримата видяла как няколко черни джипа влизат в двора, а след тях — синьо ламборджини и изрисувано с графити Субару Импреза.

— По дяволите, кои са тези? — попита предпазливо Локи. — Или китайците са решили да се върнат за нас?

— Всичко е наред, това са свои — облекчено въздъхна Алекс, насочвайки се към изхода.

— Свои — за кого? — скептично уточни пънкарят. — Аз лично не ги познавам.

— Това долу вече са реални бойци от Рейтинга — подхвърли през рамо Алекс. — Жалко, че пристигнаха късно.

Слизайки от втория етаж, той излезе през главния вход, за да посрещне пристигналите. В този момент от колата на Даня изскочи Машка и се втурна към Алекс. Селин изведнъж почувства насочените към него емоции на момичето — и това беше много приятно, топло чувство на загриженост и нежност.

— Машка — облекчено се усмихна Алекс.

Когато момичето го прегърна, оковите на отчуждението се свлякоха от само себе си и върху Алекс падна не само стройното женско тяло, но и гамата от емоции, натрупани през последните два дни. Стискайки Машка в обятията си, той зарови лице в косата ѝ и нервно изхлипа. По бузите му потекоха закъснели сълзи за починалия пред очите му приятел. Или може би бяха просто сълзи от безсилен гняв, защото Алекс не можеше да направи нищо, за да му помогне или поне да отмъсти.

След няколко мига момичето се отдръпна малко и с някакво настървение впи устни в неговите. Целувката беше кратка, но много емоционална. В този миг Селин дори забрави, че прегръдката на силното във всеки смисъл момиче му причинява дива болка.

— Ами скутера? — леко затаил дъх, попита Алекс.

— Забрави, после ще го откраднем заедно — изсумтя Машка. — Мислех, че никога повече няма да те видим. Не трябваше да вярваш на този идиот Александър.

Алекс измъчено се усмихна.

— Съгласен съм и по двете точки.

Докато Алекс и Машка се прегръщаха, хората от джиповете се пръснаха из територията на почивния дом, подчинявайки се на жеста на Александър, а самият той ядосано се взря в Алекс.

— Закъсняхме — недоволно каза блондинът.

— И още как — съгласи се Алекс. — Отне ви три дни, за да ме намерите!

— Искам да кажа, че „Белия дракон“ успя да изчезне — направи гримаса Александър. — За теб не ми пука.

На прага на почивния дом се появиха Рогов, Локи и пънкаря. Хората на Александър се втурнаха към тях, но Алекс извика:

— Ей, по-спокойно, те са с мен!

— И какво? — усмихна се Александър. — Теб също непременно ще те разпитаме. Трябват ни всички подробности за случилото се тук.

И тримата бойци бяха незабавно оковани с белезници и отведени в една от колите.

— Какъв идиот — раздражено каза Алекс. — Изненадващо е, че изобщо успя да ме намери.

— Как пък не — изсумтя момичето. — Той няма нищо общо с това, информацията за това място ни беше изпратена анонимно. А безползното блондинче просто ни последва.

— Тогава защо, по дяволите, изобщо командва тук? — възмути се Алекс. — Тези хора са травмирани, трябва да отидат при специалисти в „Небесната сфера“, а не на разпити.

— Не се тревожи, ще решим този проблем — увери го момичето. — Много ще се изненадаш колко... лоялно се отнасят всички клубове от Рейтинга към нас сега.

След като изчака Алекс и Машка да си поговорят насаме, Даня приближи до тях и също прегърна Алекс:

— Извинявай, че ви изпуснахме, планът беше наистина идиотски.

— Важното е, че всичко свърши — смутено отвърна Алекс. — Ти как си? Мен ме уверяваха, че вие с Костя и Александър сте мъртви — той със закъснение се опомни и погледна Машка: — И как мина всичко при вас? Къде е Тьома?

— Да се качваме в колата — предложи Даня. — Ще обсъдим всичко по пътя към центъра.

— Аз също първо трябва да отида в клиниката — поправи го Алекс. — Честно казано, тялото ми едва се подчинява. А пръстите ми — той протегна длан пред себе си — според мен са загубени завинаги.

— Кой ти го причини?! — тихо, но някак много зловещо попита Машка.

— Всъщност аз самият — честно призна Алекс. — Последници от действието на същите духовни наркотици, за които говореше Иван...

— Тогава да вървим по-бързо! — заповяда Машка, хвана Алекс за ръката, карайки го отново да се намръщи от болка, и го повлече към колата.

Един от хората на Александър се опита да ги спре, но беше изпратен далеко и за дълго. А веднага щом влезе в колата, Машка, за немалка изненада на Алекс, се обади на самия шеф на клуб „Сребърния дракон“ и откровено се оплака от поведението на Александър. Той я увери, че ще оправи всичко и дори ще плати за лечението на тримата бойци в „Небесната сфера“, ако те започнат да сътрудничат.

— От кога директно се обръщаш към главата на „Сребърния дракон“?

— Откакто Мадам Смърт се числи сред покровителите на нашия клуб — с доволна усмивка отговори Даня.

— Елена? — разбиращо кимна Алекс.

— Значи си знаел?! — възмути се Машка. — И не ни каза?

— Нищо не знам, просто чух това име — Алекс от любопитство дори за миг забрави за болката. — А какво не знам?

— Според слуховете, Елена е убиец номер едно в света — радостно отговори Даня. — Схвана ли?

Алекс се хвана за главата.

— Ох, няма късмет Тьома. Как сега...

— Ъ... за какво говориш? — вдигна вежди Даня.

Машка и Алекс се спогледаха.

— Няма значение — каза Машка на неразбирация баскетболист. — В тренировъчния център се образува цяла опашка от шефове на клубове от Рейтинга, за да изразят почитта си на Елена. „Черната маймуна“, веднага щом разбраха за нашия покровител, признаха поражението си в двубоите, така че клубът ни се покачи в Рейтинга с още няколко места.

— А какво става с Тьома? — продължи да задава въпроси Алекс. — Къде е?

— О-о... — ентузиазирано потърка ръце момичето. — Това е дълга история...

През целия път приятелите се надпреварваха помежду си, за да споделят всичко, което им се е случило. Разбира се, историята на Алекс беше най-дългата и в момента на смъртта на Турал той трудно

можеше да скрие емоциите си, защото сега гневът му не беше сдържан от никакви ограничения. Същото изпита, когато слушаше премеждията на Машка и Тьома. В „Небесната сфера“ Алекс беше приет с отворени обятия от самата главна лекарка — Надежда Сергеевна. Той откровено ѝ разказа как точно е получил всичките си микро и макро травми, след което го подложиха на различни анализи и изследвания, които продължиха до вечерта. А след това го оставиха за една нощ, за да следят състоянието му.

„Какъв късмет извадихме, че завързахме приятелски отношения с «Небесната сфера» — помисли си Алекс, докато лежеше в легло в самостоятелна стая и се взираше в тавана. — И лечението на пострадалата полицайка пое за своя сметка, и Рогов и останалите участници в експериментите на «Белия дракон» приеха да лекуват.“

Вярно, както подозираше Селин, Рогов и другите пострадали ги интересуваха повече като обект за изследване. Надежда Сергеевна много съжали, че Алекс не е успял да вземе поне капка от така наречения „рубин“, но дори резултатите от влиянието му върху тялото се оказаха много важни за съвременната медицина. Човек можеше само да се чуди как триадата е успяла да получи такова вещество, за което дори специалистите от „Небесната сфера“ не бяха чували. От гледна точка на обикновената физиология, на Рогов, Локи и пънкяря обещаха пълно възстановяване за няколко седмици, но виж енергийните канали се оказаха увредени от духовния наркотик. За обикновен човек това ставаше причина за цялостно отслабване на тялото: дори и напълно здрав, той често щеше да се чувства слаб и апатичен. Надежда Сергеевна можеше само да разпери ръце и да предпише няколко лекарства от традиционната и съвременната медицина, които да помогнат на тялото мно-ого бавно да възстанови енергийните си канали. Но изглежда щеше да отнеме години. Добре, че поне оцеляха.

Първата вечер в клиниката Алекс прекара в компанията на Тьома. Младежът все още го държаша на поддържащи системи, макар че на практика напълно се беше справил с отровата на „рептилоида“ под ръководството на духа пазител и вече беше абсолютно здрав. Новината за личността на Елена изобщо не го стресна и дори не го смути, но обръщението „мадам“ доведе до тъжни мисли за семейното положение на жената. Оставаше им да се надяват, че става дума за

фигуративен брак със Смъртта, а не за съществуването на реален съпруг.

Алекс прекара нощта в общуване със своя дух пазител, който донесе не много добри новини: енергийните му канали сега бяха в още по-лошо състояние, отколкото след огнената сила на дракона. Рецептата за подходяща лечебна отвара оставаше непроменена, но невъзможността да се използват каквито и да е техники, свързани с вътрешна енергия, силно развали настроението му. Най-оптимистичната прогноза беше десет дни изобщо да не може да управлява своята чи. Но с физическите наранявания всичко се оказа много по-лесно, Надежда Сергеевна обеща да го излекува напълно само за няколко дни. Е, почти напълно. Да се възстанови чувствителността на увредените пръсти, каза тя, е невъзможно. В резултат на това единственото решение, до което болницата стигна за момента, беше да ги превържат с ластиси към безименния пръст и кутрето, за да може Алекс нормално да хваща вещи и да стиска юмрук. Това не му пречеше особено, макар и да го караше да изглежда малко като костенурка нинджа с три пръста. Много повече го притесняваше как ще премине изпитанието с Иван, за да отиде на двубой със Стас, без да може да използва чи.

На следващия ден, спомняйки си думите на Рон-Тиан за срещата с дракона на Виктор, Алекс се опита да разбере от Надежда Сергеевна къде точно са преместили Сенсеич, но така и не получи разбираем отговор. Жената заяви, че по споразумение с Елена и Иван няма право да съобщава местонахождението на Виктор на никого, включително и на неговите ученици. Това само добави въпроси, отговорите на които засега не бяха достъпни за никого — Елена и Иван не го посетиха в клиниката.

Логично предполагайки, че Сенсеич все още лежи някъде в сградата на клиниката, Алекс обикаляше по етажите, надявайки се да се приближи достатъчно, за да може Гаар да се свърже с него. Но вместо дракона в един от коридорите той неочаквано се натъкна на Игор Смирнов. „Драконът“ дори не веднага разбра, че това е неговият съученик. Все пак да срещне дебелака в клиника „Небесната сфера“ беше твърде неочаквано.

— Ти пък какво правиш тук? — искрено се изненада Алекс.

— Привет — без особен ентусиазъм поздрави Смирнов. — Отивам на свиждане при приятелка.

— И коя е тя? — с интерес попита Алекс.

„От кога той има приятелки, които се лекуват в «Небесната сфера»? Или тя работи тук и тогава става още по-удивително.“

— Тази, която пострада заради вас — неочаквано гневно отговори Игор.

— Какво е това заради „нас“? — попита Селин. — За какво изобщо говориш?

— За момичето, което участва в тайна операция с Мария и Артъм — изръмжа Игор.

Разбира се, Алекс вече беше чул от Машка за всички събития от онзи ден и най-накрая разбра за кого точно става дума.

— Всъщност Машка е направила всичко възможно, за да я спаси — уверено каза той.

Ако става дума, Тьома дори „хвана“ няколко куршума, докато защитаваше един от полицаите. Дори е странно, че двамата не са получили медал за такива заслуги.

— Всичко възможно? — процеди Смирнов. — Та вие сте проклети супермени! Значи тя лошо се е постарала.

Алекс се напрегна.

— Внимавай с езика си. Машка я е изнесла на ръце и дори... — тук той се поколеба, решавайки да не афишира факта, че Машка всъщност плаща лечението на момичето от собствения си джоб. Просто го прави тайно, за да не може гордата полицайка да откаже помощта ѝ.

— Операцията, както ти я нарече, за залавяне на типа, наранил това момиче, Машка е провеждала сама. Момичето я е последвало без разрешение.

Игор започна да се ядосва още повече.

— Да, защото тя не може иначе, това ѝ е работата — да залавя престъпници! И се казва Таня, а не „момиче“!

„Нали самият ти току-що я нарече така?“ — помисли си Алекс, но не го каза на глас и просто вдигна ръце в успокояващ жест:

— Окей. Таня попадна в болница, съчувстваме ѝ. Но не забравяй, че тя сама е избрала тази работа и е знаела какви са рисковете.

— Ти си просто едно безчувствено копеле — изсумтя дебелакът и дори сам сякаш се уплаши от наглостта си.

Алекс гледаше Игор и някак отвлечено се замисли колко много се е променил дебелакът през последните дни. Да, продължаваше да е истеричен като в института, но сега това не беше безсилие, а съвсем осъзната ярост. Оставяше впечатление, че ако имаше възможност, сега би ударил някого в лицето. Да, но кого? Машка? Тя все пак е момиче. А и направи всичко, за да спаси полицайката. Алекс? Но той изобщо не беше там.

— Това е най-добрата клиника в Москва, а може би и в света — опита се да успокои приятеля си той, като реши, че наистина е бил прекалено груб. — Тук работят специалисти на Рейтинга, на практика могат да се считат за магьосници. Сигурен съм, че скоро ще я изправят на крака.

Игор сякаш се сви и унило наведе глава.

— Но именно във вашата суперклиника й казаха, че повече няма да ходи.

— Наистина? — не повярва Алекс. — Я почакай...

Той извади телефона си, набра номера на главната лекарка и включи високоговорителя.

— Здравейте, Надежда Сергеевна.

— Казах ти, може и само Надежда — поправи го жената. — Здравей, Алексей. Какво има?

— Момичето, което Машка доведе в клиниката. Отровена със същата отрова като Тьома, ще се оправи ли?

— Като цяло, да. Синтезирахме антидота.

— Чудесно — той погледна изразително към Игор. — Значи ще ходи?

— Съжалявам, но тук нищо не мога да обещая — след кратка пауза отговори Надежда. — Отровата е успяла да увреди гръбначния мозък, преди антидотът да подейства.

— Но аз мислех, че подобни травми не са проблем за вас. Успяхте да помогнете на Тьома, значи и на нея ще можете.

— Не става така. Нашите методи всъщност добавят ефективност само в сфери, които са вече известни на съвременната медицина. Малко повече можем да направим за тези, които развиват тялото и вътрешната си енергия, техният организъм е... как да кажа, по-умен.

Той може със свои сили да се излекува много по-добре от организма на обикновен човек, а ние, от своя страна, допринасяме за неговото регенериране. Но дори и за тях травмите, свързани с главния и гръбначния мозък, са много по-трудни за лечение, иначе отдавна щяхме да вдигнем на крака вашия учител.

— Но все пак може да се направи нещо?

— От наша страна ще направим всичко възможно, ще дадем на тялото ѝ всички ресурси. Но за да започне да ходи отново, тя самата ще трябва да се постарее.

— Лечебна физкултура?

— Като минимум. Но по-добре да започне да развива вътрешната си енергия в някой от клубовете, например във вашия, щом и така сте притеснени за тази пациентка.

Алекс приключи разговора и погледна изразително Игор.

— Ето виждаш ли, всичко може да бъде решено. Очевидно Татяна е целеустремено момиче и ние ще направим всичко, за да може тя не само да си възвърне способността да ходи, но и да стане по-силна.

Игор пресекливо въздъхна.

— Благодаря. Вероятно. Съжалявам, че ти се нахвърлих с всичко това — едва тогава дебелакът осъзна къде се намират и със закъснение попита: — А ти какво изобщо правиш тук?

— Лекувам се — усмихна се Алекс. — Макар и, както казваш, да сме супермени, но се срещат противници и по супермени.

След изблика на гняв дебелакът отново се превърна в добрия стар Смирнов. С огън в очите той разказа как на тренировката се е запознал с Татяна, Бурий и Олег, участвал в шампионата по „Dota 2“ и как те го взели под крилото си на тренировката. Алекс знаеше, че скромният младеж и така няма много приятели, така че вниманието и добротата от такива хора за него е значимо събитие в живота. Макар че подобна емоционална привързаност към човек, с когото се познаваш само от два дни, той не разбираше. Може би Игор беше прав за него и Алекс, дори без състояние на студена откъснатост, не беше най-чувствителният човек. Все пак Сенсеич от деца ги възпитаваше като бойци от Рейтинга и някъде в подкорията на Алекс беше записана готовност да нанася и получава наранявания, които не са характерни за обикновените хора.

Разбира се, Машка постоянно го посещаваше. След сцената на нежност, демонстрирана при срещата в почивния дом, отношенията им се придвижиха малко отвъд мимолетните целувки и закачки. Не, закачките останаха, но целувките станаха много повече...

В един от тези моменти, когато бяха останали сами в стаята, във въздуха над леглото изведнъж се появи риж дракон.

— О, колко сладко — насмешливо каза той, карайки ги да отскочат един от друг. Незнайно защо, просто сработи някакъв странен рефлекс. — Да не ви преча?

— Разбира се, че пречиш! — изчервявайки се, отвърна Машка.

Алекс успокояващо я хвана за ръката и напрегнато попита дракона:

— Ако се появяваш в реалния свят, значи Сенсеич е дошъл на себе си?

— За съжаление, не — отговори Гаар. — Просто, въпреки че мозъкът му е травмиран, вътрешната енергия в тялото му продължава да циркулира, така че мога да се появя тук за известно време. Ти си ме търсил. Какво искаш да питаш? Говори бързо, нямам дори минута.

— Да! Направи ли ми нещо след... — Алекс погледна косо към Машка и неохотно продължи: — След срещата с Настя Корольова, онова момиче, което спасих от едни пияни идиоти? Тогавя те видях да ме наблюдаваш отстрани, а по-късно същата вечер беше в стаята ми.

— Може и да съм ти направил — не възрази драконът.

— Но какво?! И защо?! — възкликна Алекс.

— Аз все още съм свързан с Виктор и не мога да разгласявам тайните му — отвърна драконът след кратък размисъл. — Но мога да предположа някои неща. Може би Виктор не е искал да се привързваш към Мария и е решил да те отклони към някой друг.

— Но защо?! — тук вече се възмути Машка.

— Може би прекомерната привързаност в бъдеще, според Виктор, би попречила на Алекс да направи нещо важно — драконът се завъртя на място. — Ако нещо стане, този разговор не се е състоял. Можете да продължите да правите това, което там правихте. Чао, чао.

Рижият дракон изчезна, а Алекс и Машка останаха да стоят и да се гледат неразбиращо.

ИНТЕРЛЮДИЯ 5

Синята спортна кола спря пред входа на бизнес центъра и подаде звуков сигнал, но по някаква причина бариерата не се вдигна.

— Наистина ли сме на правилното място? — каза Костя. — Нещо не се радват много да ни видят. Или просто не ни познаха?

— Всички знаят. Да не мислиш, че просто така избирам скъпи коли? Това е моята визитна картичка. В Москва има само три такива „ламбота“, моето и на двама стриймъри, а те едва ли ще дойдат на гости на шефа на московския клон на триадата.

Костя в отговор само се усмихна скептично. Според него Александър просто обичаше лукса и скъпите вещи. Колко само струваха видимо скъпите часовници, който той задължително сменяше всеки ден.

В това време бариерата бавно, сякаш неохотно, започна да се вдига.

— Ето, все пак се решиха — ухили се блондинът.

Докато колата влизаше в паркинга, Костя реши да уточни няколко момента:

— Все още не разбирам, ако ти от самото начало си знаел къде са, защо изобщо направи историята с внедряването на Лъоха в „Белия дракон“?

— Нищо не знаех — отговори Александър, докато паркираше така, че зае две места. — Разбрахме за този център само благодарение на твоя приятел. Удивително е как изобщо се съгласи на такава глупост.

Костя погледна озадачено Александър.

— Мислех, че това беше твой план.

— Беше — съгласи се той. — Но този, който обсъждахме с твоите глупави приятели, беше само прикритие. Не съм идиот, за да шпионирам сам мафията.

— Но нали ние точно това правехме — напомни му Костя.

На него определено не му харесваше, че ролята му е на лакей на дребен злодей, но и засега нищо не можеше да направи по въпроса.

Александър имаше знания, опит и пари, които Костя нямаше, така че за момента той наистина беше шефът. Всъщност над него в „Сребърния дракон“ беше само главата на клуба.

— Ние просто отклонявахме вниманието — намръщи се блондинът. — Стръв беше не само твой приятел, но и самите ние. Разбира се, засякоха ни и решиха да се отърват от нас. Междувременно професионалисти проследиха колата им, откриха базата на „Белия дракон“, идентифицираха отговорните лица и като резултат ни доведоха тук.

Костя възхитено подсвирна.

— Не е зле! А кой тогава се обади анонимно в клуб „Рижия дракон“ и съобщи къде се намира Льоха?

— Моите хора се обадиха — неохотно призна Александър. — Когато разбрахме кой е един от треньорите в клуба им, решихме да не си търсим белята.

Костя трябваше да положи неимоверни усилия, за да не се разплуе в подигравателна усмивка. Излизаше, че Александър просто се е уплашил от думите на Мадам Смърт, че той е лично отговорен за безопасността на Льоха. Естествено, побързал е да сподели информацията с „Рижия дракон“, но го е направил анонимно, тъй като преди това се кълнеше, че не може да намери базата на „Белия дракон“.

— Но все още не разбирам защо изобщо ви е притрябвал този „Бял дракон“?

— Не „ви“, а „ни“ — поправи го Александър. — Ти също си част от „Сребърния дракон“, макар и за момента да си мно-ого малка и безполезна част...

От неговата уста това звучеше почти като подигравка, но на Костя не му пукаше. Докато го обучаваха майсторите на най-добрия клуб в Русия, той беше готов да понесе всякакви насмешки. Освен това Костя беше успял да разгадае психотипа на Александър — имайки влияние и пари, той искаше да демонстрира всичко това на някого, а незапознатия с делата на Рейтинга Костя се беше оказал отличен слушател.

От подземния паркинг те се качиха с асансьора до последния, десети етаж. И там Александър уверено, сякаш прави това не за първи път, тръгна по коридора към конкретен кабинет и рязко отвори вратата:

— Здравейте всички!

Това беше класическият офис на местен началник: огромна Т-образна дъбова маса, няколко човека охрана и самият собственик на целия този лукс. Охранителите — двама мъже в черни костюми — тръгнаха към Александър, но бяха спрени от едва забележим жест на седналия начело на масата мъж с тънки мустачки, сякаш нарисувани с маркер. А, да, също така друг китаец седеше в края на масата, някак скромно и нервно, именно той привлече специалното внимание на Костя, който беше достатъчно запознат с лицата, за да разбере, че това е същият Ли, който посрещна Селин в парка.

— Господин Ли — кимна му с лека усмивка Александър и след това направи по-дълбок поклон на мустакатия китаец. — Радвам се най-накрая да се запознаем, господин Ван.

Китаецът се намръщи.

— А аз — не особено.

— Нали знаете кого представлявам? — продължи да се усмихва „драконът“.

— Разбира се. Кой в Русия не знае най-силния клуб в Рейтинга.

Александър кимна в знак на съгласие.

— Ние също сме чували много за вас, освен това сме фенове на вашия продукт. „Рубиново сърце“ — той хвърли кос поглед към потръпналия Костя. — Това е невероятно изобретение. Изследванията на пресечната точка между китайската медицина, алхимията и съвременната наука са много перспективни, и самите ние работим в тази посока. За съжаление, сме силно ограничени от правилата на Рейтинга. Но вие сте свободни в методите, с всички тези ваши експерименти върху хора... Харесва ми вашия подход.

Китаецът направи гримаса.

— Ние не правим дисекции и ненужни убийства. Хората сами идват за сила, ние само им предлагаме друг вариант да я получат.

— Точно за този подход говоря — съгласи се Александър. — Но ако искате да съществувате на наша земя, ще трябва да сътрудничите.

Господин Ван кимна неохотно.

— Като цяло ние не сме против, но във връзка с последните събития възникнаха известни трудности...

— Мадам Смърт — разбиращо кимна „драконът“.

— Именно. Все още се опасяваме от отмъщение от нейна страна.

— Ние ще ви помогнем да разрешите този проблем — уверено заяви Александър. — Но за това ще помолим за най-добрия от вашите варианти на „рубиново сърце“. Не боклука, който продават по улиците — Костя отново потръпна. — Максимално усилване и минимален страничен ефект.

ГЛАВА 8

Да се каже, че думите на рижия дракон развалиха настроението и объркаха младежите, означаваше да не се каже нищо. Виктор винаги е имал някои доста специфични методи на тренировки, но да внушава чувства в Алекс към случайно момиче беше далеч извън границите на допустимото. И ако по-рано това беше само предположение, сега се превърна в потвърден факт, от който ставаше страшно и тъжно. Алекс и Машка още дълго размишляваха от какво би могъл да се е ръководил Сенсеич, извършвайки подобни действия, но така и не стигнаха до нищо.

А на следващия ден Алекс най-накрая напусна клиниката. Рогов, Локи и пънкаря все още се лекуваха, но Алекс отиде да се сбогува само с „таралежа“. С пънкаря изобщо не се познаваше, а Рогов засега просто не искаше да вижда, настроението му и така си беше отвратително. Може би по-късно. Освен това имаше вероятност да се засекат с Корольова, което Алекс изобщо не искаше, особено след разговора с Гаар. А виж Локи, дори намирайки се в болница, не губеше присъствие на духа и само за пет минути разговор го накара да се разсмее и временно да забрави за проблемите си. В крайна сметка те си размениха телефоните и Алекс му предложи да посети тренировъчния център на „Рижия дракон“ при първа възможност, а защо не и да се присъедини към тях. Въпреки че Алекс все още не знаеше политиката за приемане на нови ученици в клуб от Рейтинга, той би се радвал просто да тренира в една зала с такъв човек.

Самият Алекс от клиниката директно отиде не в тренировъчния център, а в дома на родителите си. Просто искаше да се отпусне за малко. Вкъщи всички обсъждания на ежедневни въпроси му се струваха като тих шум от морски прибой, заглушаващ временно тежките мисли за странните действия на Сенсеич и предстоящата битка с побъркания плешивец от миналото. Вярно, възхитените разкази на сестра му за новия ухажор малко разваляха идилията, предизвиквайки в Алекс лек нервен тик. Според нейното описание той бил мил и отзивчив човек, който изобщо не прилича на Иван, но

саркастичният поглед на Анка, мимолетно хвърлен в неговата посока, подсказа на Селин, че става дума именно за него.

„Мътните го взели! — с ужас си помисли Алекс. — Да не дава бог да ми стане роднина.“

А после Смирнов неочаквано му се обади и предложи да се срещнат в бар. Което вече беше необичайно, тъй като Игор и баровете, на теория, съществуваха в паралелни вселени, които никога не се пресичат. И нещо в гласа на дебелака накара Алекс бързо да скочи и да отиде при него.

Въпреки че беше делничен ден, заведението се оказа изненадващо пълно. Смирнов не беше толкова труден за намиране — седеше в най-отдалечения ъгъл на помещението, заемайки целия ъглов диван. Единствена компания му правеха чаша бира и полупразна бутилка.

— Игор! Какво правиш тук? — попита Алекс вместо поздрав.

— О! Алекс, здравей! А аз тук... се напивам!

Алекс за първи път виждаше приятеля си в такова плачевно състояние. Доколкото си спомняше, Игор никога не беше пил.

Сядайки до него, Алекс си поръча портокалов сок на сервитьорката и внимателно погледна приятеля си:

— Мислех, че сериозно се подготвяш за двубоя с Рогов. Алкохолът очевидно не влиза в тренировъчната програма.

— Не ми пука за този бой — изсумтя дебелакът. — Това е детска градина — той внимателно се взря в полупразната чаша и насочи пиянския си поглед към Алекс: — Ти например сигурно си мислиш, че чашата е наполовина пълна?

— О, пак тази пиянска философия — наполовина празна, наполовина пълна... — подсмихна се Алекс.

— Философия? — ухили се Игор. — Ти си този, който обича да философства, а аз мисля, че чашата просто не е достатъчно пълна. Налей още малко, а? Страх ме е да не разлея.

Алекс с лекота взе чашата от приятеля си и я сложи на масата.

— Нека приключим с това. Знаеш, че алкохолът не решава всички проблеми.

— Затова пък позволява да ги забравиш!

— Ти всичко заради това момиче ли... — той бързо се поправи: — Тоест всичко е заради Татяна? Нали чу, че тя може да бъде

изправена на крака.

— Да, да, някой ден, след време, ако много се постарее. Но в момента тя не може да ходи.

Алекс се намръщи.

— Това е много лошо, но...

Но Алекс все още не разбираше откъде в Смирнов се е появила такава привързаност към момиче, с което се познава само от два дни? Разбира се, Алекс също искрено ѝ съчувстваше, но така да се убива... При това Селин виждаше, че това не е любов, а някакъв друг вид привързаност.

— Вие и четиримата сте безчувствени машини — внезапно заяви дебелакът. — Виждам, че се интересувате само от бойните си изкуства. Дори да помогнете на полицията за вас е само развлечение и част от обучението.

Алекс не намери какво да отговори. Той не виждаше нищо лошо във факта, че всичките им мисли и време са посветени на тренировки. Да се занимаваш с това, което харесваш, с приятели, и дори да можеш да не мислиш за пари по-късно? За това мечтае всеки нормален човек. Вярно, едва ли този нормален човек ще рискува здравето си, участвайки в боеве до смърт, но така ги възпита Сенсеич. А сега, вече знаейки за Рейтинга, Алекс просто не искаше друг живот за себе си.

— Мълчиш, а? Правилно — продължи Смирнов. — Сигурно си мислиш защо, по дяволите, толкова се притеснявам за човек, когото познавам само от няколко дни? Знаеш ли, те се отнасяха много добре с мен, почувствах, че съм намерил приятели със сходни интереси.

— Веднага приятели? — недоверчиво попита Алекс.

— Мислиш, че имам много приятели, за да подбирам? — направи гримаса Смирнов. — Освен теб всъщност няма никой друг. Много е трудно за такъв... охранен и дръпнат човек като мен да се запознава с хора...

— Е, преувеличаваш — не се съгласи Алекс и съзнателно добави: — Сега е доста лесно да намериш приятели със същите интереси, и няма значение дали си дебел или слаб, интроверт или екстровеерт.

Той неволно си спомни за Локи, Гриша и покойния Турал. Нали Алекс ги срещна, когато беше дебел, но на никой от тях не му пукаше за това. Като цяло Селин винаги беше имал толкова много приятели и

познати, че всъщност не се замисляше за факта, че някой може да живее по различен начин. Все пак спортът сближава. Имаше момчетата от паркура, от танците, от акробатиката: Димон, Вася, Славик... По дяволите, съвсем забрави за Славик, погребението трябваше да е след ден... Или вече се е състояло?

„Може би Игор е прав за нещо и аз наистина съм безчувствена машина? — изведнъж се замисли Алекс. — Но смъртта е нещо, което не може да бъде променено. И ако вече се е случила, то няма смисъл да се тревожиш за нея. Живите са по-важни от мъртвите.“

— На теб ти е лесно да го кажеш — тъжно въздъхна Смирнов. — За теб животът в института по принцип е игра. Сигурно е забавно да се правиш на зубрач, знаейки, че всъщност можеш да напъхаш всеки в миша дупка. А аз имам само тази личност на неудачник. Една. А Таня, Олег и Бурий са съвсем различни — рискуват живота си, за да помагат на хората, а не като вас четиримата — заради адреналина. И те приеха такъв като мен.

— Ако толкова те гложди, то в двадесет и първи век можеш да оформиш от себе си абсолютно всякакъв човек, да се справиш с всякакви вътрешни и външни проблеми. Ако имаш пари, можеш да наемеш специалисти, треньори, да поръчаш диетична храна, ако нямаш пари — сам търси информация в мрежата, научи се да готвиш и да броиш калории. Ако нещо не разбираш, има милиони курсове, платени и безплатни. Ако не харесваш института, винаги можеш да се прехвърлиш в друг или дори да преминеш към онлайн обучение.

Смирнов замръзна за известно време, усвоявайки потока от информация, който се стовари върху него, и неохотно кимна, дори леко изтрезня:

— Съгласен съм. Ако се замислиш, никога в историята на човечеството не е имало подобно нещо: зъбни импланти, пластична хирургия, спортно хранене и доставка на току-що създадени диети, психолози, стилисти, треньори. Ако човек иска да се промени, има абсолютно всички инструменти за това... Защо тогава аз не се променям?

— Може би просто още не си разбрал в каква посока искаш да се промениш? — предположи Алекс.

Този път Игор още по-дълго стоя и мълчаливо гледа пред себе си.

— Знаеш ли, предполагам, че все пак съм разбрал — каза той накрая. — Благодаря. За разговора. И въобще. Ще се прибирам вкъщи. Извинявай, ако съм те откъснал от тези ваши смъртоносни боеве и адски тренировки...

Игор стана от масата и унило излезе от бара, а сервитьорка веднага притича при Алекс.

— Приятелят ви ще се върне ли? Той не плати сметката.

Алекс взе касовата бележка и каза:

— Аз ще платя.

Съдейки по състоянието на Смирнов, Алекс очакваше да види поне пет бутилки бира на сметката, но там сиромашки бяха отпечатани две малки бири по триста и тридесет милилитра. И все пак дебелакът изобщо не можеше да пие.

* * *

Дните след завръщането от болницата минаха прекалено спокойно. Алекс беше толкова свикнал с постоянните тренировки на ръба на издръжливостта, с различните неприятности и изненади, че буквално се обърка. Беше като ударен с парцал след напрегнатите и емоционални събития, докато останалите, напротив, тренираха като обезумели. Тъома беше толкова щастлив, че неговият дух пазител е благоволил да започне да го тренира, че прекарваше цялото си свободно време в астрала. Даня за първи път от много време стана наистина сериозен и се зае с медитация, практикуване на бойни техники и, о, ужас, разтягане. Машка се затвори в себе си, постоянно витаеше някъде в облаците и продължаваше ожесточено да тренира. И само Алекс се мотаеше из клуба, без да знае какво да прави. Иван още при първата поява на Селин в залата изтри името му от таблото и написа с големи букви „ИНВАЛИД“, явно вече знаеше за диагнозата, поставена от специалистите от „Небесната сфера“.

— Е, инвалид, отпаднаш от надпреварата — веднага заяви здравенякът. — Ще оставим името ти на дъската в памет на разрушения потенциал.

— Все още се възстановявам — озъби се Алекс.

— Да, а сега приятелите ти ще се бият в битка до смърт вместо теб — ужили го Иван. — Позор, какво друго да се каже. А имаше потенциал да израснеш в човек, на когото може да се разчита.

Самият Алекс постоянно мислеше за това, но думите на треньора пак го уязвиха много. Особено това, че Иван беше абсолютно прав — в боя със Стас сега някой друг щеше да рискува живота си. Алекс за миг дори си помисли дали да не намери отнякъде още „рубин“, за да възстанови способността да контролира чи по време на боя, а после каквото ще да става. Но не знаеше откъде да вземе духовния наркотик, а и интуицията му подсказваше, че Иван така или иначе няма да го пусне да се бие. Големият мъж отдавна беше обяснил твърдата си позиция по отношение на всякаква външна помощ в тренировките и дори помощта на духовете пазители не харесваше особено, да не говорим за използване на духовни стероиди. И като цяло Алекс подкрепяше позицията му, но все пак вярваше, че екстрените случаи искат екстрени мерки. Затова той обикаляше, напрегнато наблюдаваше развитието на приятелите си и се опитваше да намери някакъв изход от тази ситуация.

Разбира се, Алекс също тренираше. Все още никой не му беше забранил спарингите и отработката на техники, но сега всичко изглеждаше като елементарни игри на фона на трениране управлението на чи. Освен това можеше да види колко бързо прогресират Тьома и Машка. Даня също прогресираше, но в него не се усещаше особена страст, сякаш го прави насила. Честно казано, баскетболистът винаги беше смятал бойните изкуства само за част от своите увлечения, поставяйки колите и баскетбола на първо място, дори спарингите възприемаше повече като игра. Иван само въздишаше всеки път след кратката тестова битка с Даня и системно променяше името му на дъската от „Неудачника“ до „Слабака“ през „Ленивия“. В резултат на това кандидатурата му за битката беше отхвърлена, подобно на Алекс, ден преди финалната проверка.

А в деня на окончателното определяне на кандидатурата за боя със Стас, когато Тьома и Машка мислено се подготвяха да покажат на Иван всичко, което са научили досега, в залата се появи Елена. Странно, но въпреки че вече знаеха за нея, отношението към „бойната икономка“ изобщо не се промени. Освен че Тьома още повече се объркваше при всяко нейно появяване.

— Долу имаме гости — каза най-добрата убийца в света с доволна усмивка. — Алекс, ти би трябвало да им се зарадваш.

Селин погледна скептично жената. Според него всички, на които би се радвал днес, вече бяха в тренировъчния център.

— Да отидем да видим — неуверено въздъхна Алекс и всички заедно тръгнаха към фоайето.

— Мисля, че трябва да поставим столове и кафемашина тук — размишляваше на глас Даня, докато вървеше. — Твърде много срещи правим пред пропуска.

— И всички тези срещи бяха нежелани — отбеляза Тъома. — Ворон и брат му от „Стоманения тигър“, шантажа на „Сребърния дракон“, сега и тези тайнствени гости лично за Алекс... Струва ми се, че там не кафемашина трябва, а допълнителна охрана.

Още докато слизаше по стълбите, Алекс видя стоящите до пропуска азиатци, стисна юмруци и изръмжа:

— Ли! Той какво прави тук?!

Добре познатият му китаец в компанията на двама сурови мъже в костюми пристъпваше от крак на крак близо до охраната. И четиримата младежи, предвождани от Елена и Иван, слязоха във фоайето.

Елена направи подканващ жест към китайците.

— Мисля, че той сам ще ти каже за целта на визитата си.

Ниският китаец се поклони късо на всички присъстващи, и отделно, вече значително по-ниско, на Елена.

— Дойдох да се извиня от свое лице и от името на триадата Сунион като цяло за това, че от незнание нанесох травми на вашия ученик. Няма оправдание за това, но има причина — не знаехме, че той е член на клуб, намиращ се под ваша защита — той се обърна към стоящите до него мъже: — Меч.

Един от азиатците извади от чантата си средно дълъг меч с много широко острие и го подаде на Ли. Той приближи до масата точно пред седящия с напълно непроницаемо лице охранител от „Костенурката на дъгата“.

— Ще позволите ли?

Охранителят също толкова мълчаливо стана от стола си и отстъпи крачка назад. Спътниците на Ли ловко разпънаха червен плат на масата пред него и застинаха в полупоклон.

— Мислех, че пръсти режеха в якудза — прошепна Тьома. — Наистина ли ще го направи?

Китаецът погледна Алекс.

— Моля за прошка, че подложих на опасност и нанесох травма на вашия ученик. В знак на разкаяние за грешката...

Той замахна със сила с меча и отрязва ръката си под лакътя, принуждавайки охранителя да отскочи встрани, за да не се изцапа с кръв. Един от придружителите веднага скочи към Ли и ловко превърза пънчето. Вторият китаец положи отсечената ръка на червена възглавница и с поклон я поднесе на Елена:

— Моля, приежете нашите извинения, Мадам Смърт.

Алекс и останалите „дракони“ се взираха в случващото се, без да могат да промълвят нито дума. Въпреки че не, Даня все пак каза нещо, но очевидно нецензурно.

— Как мислиш, това достатъчно ли е? — обърна се Елена към Алекс, без дори да вдигне вежда.

— Разбира се, че не! — бързо справяйки се с изненадата, отговори Селин.

В момента най-много го вълнуваше, че заради своята травма не може да се бие със Стас. Миналото си оставаше в миналото, но влиянието на действията на Ли върху бъдещето изискваше много по-голямо наказание.

— Тогава можеш да го убиеш — спокойно предложи мадам Смърт.

Алекс се обърка:

— Просто така?

— В смъртта всъщност няма нищо сложно — усмихна се Елена. — Просто го убий, и край. Триадата няма да отмъщава за него.

Алекс с недоумение местеше поглед ту към търпеливо чакащия решението му преbledнял китаец, ту към приятелите и треньорите си.

— А... тялото?

Елена погледна спътниците на Ли и те леко кимнаха.

— Те ще го вземат със себе си — интерпретира действието им Елена.

Да убие несъпротивляващ се човек? Алекс не можа да го направи тогава, в плен на „Белия дракон“, не можеше да го направи и сега. Но

имаше един въпрос, който искаше да зададе на Ли от момента, в който разбра, че е останал жив.

— Защо не ни уби? — попита той азиатеца. — Вече си знаел, че съм под закрила?

— Не — поклати глава Ли. — Просто почувствах в теб и в твоя приятел сила на волята, достойна за уважение. Не виждам смисъл да убивам без реална необходимост.

Алекс се замисли за момент и решително каза:

— Добре. Ти каза, че някой ден ще ти върнем дълга. Ще приемем, че това се е случило, аз го връщам за всички. Приемаме извиненията.

Ли и двамата китайци си тръгнаха, оставяйки след себе си възглавницата с отрязаната ръка.

— Да я изхвърля ли? — опитвайки се да запази спокойствие, попита охранителят. Изглежда своеобразното шоу, показано от китайците, беше изкарало от равновесие дори него.

— Да, разбира се — съгласи се Елена. — И се обадете на фирмата за почистване.

Иван потупа Алекс по рамото.

— Красиво казано, но всъщност ти си просто слабак — констатира той. — Китаецът на това и залагаше.

Машка прегърна Алекс и го целуна по бузата:

— Не го слушай, ти не си хладнокръвен убиец.

Иван съкрушено поклати глава и тръгна обратно по стълбите към главната зала, мърморейки под нос:

— Жалко. Това щеше да реши всичките ни проблеми.

На момчетата им отне известно време, за да се съвземат от толкова странното зрелище. В залата те се върнаха чак след двадесетина минути.

— Ей, не се отпускате! — извика им Иван. — Малката, Неудачника, пригответе се за финалния тест. Слабака и Инвалида, можете да отивате в съблекалнята за помпони, ще се правите на мажоретки. В момента това е единственото, за което ставате.

Алекс и Даня послушно седнаха „на първия ред“, с намерение да гледат двубоите. Но ако Даня като цяло гледаше по-скоро с любопитство, то Алекс сега повече от всичко на света искаше да каже на Машка, че изобщо не трябва да участва в тестовете. Все пак те с

Тъома имаха почти равни шансове за победа, но ако Машка спечели, тя ще отиде срещу онова чудовище...

— Нека да опростим задачата — продължи междуременно Иван. — Ще дам на всеки от вас пет минути да ме убие.

— Значи, за да спечеля, трябва да ви убия? — уточни Машка.

— Да направиш всичко, за да ме убиеш — поправи я Иван. — Разбира се, вие няма да успеете. Ще спра да се уважавам, ако ме убият такива астматици като вас.

Тъома погледна странно здравеняка:

— И можем да използваме всякакви техники?

— Всичко освен оръжия — потвърди Иван. — Разбира се, вие и с оръжие не сте ми съперници, но аз все пак оценявам уменията, които ще трябва да използвате в предстоящия Двубой на Духа. Хайде, Малката, първо дамите.

Машка стъпи на татамито и застана срещу Иван. Те изглеждаха малко нелепо поради огромната разлика в ръста и теглото. Визуално Иван изглеждаше четири пъти по-тежък от момичето.

Въпреки че Алекс не можеше да управлява вътрешната си енергия, състоянието сатори оставаше за него интуитивна способност. Макар и да действаше много по-слабо, отколкото под пълния контрол на чи, но той поне в общи линии можеше да наблюдава боя. Машка се ускори и атакува Иван с множество остри удари с длани, явно имитиращи хладни оръжия. Усилени с помощта на вътрешна енергия, те дори успяха да нанесат леки наранявания на здравеняка. Алекс за първи път виждаше кръвта на Иван, макар че драскотините зарастаха по-бързо, отколкото Машка успяваше да ги нанесе. Освен това раните очевидно бяха доста повърхностни, сякаш невидимите остриета едва можеха да одраскат кожата.

Машка подскачаше около Иван и се въртеше като пумпал, нанасяйки удари с ръце и крака в различни равнини. За съжаление, Алекс пропусна около половината от движенията им. Затова, когато внезапно в хълбока на Иван се появи доста голяма рана, той дори не разбра откъде се взе. Но по всичко изглеждаше, че Машка по някакъв начин е успяла да пробие защитата на Иван.

— Това очевидно е заявка за победа — с изненада призна здравенякът.

Алекс дори не знаеше дали да се зарадва за Машка или да започне да се изнервя. Срам му беше да признае, но сега той още повече се притесняваше за Тьома.

— Едва започвам — лекомислено каза Машка и отново се хвърли в атака.

Този път Алекс успя да види как момичето нанася обединен удар с две ръце, очевидно сливайки две остриета чи в едно. И отново Иван получи рана. След като даде шанс на Машка да покаже всичко, на което е способна, Иван най-накрая започна и да атакува. И тук Машка показва чудеса от ловкост, избягвайки атаките на Иван, но това се очакваше. Изненада това, че макар няколко от ударите на Иван да я улучиха, тя успя да ги издържи благодарение на защитната обвивка от чи.

Пет минути по-късно Машка рухна уморено на пода, явно изразходвала всичките си сили, а Иван отиде до аптеката и небрежно залепи с лейкопласт няколкото плитки рани, останали след боя.

— Не е зле, но все още не ти достига воля да убиваш. Ако се беше била сериозно, нямаше да се отърва само с драскотини — констатира Иван. — И не се целеше в слабите места — стави, гърло, очи. Има убийствено намерение, но е слабо и неконкретизирано. Трябва не само да искаш да убиеш противника, но и да си представяш как се случва това, всички последствия от нанасяния удар.

— Но със Стас няма подсъзнателно да се сдържам — увери го седналата уморено на пода Машка.

— Аз мога да ти повярвам — съгласи се Иван. — Но ти самата вярваш ли си?

Като цяло Машка показва отлична атакуваща техника, съчетана със скорост и усилване на тялото. Но по някаква причина Иван все още изглеждаше недоволен.

— Хайде, Неудачник — извика той на Тьома. — Покажи ми малкото, на което си способен.

Тьома отдавна не се поддаваше на провокациите му. За разлика от Машка, той не се фокусира върху скоростта, а върху силата на ударите. Благодарение на отличните си познания по анатомия, Тьома се беше научил да усилва всеки компонент на удара. Ако в движението участваха сто мускула, той усещаше по кои от тях и в какъв ред трябва да придвижи чи, за да зададе правилния импулс. Затова, въпреки

разликата в ръста и теглото, визуално ударите на Тьома изглеждаха не по-слаби от ударите на Иван. И ако на Машка Иван даде преднина, като не я атакува известно време, то Тьома не получи такъв лукс. Напротив, Иван дори атакува първи.

Известно време те си разменяха удари и, за изненада на Машка и Алекс, външно Тьома издържаше на удари не по-лошо от самия Иван. Алекс много добре знаеше колко силен е техният треньор, така че способността на Тьома да поеме удар от огромния юмрук на Иван в лицето и да запази вертикално положение и добро настроение предизвикваше искрено уважение.

Освен това с всеки успешен удар Иван се движеше малко по-бавно, сякаш започваше да се уморява.

— Така, стоп — изведнъж каза той на Тьома. — Използваш някаква отрова. Освен това нагло се възползваш от факта, че Малката ми нанесе много драскотини. Не съм сигурен, че това може да се счита за пълноценна победа.

— Добре — лесно се съгласи Тьома. — Тогава ще считаме тази победа за непълноценна. И бих те посъветвал да вземеш противоотрова, иначе след двадесет минути измененията от отровата ще станат необратими.

Алекс и Машка се спогледаха, без да разбират за какво става дума. Изглежда Тьома беше скрил от тях информация за някакво ново умение, свързано с използване на отрова.

— Пфу, това е само слабичка отрова — изобщо не се изплаши Иван. — Ще се почеша и ще мине. Но трябва да призная, че на плешивия шизо това може да повлияе, а и добре издържаш на удари. Само не съм сигурен, че ще можеш да го убиеш.

— Ще мога — отвърна уверено Тема.

— Имай предвид, че Двубоят на Духа може да завърши само със смъртта на един от участниците — надвисна заплашително над него треньорът. — И тук оправдания като „не мога да убия невъоръжен човек“ или „той не се съпротивлява“ не минават. При всички случаи ще трябва да се вземеш в ръце и да му извиеш врата.

Но Тьома му отговори с твърд поглед:

— Разбирам.

— Добре. Тогава на Двубоя ще отидеш ти — Иван се ухили. — Освен това, честно казано, за теб най-малко ми е жал. Не е за момиче

да се изправя срещу такъв боец.

— Хей! — възмутено възкликна Маша.

— Какво „хей“? — подразни я треньорът. — Това усилване на мускулите може да убива независимо от желанието на боеца, а остротата на твоите невидими остриета зависи само от намерението да убиеш противника си. А ти с твоето намерение засега само салати можеш да режеш.

Тук Машка не намери какво да отговори, защото разбираше, че като цяло Иван е прав, въпреки че формулировката можеше да бъде по-мека. Затова ѝ оставаше само да смени темата.

— Някак си успял да откраднеш уменията на онзи „рептилоид“? — попита тя Тъома. — Възможно ли е изобщо?

— Както виждаш, възможно е — ухили се Тъома. — Но това не е постоянно умение, просто част от неговата отрова остана в кръвта ми. Ал-Машкал ме научи как да я съхраня и използвам, но количеството ѝ не е безкрайно.

Даня подсвирна възхитено:

— Така или иначе е яко! Ето я ползата от духа пазител, а не като при мен...

— Хей, щом аз успях да намеря общ език с моя дух пазител, то и ти ще се справиш — увери го Тъома. — Е, утре ще покажа кой е истинският главен ученик на „Рижия дракон“... — той млъкна за момент. — Хм... а някой знае ли как точно ще се проведе Двубоят на Духа?

* * *

А на следващия ден цялата четворка отиде на двубоя. За място на провеждане беше избрана една от тренировъчните зали на „Сребърния дракон“, така че часът не беше прекалено късен. В шест часа вечерта във фойето на учебния център се събраха „драконите“, Иван и двама охранители от „Костенурката на дъгата“.

— А къде е Елена? — напрегнато попита Тъома. — Тя няма ли да присъства на двубоя?

— Съчувствам ти, момче — саркастично каза Иван. — Тя има по-важна работа от това да гледа как те убиват.

Битката със Стас се провеждаше неофициално, затова Алекс очакваше, че на практика няма да има зрители. Каква беше изненадата на приятелите, когато пристигнаха на мястото и видяха десетки непознати хора. Разбира се, тук бяха и представителите на „Сребърния дракон“, включително и самият ръководител на клуба, и Планинеца, и ученици от „Диамантената котка“. Дори задочно загубилите от тях „черни маймуни“ се бяха струпали встрани в очакване на началото на двубоя до смърт. Костя посрещна приятелите и ги заведе в залата.

— Радвам се, че все още си жив — каза той на Алекс, стискайки ръката му. — Иначе как бих могъл да те предизвикам на бой и да те подреда подобаващо.

— Мечтай си — изсумтя Машка, прегръщайки Алекс през рамото.

Костя ги погледна подозрително:

— Вие да не сте заедно?

Тъй като той никога не беше крил симпатиите си към Машка, промяната на отношенията им с Алекс сериозно го вбеси. Въпреки че се постара да не го показва, но Костя никога не беше знаел как да се справя със силните емоции.

— Това не е твоя работа — отрязва го момичето.

Костя стисна зъби от яд, но реши да не задълбава в темата.

— Е, Тьома, готов ли си за битката?

— Разбира се — малко нервно отвърна Тьома. — Но не очаквах, че на моя дебют ще има толкова много зрители.

Целият му разочарован вид казваше нещо от рода на: „С изключение на зрителя, който е наистина важен за мен“, но това само Алекс и Машка го разбраха.

— Никой не очакваше — неохотно се съгласи Костя. — Самият аз не знам кой ги е поканил тук, боят трябваше да се проведе при закрити врати.

Междувременно до тях, като дявол от табакера, се появи Стас.

— Аз ги поканих — не без гордост съобщи той. — Искан представители на най-добрите клубове в Рейтинга да видят моята победа.

Виждайки очите на Стас отблизо, Алекс веднага разбра всичко. Хвана Тьома за ръката и бързо заговори:

— Не си й помисляй да се биеш. Виж му очите. Той явно е под същия духовен наркотик, който „Белия дракон“ тестваше!

— Това нищо не променя — изсумтя Тьома. — Имам начин да се справя с него, без значение с какво се е заредил.

Алекс стисна ръката му по-силно.

— Просто не си виждал как работи това нещо. Стас и преди беше чудовище, а сега силата му се е удвоила, а може и да се е утроила!

— Сам разбираш, че нямаме избор — навъсено каза Тьома. — Ще се справя. И аз имам асо в ръкава.

Главата на „Сребърния дракон“ извика и двамата участници в двубоя на платформата. Последва малък ритуал: той направи разрез с нож на предмишниците и на двамата участници, взе по капка от кръвта им и я смеси в стъклена колба. След това цялото нещо беше смесено с боя и нарисоваха кръг около Тьома и Стас.

— Само един от вас ще излезе жив от този кръг — заяви главата на „Сребърния дракон“. — Ако някой се опита да пресече линията преди смъртта на другия боец, самият той ще умре.

— Отлично! — яростно блеснаха алените очи на плешивия младеж. — Това ще бъде бързо.

Раздаде се звук от счупено стъкло и в челото на Стас се появи огромна дупка. Трудно е да се каже какво изпита Алекс в този момент — облекчение, изненада или страх. Тялото на младежа бавно се отпусна на колене и, отпуснато като торба, се свлече на земята.

— Това никога не се е случвало досега, а ето го отново — проряза тишината насмешливият глас на Александър.

— Изключете светлините! — бързо заповяда главата на „Сребърния дракон“, стрелкайки с неодобрителен поглед ученика си. — Охраната да потърси стрелеца! Отцепете района!

— Надявам се, че не това е асото, за което говореше Тьома — прошепна Машка в ухото на Алекс.

Разбира се, хората веднага се засуетиха, част от майсторите се хвърлиха направо през прозорците в търсене на стрелеца, но опитът показваше, че шансовете да намерят снайпериста са много малки.

Тьома приближи до тялото на своя противник, докосна врата му и потвърди:

— Мъртъв е.

Всъщност с такава огромна дупка в главата други варианти не можеше да има. Снайперистът беше използвал патрон с голям калибър, сякаш се е притеснявал от повторение на историята със Сенсеич.

Машка сръга Алекс с лакът:

— Разбира се, може би не е много хубаво да се говори така... но това реши нашия проблем.

Алекс кимна.

— Съгласен съм. Само да не лепнат на нас този изстрел.

И в този момент тялото на Стас започна да свети. В полумрака на изгасените полилеи това си виждаше много добре.

— Ъ... какво му е? — попита Тьома, като за всеки случай се отдръпна от тялото.

— Затворете си очите! — извика някой и Иван буквално за врата измъкна Тьома от кръга.

И в този момент блесна така, че за известно време Алекс реши, че е ослепял завинаги. А когато прогледна, си помисли, че по-добре наистина да беше ослепял — в средата на арената стоеше живия Стас.

Плешивият прокара ръка по челото си, в което доскоро зееше дупка от куршум, и избухна в смях:

— Ха-ха! Кой би си помислил! Той не излъга!

„Кой не е излъгал? — шокирано си помисли Алекс. — И що за мистика изобщо е това? Него определено го убиха!“

ЕПИЛОГ

Болничната стая изглеждаше така, сякаш в нея държат особено опасен престъпник, а не човек в кома. Всъщност самите отговорни представители на „Небесната сфера“ не знаеха кого и от какво защитаваха дебелите бетонни стени и здравата стоманена врата. Виктор Тропов лежеше в кома от почти десет дни, но около него непрекъснато се случваха странни събития: откриха в коридора труп на жена, а оборудването, предназначено да работи в най-екстремни условия, отказа. В резултат на това директорът на болницата реши да прехвърли този притеснителен пациент в подземния етаж, останал още от строежа на старото бомбоубежище.

Системата от резета се задейства от ключа, защрака, заскърца, и скоро вратата се отвори. На прага се появи висок тъмнокос мъж на около четиридесет години, облечен в строг сребристо сив костюм. Оглеждайки се гнусливо, той предпазливо, сякаш се страхуваше да не си изцапа обувките, пристъпи в стаята и приближи до леглото. После се наведе напред и за известно време се взря в лицето на Виктор.

— Наистина си в кома — с лека изненада констатира той след известно време. — Честно казано, до последно си мислех, че се преструваш.

Той извади малка стоманена кутийка от вътрешния си джоб, отвори я и извади спринцовка, пълна с рубиненочервена течност.

— Не знам защо беше толкова сигурен, че това нещо ще ти помогне. Но както и да е, благодаря за съвета относно триадата, може би това е началото на едно добро приятелство.

Той се вгледа още по-отблизо в лицето на „събеседника“, сякаш очакваше някаква реакция от човека в кома.

— Защо имам чувството, че дори това да не сработи, ти някъде имаш още един резервен план? — отново зададе той въпрос, но вече без да разчита на отговор. — А възможно ли е аз да съм този резервен план и предишните вече да не са сработили? Впрочем, това няма значение.

Решавайки да не губи повече време в разговори, мъжът инжектира пациента в рамото. Известно време нищо не се случи, а после Виктор Тропов се разтресе, сякаш в епилепсия, пръскайки слюнка и въртейки очи. Високият мъж спокойно и дори с леко любопитство стоеше и наблюдаваше агонията му. След известно време Виктор спря да се тресе и отново застина неподвижен.

— Не се получи — без особена изненада констатира мъжът.

— Защо, всичко сработи както трябва — само с устни отговори Виктор. — Просто ми трябва малко време, за да дойда на себе си. Все едно съм минал през месомелачка, знаеш ли.

Мъжът подсвирна.

— Еха! Честно казано, не го очаквах.

— Слушай, Серьог, от две години подхранвам триадата с рецептата за „Рубиново сърце“ точно за такъв случай. Не конкретно куршум в главата, разбира се, но сериозно, несъвместимо с живота нараняване. Не можеше да не сработи.

— Дали не е било по-лесно да избегнеш куршума, отколкото да се излагаш на такава опасност? — скептично попита Сергей.

— Може би — не възрази Виктор, раздвижвайки внимателно врата си. — Но по този начин успях да спечеля време, преди Храмът на дракона да започне да действа истински. Затова реших да полежа малко, без да привличам много внимание към себе си.

— Значи според теб кражбата на петте свещени плода не е привлякла достатъчно вниманието на храма? — с усмивка попита Сергей.

— Шест — поправи го Виктор. — Освен „очите на дракона“ екпоприирах още един духовен плод.

— Феникса — разбиращо кимна Сергей. — Логично. Трябваше веднага да се досетя.

Виктор много бавно се надигна на лакти, а след това плавно седна на леглото.

— Е, да те информирам за последните новини? — предложи Сергей.

— Няма нужда. Ще се изненадаш колко добре работят мозъкът и ушите по време на кома. Елена периодично идваше и ми разказваше всичко.

Сергей се намръщи.

— Елена... Мадам Смърт. Как веднага не се сетих коя е? Между другото, ти нали ще я инструктираш за „Рубиново сърце“, тя с лекота ще осигури нужния препарат.

— Мислех, че ще ти е приятно да ми изплатиш дълга по този начин — с усмивка отвърна Виктор.

— Не съм сигурен, че това се брои.

— Е, ще го считаме за първа вноска. Помогни ми да унижа, а след това и да унищожа Храма на дракона, и ще сме квит.

— Леле — направи гримаса Сергей. — Колко много цениш живота ми. Ами ако откажа?

Виктор с привично движение прокара ръка по плешивата си глава и погледна главата на клуб „Сребърния дракон“ в очите:

— Няма да откажеш. Ти също искаш отмъщение.

Издание:

Автор: Алекс Кош

Заглавие: Принципът на равновесието

Преводач: Пламен Панайотов

Година на превод: 2022

Език, от който е преведено: руски

Издание: първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2022

Тип: роман

Националност: руска

Художник: Максим Поповский

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/17448>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.